

ВЕРОНИКА БЛЕЙК ДОМИНИК

Превод от английски: Евразия, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Сан Франциско, юни 1898 г.

— Отлично заплащане за кандидат годеници, желаещи да свържат живота си със самотни златотърсачи в Юкон. — Бриджит Лавал четеше обявата на висок глас. Трудно можеше да се каже, че в тона ѝ прозираше някакъв особен интерес или ентузиазъм. Очите ѝ се спряха върху лицето на дъщеря ѝ. Под тънката копринена материя на халата раменете ѝ стърчаха напрегнати. В малката стаичка проехтя циничният ѝ смях, когато тя присви силно гримираните си очи и каза:

— Ma petite, тук в Сан Франциско също е пълно със самотни мъже, и една жена няма нужда да измръзва до смърт, за да се омъжи за някого от тях. — Бриджит продължаваше да се кикоти и отново погледна вестника. След това вдигна глава, отвори широко очи и се обърна към дъщеря си: — И нали не смяташ, че ще тръгна да се занимавам с това?

Доминик Лавал поклати отрицателно глава и хладнокръвно посрещна изпитателния поглед на майка си.

Доминик прекрасно си спомняше времето, когато очите и на двете бяха лазурно сини, а косата на майка ѝ бе почти толкова наситено тъмна, колкото и нейната. Сега трескавите очи на жената пред нея бяха помътнели. Блясъкът, който навремето се разпалваше в искрящите им дълбини, бе изчезнал, а в косите ѝ преобладаваха повече сивите оттенъци.

— Нали затова съм тук — отвърна Доминик. Очите ѝ обходиха мизерната стая и в погледа ѝ проблесна съчувствие. През двадесетгодишния си живот, от Париж до Сан Франциско, тя беше виждала много вертепи, като всеки пореден изглеждаше по-ужасно от предишния. — И ще направя нещо много повече от това. Багажът ми е готов и ме чака долу, на пристана.

Напластените с дебел слой червило устни на Бриджит се отделиха една от друга, за да пропуснат нещо като въздишка. Тя енергично разтърси глава и явно не усети как гарнираното с перли

гребенче се изхлузи от косите ѝ и безшумно падна на протрития червен килим. По раменете ѝ се разпиля водопад от тъмни оплетени коси и тя заговори:

— Знам, че ще се ужасиш при мисълта да се превърнеш в слугиня. Не мога да си представя как си търкала подовете на тези хора през последните няколко години, още повече, че винаги съм спестявала тези пари, за да можеш да посещаваш най-добрите училища в местата, където ходехме.

— Не е вярно, че мразя слугинската работа — опълчи се Доминик. — Просто не искам да върша само това до края на живота си. — Тя примирено отпусна ръце. Майка ѝ никога не пропускаше да отбележи жертвите, които е понесла, за да може да я изпраща в частни училища. Доминик прекрасно разбираше, че трябваше да ѝ бъде благодарна. Ако майка ѝ не я беше пращала в тези училища, детството ѝ щеше да премине в отблъскващите бордеи, където работеше тя. — Наистина оценявам всичко, което си направила за мен досега, мамо, но в училище не ме научиха как да си осигурявам прехраната, а работейки като прислужница, ще мога да си докарвам прилична заплата. — Тя се въздържа да добави, че по-скоро би предпочела да търка подове и да мие чинии цял живот, отколкото да води живот, подобен на майчиния си.

— Но това е чиста лудост — каза Бриджит. Тя размаха вестника пред лицето на Доминик. Между очите ѝ се бе прорязала дълбока бръчка на безпокойство. — Мислила си някога за трудностите, които една жена може да изпита по време на такова пътуване? Дори и да стигнеш жива до това забравено от Бога място, Юкон, ще бъдеш принудена да общуваш с някой отвратителен стар миньор, който ще е толкова отчаян от липсата на жени, че ще трябва да си плаща... — Изведнъж Бриджит замлъкна. Усети как постепенно бледото ѝ лице започваше да пламти. Погледът ѝ срещна този на Доминик.

— Мамо, нима някога си искала и аз да тръгна по стъпките ти? — Докато думите се изплъзваха от устните ѝ, Доминик усети как цялата бе обхваната от огромен срам.

Бриджит захвърли вестника върху червената покривка на леглото, отиде до прозореца и дръпна тежките плюшени завеси, като избягваше да поглежда към Доминик. Тъмната стая се озари от

слънчевите лъчи и под внезапно нахлулата светлина златисточервената украса на стаята придоби още по-безвкусен вид.

Доминик изучаваше дребната фигурка, застанала пред прозореца. Обградено в безжалостната рамка на дневната светлина, лицето на Бриджит изглеждаше безнадеждно сбръчкано. Тя бе стара и объркана, а нямаше и четиридесет години. Под провисналия халат се долавяха очертанията на тяло, което бе познало ласките на безброй мъже. Доминик затвори очи и отвърна поглед от жалката гледка, която представляваше майка ѝ. Тя се прокашля високо и каза:

— По-добре да тръгвам. Дойдох просто да ти кажа сбогом.

Бриджит пусна пердето и отново закри слънцето. После рязко се обърна, а очите ѝ потърсиха лицето на Доминик, потънало в отново затъмнената стая. Те впериха мълчаливо поглед една в друга, но най-накрая Бриджит не издържа:

— Днес сигурно се виждаме за последен път, ma petite — каза тя, а думите ѝ прозвучаха по-скоро като въздишка.

— Някой ден ще се видим отново, мамо — отвърна Доминик, но в стомаха ѝ бе заседнала огромна тежест.

Устните на Бриджит се разтеглиха в едва доловима усмивка.

— Някой ден? Е, може би някой ден твоят богат златотърсач ще те доведе обратно в Сан Франциско... Кой знае?

Доминик вдигна рамене, но в очите ѝ се четеше болка, която искаше да скрие. В съзнанието ѝ като на филмова лента се изниза целият живот на майка ѝ: мръсни барове, пияни мъже с опипващи ръце, лигави целувки. Доминик неволно се намръщи. Тя живееше в постоянен страх, че един ден ще свърши точно като майка си. Когато на шестнадесет години завърши училище, се хвана на работа като прислужница тук, в града на залива. Богатите семейства, за които работеше, само затвърдиха убеждението ѝ да потърси и за себе си почтен живот. Но тук, по крайбрежието на Сан Франциско, за дъщерята на известната проститутка нямаше никаква надежда. Като чужденка в Юкон, Доминик можеше да се надява на по-голям шанс.

— Сбогом, мила мамо — каза Доминик. — Никога няма да забравя помощта ти. — Гласът ѝ издрезгавя, а очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя се напрегна, за да не им позволи да потекат по лицето ѝ. Нямаше какво повече да си кажат. Направи крачка към вратата, но нещо я подтикна отново да се обърне към майка си. Отиде до Бриджит,

прегърна я и вдъхна добре познатия мирис на уиски, пот и застояла похот, който се излъчваше от старата жена. Сърцето ѝ се изпълни с остро чувство на скръб. Искаше споменът за майка ѝ да изглежда другояче и в мислите ѝ да останат само хубавите неща за тази жена, която ѝ бе дарила живот преди двадесет години.

— Сбогом и късмет — промълви Бриджит и се отдръпна назад. По бузите ѝ се стичаха сълзи, които, смесени с грима, оставяха черни бразди по пътя си. Бриджит разтвори устни, сякаш искаше да каже още нещо, но въпреки връхлетелите я чувства остана безмълвна.

Доминик не направи опит да поднови разговора. Искрено желаше да обясни чувствата си на майка си, но те рядко споделяха проблемите си. Бриджит не знаеше, че докато растеше, дъщеря ѝ прекарваше свободните си часове в скитане из новите квартали на града. Доминик се мъчеше да си представи как изглеждаха отвътре красивите къщи и животът на хората, които ги обитаваха. Дълбоко в себе си тя се заричаше, че един ден и тя ще има подобна къща и ще се радва на подобаващо уважение.

Докато прегръщаше майка си, Доминик внимателно я погледна. Усети, че я обзема вълна на опрощение, но едновременно с нея се появи и нуждата да избяга. Устните ѝ се изкривиха в жестока усмивка, докато се изскубваше от прегръдката на майка си и отново се нареди да тръгва.

Когато излезе от бордея и се запъти по крайбрежната улица към пристанището, Доминик постепенно се успокои. В джоба на мантото си бе скътала паракоридния билет и известна сума пари, която трудно си представяше, че е нейна: цели петстотин долара. Парите и билетът бяха част от зестрата ѝ. Джек Скрогинс, бъдещият ѝ съпруг, ѝ ги беше изпратил, след като тя бе откликнала на обявата във вестника. Джек Скрогинс.

В представите на Доминик това обикновено име предизвикваше образа на трудолюбив и богобоязлив човек, на един търсач на приключения, дръзнал да замине в дивия Юкон, за да дири щастието си.

Джек Скрогинс.

През тялото на Доминик премина тръпка на възбуда. Джек Скрогинс бе открил щастието си по заледените северни брегове.

Доминик предчувстваше, че там, в далечните земи на Юкон, и нейните мечти щяха да се сбъднат.

ГЛАВА 1

Коул Хоукинс се бе събудил в лошо настроение и по обяд, когато пътниците започнаха да се качват в речния параход, състоянието му не се бе подобрило.

— Ето ги и тях — саркастично отбеляза той и рязко замахна с ръка към жените. — Всички проститутки тръгнали да търсят златната жилка.

Лутър Алън изръмжа някакво подобие на отговор. Очите му огледаха преценяващо жените, които се тълпяха на палубата. Капитанът беше прав. Още от пръв поглед ставаше ясно, че повечето жени, предприели това пътуване, бяха проститутки, които виждаха в него една възможност да станат почтени съпруги на някой богат златотърсач.

— Сред тях има и хубавички — каза Лутър.

В отговор капитанът само възмутено изсумтя и скръсти ръце пред гърдите си.

— Красивата жена е като отрова за мъжа, Лутър.

Лутър се ухили. Той познаваше Коул Хоукинс от близо петнадесет години и не си спомняше случай, когато капитанът да е излязъл с грозна жена.

— Човек би казал, че говориш от личен опит — отвърна Лутър и устата му отново се разтегли в лукава усмивка, когато очите му уловиха буреносния поглед, с който го прониза Коул.

— Май е време да слезем долу — каза Коул, без да обръща внимание на намека на Лутър. — Онези пачаври там едва ли подозират, че много скоро ще им се прииска да се върнат обратно откъдето са дошли. — Коул ядовито тръсна глава и се запъти към стълбата, която водеше към долната палуба.

Лутър го последва и с голям труд потисна желанието си да не избухне в смях. Той не без основание си мислеше, че в този кораб, пълен с „паднали ангели“, Коул щеше да се чувства като момченце, попаднало в сладкарски магазин.

На долната палуба цареше трескава суетня. Въздухът вибрираше от неспирен говор и женски кикот. Ароматът на евтин парфюм се смесваше с изпаренията на реката. Коул направи още една гримаса на отвращение и, заедно с Лутър, се изправи пред групата жени.

Секунди след тяхната поява шумът постепенно заглъхна. Доминик пропусна покрай ушите си отшумяващото ехо от кикота и съсредоточи цялото си внимание върху навъсения капитан и неговия помощник. Тя забеляза, че високият мъж, заел небрежна стойка, имаше дълги, мускулести бедра, които държеше леко разкрячени, а ръцете му бяха скръстени пред гърдите. Изражението на лицето му обаче трудно можеше да се нарече спокойно. Под прикритието на гъстите, тъмни мигли сивите му очи хвърляха нетърпеливи искри. Тъмнокестенявата му, разрошена от вятъра коса обграждаше челото му и падаше над яката на морскосиньото моряшко палто. Лицето му, обградено от гъстите кичури, бе мургаво и загоряло и излъчваше някаква тайнствена, сурова красота, подсилена от правия белег, започващ под лявото му око и свършващ в долния край на скулата.

Преди да заговори, Коул обходи с очи тълпата пред себе си. Пронизващият му поглед смрази и последните хихикания и шептения на жените. Лявото ъгълче на устата му се изкриви в едва забележима усмивка, когато се убеди, че бе приковал цялото им внимание. Той почака още малко, докато над тълпата се възцари пълно мълчание, и кривата му усмивка стана по-забележима.

— Добър ден, дами — каза Коул. Той умишлено натърти на последната дума, с което целеше да изрази ясното си отношение към тях. — Добре дошли на борда на „Лейди Сузана“! — Коул обходи с поглед палубата на широкия кораб, присви очи и отново ги закова върху жените. Той посочи Лутър и каза: — Това е първият помощник-капитан, Алън. — Двамата мъже си кимнаха в знак на взаимно уважение. — А аз съм капитан Хоукинс — обяви Коул и отново се обърна към пътниците. После леко се наклони напред и добави: — А това означава, че тук аз определям правилата. — Коул пристъпи напред и скъси разстоянието между себе си и жените. Погледът му не се спря върху никоя от тях и той продължи: — А докато сте пътници на моя кораб, сте длъжни да спазвате моите правила.

Коул вирна брадичка и изпъна рамене. После безсрамно се втренчи в най-близката до него жена и изведнъж неволно бе привлечен

от сините ѝ очи, най-сините очи, в които някога се бе взирали. За известно време той не можа да се откъсне от тях. С изненада откри, че по лицето ѝ липсваше дебелият слой грим, напластен по бузите и устните на останалите ѝ спътнички. Той се опита да отклони вниманието си, но се оказа, че не можеше да се откъсне от нея. С почуда забеляза и още нещо. Роклята и прическата ѝ бяха доста семпли и дори старомодни. Той си помисли, че за проститутка тя имаше твърде необичаен вид. После примига с очи и шумно прочисти гърлото си, като си наложи да отклони очи от тъмнокосата красавица.

— Значи ъ-ъ... аз съм капитанът — заекна Коул. Застанал зад гърба му, Лутър го сръга между ребрата, за да го върне към действителността — ...както вече знаете — добави той. Гласът му отново доби предишната си увереност. Нямаше нужда да поглежда към Лутър, за да прочете израза по лицето му, нито пък се съмняваше за мислите, които му минаваха в този момент. Но този път Лутър грешеше. Коул се бе заклел да не се докосва до нито една представителка от това сбирнище от *femmes fatales*, колкото и изкусителна да беше тя. — Правилата ми са много прости — продължи Коул. Той се заразхожда напред-назад пред жените. — Никакви скандали, никакво хленчене и никакви оплаквания, защото така няма да спечелите нищо. Ще спите там, където ви настанят, ще ядете това, което ви сервират, и ще пазите кораба ми чист. И най-вече не ми се пречкайте пред очите много-много. — Коул престана да крачи и впи очи в русата проститутка, застанала точно пред него. В нея нямаше нищо, което да го изкуши, и той добави: — И аз няма да ви се пречкам.

След малко той поднови краченето.

— Мъжете, които са ви наели, за да отидете при тях в Юкон, са платили достатъчно, за да ви осигурят безопасно пътуване. — Гласът на Коул стана назидателен. — Но парите не могат да купят всичко.

Капитанът отиде до Лутър и спря. Над палубата полъхна внезапен вятър и разнесе острата миризма на риба, идваща от съседните кораби. Повечето плавателни съдове, закотвени в пристанището на Сейнт Майкъл, бяха параходи, които се готвеха да откарат притеснените си пътници нагоре по Юкон. Широкото устие на реката бе опасно с безкрайна черна гирлянда от кораби. Маршрутът им до Даусън Сити — входната врата на богатите златоносни полета на

Юкон — бе един от най-скъпоструващите. Но все пак пътуването по река бе за предпочитане в сравнение с дългия и опасен преход през заснежените планини, чиито проходи бяха погълнали не един и двама объркали пътя си златотърсачи от Америка и Канада.

— За тази река парите не значат нищо — продължи Коул. Той зарея поглед нагоре по течението на величествената Юкон. Много скоро по тъмните ѝ води щеше да се понесе флотилията от речни кораби и грубо сковани салове — дело на най-нетърпеливите. Коул вдигна ръка и посочи реката: — Юкон се подчинява единствено на своите собствени правила. Има места, където ще я видите тиха и спокойна като спящо бебе, и други, където яростните потоци и дълбоките подводни течения са коварни и смъртоносни.

Тонът и сериозното изражение на капитана не оставяха място за коментари.

— През следващите хиляда и седемстотин мили всички ще зависим единствено от благоволението на тази река.

Над тълпата надвисна потискаща тишина. Изведнъж един глас с лек акцент наруши мълчанието.

— Monsieur Капитане?

Още преди да се обърне, Коул знаеше, че гласът принадлежеше на синеоката красавица, която му бе направила впечатление преди малко. Клетвата му да стои настрана от пътничките бе потулена някъде назад в съзнанието му в момента, когато я чу да говори. Акцентът и начинът, по който се бе обърнала към него, издаде националността ѝ, а Коул изпитваше истинска слабост към французойките. Когато се обърна към нея, очите му попаднаха на самодоволната ухилена физиономия на Лутър. Лицето на Коул се смръщи в страховита гримаса, но той реши да не злепоставя помощника си. Тъмнорусите мустаци и брада на Лутър се отделиха едни от други, докато лукавата му усмивка ставаше все по-широка. Той храбро посрещна присвитите очи на Коул, чието внимание бе мигновено погълнато от жената.

Доминик пристъпи напред и се закова на няколко крачки пред капитана. В гърлото ѝ бе заседнала огромна буца, която тя се насили да преглътне и каза:

— Исках просто да ви поправа за нещо, monsieur. Всепроникващите очи на Коул се сблъскаха с ясносиния ѝ поглед. Той винаги бе харесвал начина, по който тези французойки произнасяха

„monsieur“. Особено удоволствие изпитваше, когато те го наричаха така по време на най-страстните моменти. Мисълта за това предизвика леко напрежение в слабите му. Той усети как лицето му се обля от гореща вълна и веднага се насили да си припомни за клетвата и причините, които го бяха подтикнали към нея. От опит Коул прекрасно знаеше, че не съществува лека жена, която да не може да бъде купена за един-два долара. Мисълта, че отрудените злато търсачи бяха пожертвали немалка част от спечеленото с тежък труд за тази доставка на така наречените „годеници по поръчка“, го отвращаваше.

Секундите минаваха, а погледите им продължаваха изпитателно да се изучават, докато най-накрая у Доминик надделя неудобството. Студените очи на капитана бяха охладили цялата ѝ смелост. Тя обаче не желаше да издаде несигурността си и затова упорито продължи да го гледа.

— Сбърках ли някъде? — попита Коул. Вниманието му беше привлечено от начина, по който бе издала долната си устна, и мъжките му инстинкти отново се събудиха. Гъстата вежда над окото, под което започваше дълбокият белег, леко се повдигна.

— Да, monsieur. Вие намекнахте, че ние едва ли не сме стока за продан. — Доминик бе доволна, че гласът ѝ не издаваше обзелото я дълбоко вълнение. Постепенно смелостта ѝ се възвърна и тя решително вирна глава. — Аз, както и другите жени на този кораб, сме сгодени за мъжете, които са заплатили пътя ни от Сан Франциско до Даусън Сити. Двадесет и двете жени на палубата заклатиха утвърдително глави, а във въздуха се понесоха възгласи на възмущение.

Лявото ъгълче на устата на Коул леко потрепери, докато той едва се сдържаше да не се разсмее. Зад себе си ясно долови кикота на Лутър.

— Е добре, да кажем, че съм сгрешил. — Той погледна надолу и скъси разстоянието между себе и жената с няколко инча, преди да добави: — Но и вие трябва да ме убедите в това. — Той говореше бавно и със зле прикрити намеци. Коул видя как бузите ѝ пламнаха, и за пореден път се убеди в красотата ѝ, особено с тази нацупена долна устна, която сякаш бе готова за целувка. Но веднага след това спомените го заляха като внезапна отрезвителна вълна и цялото му същество се изпълни с отвращение към годишната мисия на тези жени

и надделя над желанието, предизвикано от момичето пред него. Белегът на лицето му пламна.

— Хайде да тръгваме! — каза той на Лутър, извърна се и се понесе нагоре.

Внезапното оттегляне на Коул предизвика вълна от шушукания сред жените. Непредвиденото му изчезване остави за миг Лутър неспособен да каже каквото и да било, въпреки че прекрасно разбираше терзанията на капитана. Французойките имаха особено влияние върху Коул. Влечението му към жените с този произход се бе превърнало в негово проклятие след ужасното преमेждие във Франция преди няколко години. Лутър се отърси от мъчителните спомени и се помъчи да се съсредоточи върху предстоящото пътуване. Той вдигна глава и погледна към красивата брюнетка. Тя гледаше към затворената врата, зад която бе изчезнал капитанът. Присвитите ѝ очи и здраво стиснатите устни недвусмислено издаваха гнева ѝ.

— Потегляме веднага — обяви Лутър. — Идете да се настаните и ако имате някакви проблеми, обръщайте се към мен. — Той наблегна на последните думи, като се потупа с ръка по гърдите.

Доминик решително наведе глава и подхвана полите си. После се поколеба и погледна отново към капитанската каюта. Очите ѝ инстинктивно потърсиха помощник-капитана. Той срещна погледа ѝ и поклати отрицателно глава. В изражението му се четеше нямо предупреждение. Докато го гледаше, Доминик бе обхваната от чувство на поражение. Нещо вътре в нея я подканяше да не се съобразява с помощника, ако наистина искаше да се добере до каютата на капитана. Все пак Доминик реши да поиска извинение от капитан Хоукинс, докато стигнат до Даусън Сити. За момента обаче, единственото, което ѝ оставаше, бе да се прибере в претъпканата каюта, която трябваше да споделя с още три жени през последната част от пътуването. Доминик бе пропътувала разстоянието от Сан Франциско до Сейнт Майкъл, на устието на река Юкон, на един голям кораб, наречен „Екселсиор“. През първите няколко дни я мъчеше морска болест. След като се почувства по-добре, останалата част от пътя премина без особени сътресения, ако не се брояха нервните изблици на някои от жените. Когато видя трите си спътнички, Доминик бе обзета от отчаяние. Едната от тях, миловидна блондинка, която наричаха Силвър Бел, седеше върху вързопа си с багаж. Напълно безразлична към останалите, тя бавно

отпиваше от манерката с уиски, която винаги носеше със себе си, и която, за голямо учудване на Доминик, бе винаги пълна.

Другите две, Лулу и Ева Мари, бяха замесени от същото тесто като майка ѝ. Лицата им бяха покрити с дебел слой крещящ грим, главите — увенчани със сложни прически, а пищните им дрехи трудно можеха да се нарекат удобни за пътуване. Доминик въздъхна и се строполи върху своя вързоп. Нямаше защо да се сърди на капитан Хоукинс за това, че недвусмислено ги бе нарекъл курви.

— Нашият капитан има адски голям кораб — каза Лулу. Ярочервените ѝ устни се разтеглиха в подигравателна усмивка докато гледаше към Доминик.

— Дори и с този белег е дяволски красив — добави Силвър Бел. Тя хлъцна няколко пъти, завинти капачката на манерката и я мушна в страничния джоб на цикламената сатенена рокля.

— Той е един ужасен грубиян — каза Доминик и скочи на крака. Клатушкането на кораба, който се отделяше от пристана, я принуди да се опре на близката стена.

Лулу се изхили. Погледна спътничките си и намигна:

— Питам се, откъде ли се е взел този грозен белег?

Силвър и Ева Мари се присъединиха към Лулу в обсъждането на възможностите за нараняването на капитана.

Отговорът на Доминик се ограничи с едно презрително изсумтяване. Мисълта, че трябваше да прекара следващата седмица притисната в компанията на тези три уличници, почти ѝ докара усещането за нова морска болест. Тя не без ирония си каза, че бе предприела това пътуване, за да избяга от този начин на живот, а ето че сега напредваше към далечния Юкон в параход, пълен с жени, които по нищо не се различаваха от майка ѝ.

Корабът рязко зави и дървените греди изскърцаха. Водите на реката се плискаха покрай бордовете му. За голямо учудване на Доминик новият шум не направи никакво впечатление на жените, които продължаваха шумно да се кикотят.

— Обзалагам се, че е получил белега в дуел за честта на някоя лейди — каза Ева.

— А защо не в пиратски бой в далечните морета? — предположи Лулу.

Силвър шумно се оригна.

— Не-е. Най-вероятно се е замесил в пиански побой в някой вертеп и...

Доминик усети как ѝ се зави свят. Стомахът ѝ отново започна да бълбука.

— Имам нужда от малко чист въздух — извини се тя, скочи на крака и побърза да излезе от тесната каюта.

Горната палуба бе спокойна. Няколко жени бълбреха в малка групичка, други се бяха облегли на перилата и гледаха тъмните води на реката. Доминик се запъти към края на кораба, където откри повече свободно място. През палубата премина поредният остър полъх на вятъра и няколко непослушни кичура се заплетоха около лицето ѝ. Дългата ѝ абаносовочерна коса бе прибрана на стегнат кок отзад на тила. Тя неволно приглади разветите кичури с пръсти и докато гледаше към кърмата, изведнъж бе обзета от странно чувство.

Капитанът стоеше изправен на носа. Точно под него се намираще написаният с елегантни черни букви надпис на кораба: „Лейди Сузана“. Капитан Хоукинс изглеждаше така, сякаш бе чужд на всичко заобикалящо го. Доминик не можеше да се сдържи и вperi поглед в него. Високата му фигура бе застинала неподвижно, а очите му упорито гледаха някъде напред. Съразмерното му тяло бе леко наклонено напред, ръцете му — облепени на перилата. Предишното напрежение бе изчезнало, от цялото му същество се излъчваше властност и сигурност, и Доминик се почувства малко по-спокойна.

Коул като че ли усети присъствието ѝ и се обърна. За миг очите им се срещнаха. После той рязко се извърна и изчезна от погледа ѝ.

Тя продължи да гледа към празното място, където допреди малко стоеше капитанът. Обзелото я усещане за сигурност мигом се изпари. Доминик потръпна и обви ръце около себе си, за да се защити. После погледна към другите жени, които продължаваха да висят по перилата. Колкото и да се мъчеше да го отрече, ясно съзнаваше, че всички те си приличаха. Съдбата им беше обща: еднакво начало и обща цел, която предлагаше почтеността на брака. Но въпреки това никоя от тях не можеше с точност да предвиди истинската съдба, която я очакваше в Даусън Сити.

Доминик усети, че отрицателното отношение на капитана бе поохладило ентусиазма ѝ от предстоящото пътешествие. И все пак тя твърдо бе решила да не му остане длъжна. Неволно в съзнанието ѝ

изникна подигравателната му физиономия, а непристойните му думи продължаваха да кънтят в ушите ѝ. Какво имаше предвид, когато каза, че трябвало да му докаже, че бил сгрешил по отношение на нея?

„Когато пристигна в Даусън Сити — каза си тя, — няма да се налага да доказвам никому нищо. Джек Скрогинс ще бъде добър съпруг, сватбата ми — прекрасна, а самата аз — уважавана жена, въпреки съществуването на хора като ужасния капитан Хоукинс.“

ГЛАВА 2

Доминик вдигна свитата си в юмрук ръка към затворената врата. След потеглянето им от Сейнт Майкъл времето се бе влошило и до този момент тя така и не бе успяла да се срещне с капитан Хоукинс. Дъждът, суграшицата и ледените ветрове принудиха много от помалките параходи да останат в пристанището на Сейнт Майкъл. „Лейди Сузана“, заедно с няколко други обаче, тръгна нагоре към Даусън. Разумността на това решение вече се намираше под въпрос. Видимостта бе силно намалена поради дъжда и гъстата мъгла. Пътниците предпочитаха да стоят в каютите си, които напускаха само три пъти дневно, за да се придвижат до столовата. Но преди малко дъждът бе понамалял и Доминик реши, че е настанал удобният момент да поговори с капитана.

Дългите, изпълнени със скука дни преминаваха в размисли за причините, накарали я да тръгне към далечните земи на Юкон. Циничните забележки на капитана бяха все така пресни в паметта ѝ и тя се мъчеше да си внуши, че единствената причина, заради която идваше да го види, бе желанието ѝ да му обясни, че не всички жени, пътуващи за Даусън Сити, бяха проститутки. Доминик се бе запознала с една от тях — учителка от Невада, която се бе уплашила да не остане стара мома, ако изпуснеше и тази възможност. Имаше и друга, съпруга на фермер от Тексас. Мъжът ѝ бе починал преди три години и тя търсеше начин да разнообрази живота си, без да загуби почтеността си.

Тази сутрин, по време на закуската, Доминик бе по-дочула един коментар от страна на екипажа. Той не се различаваше особено от намеците на капитана и само засили решението ѝ да се помъчи да промени отношението на мъжката половина от кораба.

Освен това Доминик имаше и още един вътрешен мотив. Тя изпитваше силното желание да затвърди за свое собствено удовлетворение основната причина, заради която бе приела парите на Джек Скрогинс и бе предприела това пътуване.

Докато стоеше пред вратата на каютата на капитан Хоукинс и се канеше да потропа, Доминик усети, че само си губи времето. Тя още виждаше пронизващия поглед, с който я бе фиксирал онзи ден, когато стоеше изправен на кърмата. Само при спомена за тази случка през тялото ѝ премина вледеняваща тръпка.

Тя свали вдигнатата си ръка и закопча дъждобрана си, след като поредният порой заля парахода. Съзнанието ѝ бе завладяно от необяснима паника. Прекрасно разбираше, че трябва да се махне оттук, преди капитанът да я заvari как дебне до вратата му. Обърна се и отчаяно се опита да избяга, когато изведнъж силно изумление я стисна за гърлото.

— Мен ли търсите? — попита Коул. В гласа му прозираше явно нетърпение. Върху мокрите му коси се крепеше килнато на една страна черно кепе. По небръснатите бузи, които правеха лицето му да изглежда още по-черно, се стичаха капчици дъжд. Леките бръчици, които прибавяха допълнителна суровост на вида му, бяха запълнени с мръсотия и издаваха, че бе прекарал нелеки часове. Прогизналите му дрехи — черен вълнен панталон и морскосиня ватенка — също бяха наслоени с мръсотия. Доминик изпита непреодолимо желание да изчисти калта от лицето му с пръстите на ръцете си и въпреки грубото му държане, тя също бе започнала да се чуди къде и как се беше сдобил с този отличителен белег.

Когато се опита да му обясни присъствието си, той нетърпеливо изръмжа: „Бързам!“ и я подмина. После блъсна вратата на каютата, която се тресна в стената със силен, кънтящ звук и влезе вътре.

Докато гледаше трескавата суетня на раздърпания капитан, Доминик бе обзета от лоши предчувствия.

— Нещо случило ли се е, monsieur! — попита тя.

Коул въобще не я погледна и продължи да рови в кутията с инструменти, отворена в единия ъгъл на каютата. Когато откри това, което търсеше, той се обърна. За секунди очите му се спряха върху притесненото лице на Доминик. Той премигна няколко пъти, сякаш искаше да изгони образа ѝ от полезрението си. После отрицателно поклати глава.

— Това лято нивото на реката беше много ниско и сега, с внезапната поява на дъждовете, гъстата тиня е изплувала на повърхността.

И тъй като той не понечи да продължи обясненията си, Доминик отново бе обзета от паника.

— Mon Dieu! Значи ще потънем? — извика уплашено тя. В главата ѝ нахлу рояк ужасяващи мисли. Тя смяташе, че последният етап от пътуването ѝ щеше да премине спокойно и без сътресения, и изобщо не бе подготвена за надвисналата опасност.

Въпреки че възнамеряваше да мине покрай нея, без да ѝ обръща внимание, Коул забави резките си крачки.

Той отново я погледна и се запита дали винаги френският акцент ставаше по-ясно изразен, когато жените бяха уплашени. Той си спомни колко трудно разбираше думите на Сузана, когато тя изпадаше в подобно състояние. Мимолетното връщане към миналото бе прекъснато от внезапния порив на ледения вятър, който изсвистя по палубата като режещото острие на коса. Корабът застрашително се накрени на една страна и Коул бе блъснат назад. Той инстинктивно протегна ръка и сграбчи Доминик.

Внезапното наклоняване на кораба принуди и Доминик да се вкопчи в нещо. Тя улови ръката на Коул и се притисна до него като удавник. Капитанът видя ужаса, изписан на лицето ѝ. За миг сърцето му бе обхванато от съчувствие. Но почти веднага чувствата му отново се обвиха в предишната броня. Той издърпа ръката си от впитите пръсти на момичето и то се олюля, сякаш всеки момент щеше да припадне. Но този път той не направи опит да ѝ помогне.

— Трябва да тръгвам — каза той. — А вие по-добре се приберете в каютата си и не мърдайте оттам! — добави той и се обърна.

Доминик се облегна на външната стена на капитанската каюта и почака да се успокоят разтрепераните ѝ крака, за да може да продължи. Тя трепереше под студения вятър, тежките капки дъжд се просмукуваха под дрехите ѝ, а от злокобното люшкане на кораба ѝ се виеше свят. Загрижените нотки в гласа на капитана я бяха накарали да изтръпне от ужас. Тя се обърна, за да го повика, но пред уплашения ѝ поглед се откри само обвитият в мъгла и шибан от дъжда проход. Желязната стълба, която водеше към машинното отделение, изглеждаше направо зловеща на фона на настъпващата мъгла, която постепенно обвиваше тъмната зейнала дупка.

Вятърът и дъждът удвоиха усилията си. С всеки пореден вихър, страховете на Доминик се увеличаваха.

Тя панически си пое дъх, а ледения вятър я зашлеви по лицето, сякаш искаше да изтръгне въздуха от дробовете ѝ. Колкото и да мразеше компанията на Силвър, Ева Мари и Лулу, в този момент тя искаше само да се намира в сигурното убежище на тясната каюта. Но дори и при тази мисъл тя усети как някаква сила я тласна след капитана надолу по тъмната стълба.

С бавни и внимателни стъпки Доминик започна да се придвижва към нея и вдигна глава към перилата, които обграждаха края на палубата. Мъглата бавно поглъщаше кораба, но между тежкото ѝ було и водата имаше малко видимост. Веднага щом напуснаха Сейнт Майкъл Доминик остана впечатлена от черните и мътни води на Юкон. Сега обаче по реката плуваше толкова много тиня, сякаш изобщо липсваше вода. Корабът отново се наклони на една страна. До ушите на Доминик достигна странното стържене на весленото колело, което заора в калното дъно. По тялото ѝ премина силна тръпка.

Параходът отскочи напред и после внезапно се закова на място. Силният тласък отхвърли Доминик върху палубата. Тя изкрещя, но викът ѝ бе погълнат от бурята, чийто зловец писък я накара да настръхне от ужас. Мисълта, че тинята бавно ги поглъщаше, и пронизителният шум от дрънченето и трополенето на варелите, сечивата и останалите свободни предмети по наклонената палуба създаваха непоносимо усещане. В усилието си да се закрепим, за да не полети надолу, Доминик трескаво се вкопчи в перилата на горния край на стълбата. Дланите ѝ бяха влажни, а железата — хлъзгави. Усети как пръстите ѝ отслабваха. Обзета от паника, тя осъзна, че корабът бе заседнал безнадеждно в лепкавата тиня, и ако пуснеше перилата, щеше да полети надолу към мрачната, зловеща повърхност.

Подгизналата ѝ пола и множеството фустки затрудняваха движенията ѝ. Високите токчета на ботите ѝ изскърцаха по дъските, докато се мъчеше да се задържи изправена. Перилата ставаха все по-хлъзгави, а вкочанените ѝ пръсти започваха постепенно да изтръпват. Дъждът шибаше още по-безмилостно и Доминик осъзна, че усилията ѝ бяха напразни. Умората надделяваше и тя знаеше, че не може да остане повече вкопчена в перилата. Мокрото желязо се изплъзна изпод пръстите ѝ и тя залитна напред. Протегна ръце, но не можа да се добере до него, а замъгленото ѝ съзнание отказваше да взема решения.

Тялото ѝ се претърколи покрай перилата и започна да се свлича към ръба.

Доминик усети присъствието на Коул Хоукинс едва когато силните му ръце я сграбчиха и започнаха да я изтеглят нагоре от ръба. Веднъж озовала се на стълбите, Доминик усети прилив на сили и огромно облекчение. Коул я изправи на крака, но продължи да я подкрепя още известно време. Когато главата ѝ се проясни, тя го погледна и понечи да му благодари, но видът на капитана охлади намеренията ѝ.

Той я пусна, без да изчака обясненията ѝ. После, без да си направи труда да я погледне, каза:

— Трябва да се кача на горната палуба. След това се обърна и тръгна нагоре.

Monsieur! Моля ви, кажете ми какво става.

Паниката, прозвучала в думите на жената, накара Коул да забави стъпките си. Тя го хвана за ръкава и той се видя принуден да спре. Въпреки решимостта си да се освободи от нея, той не издържа и я погледна. В отговор срещна само две обезумели сини очи, които го гледаха в див ужас.

— Моля ви, monsieur!

Безразличието на Коул бе заменено с маска на противоречиви чувства. Той не направи опит да се отскубне.

— Корабът не може да продължи пътя си в тинята.

— Ще можем ли да се измъкнем от тук?

Коул вдигна рамене. Опита се да извърне очи от умоляващия ѝ поглед, но съзнанието му отказа да се подчини. Усети, че в него нещо се пречупи, и изпита непреодолимото желание да я прегърне и да я защити от бушуващото наоколо зло.

Корабът се наклони още повече на една страна. Коул продължаваше да стои нерешително, колебаейки се какво да предприеме. Ясно съзнаваше, че не може да остави жената в трюма на потъващия кораб.

— Най-добре е да дойдете с мен! — отсече той и здраво я стисна за ръката.

Доминик нямаше време да се замисля над внезапната промяна на отношението му. Пръстите ѝ се вкопчиха в дланта му. Токчетата на ботите ѝ поднасяха по хлъзгавите железни степенки, но капитанът

продължаваше да я влачи, без да обръща внимание на затруднените ѝ движения. Когато излязоха на горната палуба, отгоре им се изсипа поредният дъждовен порой, примесен със силен вятър. Доминик усети, че се задушава, докато се мъчеше да си поеме дъх и едновременно да запази равновесие. Съзнанието ѝ бе заето единствено от мисълта да не пуска капитана. Широките му крачки ѝ пречеха да се движи на едно ниво с него, но отчаяната решителност ѝ даваше сила. Те притичаха по палубата, като се захващаха за всичко здраво по пътя си, за да не полетят надолу към ръба на наклонения кораб.

„Лейди Сузана“ бе обхванат от паника. Виковете на мъжете и ужасените писъци на жените се смесваха с пронизителния вой на вятъра. Всички пътници се бяха струпали на фордека. Жените се бяха събрали на гроздове около всеки що-годе здраво закрепен предмет. Мъжете, заедно с хората от екипажа, отчаяно се мъчеха да прехвърлят въжета към клоните на дърветата по двата бряга на реката. Задачата им бе почти непосилна заради голямото разстояние между кораба и сушата.

Гъстата мъгла обезсмисляше още повече отчаяните им усилия, защото видимостта бе не повече от няколко стъпки и в двете посоки. Дори и когато някоя примка успееше да се закачи за някой клон, нямаше как да се разбере дали той бе достатъчно здрав, или въжето не висеше около някоя хилава вейка.

Коул продължаваше да влачи Доминик със себе си, въпреки че спокойно можеше да я остави при другите пътници. Но и Доминик бе твърдо решена да не се отделя повече от него. Отчаяната ѝ решителност я караше да го следва по петите, независимо от мъчителните усилия, които полагаше, за да не изпуска ръката му. През цялото време умът ѝ мъчително претегляше сложността на новата ситуация. Опитите да се привърже корабът за съседните дървета имаха за цел да осигурят начин за измъкване на пътниците от кораба, но никой не можеше да предвиди колко щеше да се задържи на повърхността.

Доминик изтръпна при мисълта, че ще трябва да увисне на хлъзгавото въже, по което да стигне до сушата. Колкото повече приближаваха кърмата, където мъжете се готвеха да изпробват несигурния спасителен изход, толкова повече страхът сковаваше движенията ѝ. Един мъж, който според нея сигурно бе надарен с

изключителна смелост, стъпи на перилата. Един друг го пристегна над кръста с въже, чийто край бе свързан с другото, губещо се някъде в гъстата мъгла. Доминик изтръпна при вида на фигурата, която се отблъсна от перилата и за броени секунди изчезна в мрака. Очите ѝ се спряха върху другия край на въжето, който бе здраво омотан около един дебел стълб на палубата. Тя видя как свободния край се опъна като жица от тежестта на мъжа, който бавно се придвижваше към брега.

Чудото стана и въжето издържа. След няколко мъчителни минути тягата се охлаби. Всички загрижено гледаха към въжето и видяха как то потрепна няколко пъти.

Това беше сигнал, който мъжът изпращаше от брега. Над палубата се извиси възглас на облекчение. Радостните нотки обаче твърде скоро бяха погълнати от неспирното свистене на вятъра. С непоклонливо спокойствие мъжете изчакаха подобни сигнали от всички прехвърлени въжета. Корабът бе обхванат от трескава суетня. Над воя на вятъра и проливния дъжд се извиси гласът на капитана:

— Жените да тръгнат първи!

Доминик не намери време да се противопостави на нареждането на капитана. Тя така и не разбра какво ставаше с нея, когато той я изблъска напред и започна да връзва въжето около кръста ѝ. Загубила ума и дума, тя не посмя да си представи какво би станало, ако въжето внезапно се скъсаше по средата на пътя. Обаче успя да погледне към капитана, чието внимание бе заето с обезопасяването ѝ. Доминик си даваше ясна сметка, че загрижения му вид не бе продиктуван от страха му за самата нея. За краткото време, през което се познаваха, отношението му към нея бе повече от очевидно.

Когато Коул завърза въжето, очите му моментално се вдигнаха към лицето ѝ. Вятърът и дъждът бяха развалили стегнатия ѝ кок. Гарвановочерните ѝ коси бяха прилепнали към главата, спускаха се на кичури от двете страни на лицето ѝ и се разстилаха върху раменете. Широко отворените сини очи го гледаха изпод дългите, мокри мигли. Устните ѝ трепереха, сякаш всеки миг щеше да заплаче.

Но Коул така и не можа да разбере дали наистина плачеше, или струйките вода по лицето ѝ бяха от дъжда. Тя изглеждаше толкова беззащитна, че той отново бе обзет от желанието да я защитава, да я прегърне и... още нещо.

— Готови сме да я пуснем, капитане.

Гласът на Лутър наруши мислите на Коул и той се върна към действителността. Подхвана Доминик за кръста и я повдигна нагоре. За не повече от секунда очите му се впиха в нейните.

Тесният парапет не предлагаше достатъчно стабилна опора за тънката подметка на ботите на Доминик. Тя се захвана здраво за широките рамене на капитана и се изплаши, че ако се отблъсне от него, щеше да политне напред и да изчезне завинаги в тинята.

— Дръжте се здраво за въжето и за нищо на света не се предавайте! — заповяда Коул и откъсна ръцете ѝ от себе си, за да я принуди да се хване за въжето. Въздъхна дълбоко, тялото му потрепери и това издаде обзелото го притеснение. Той прочисти гърлото си и се опита да потуши силното туптене на сърцето си. — Съдбата ви е единствено в собствените ви ръце, докато не стигнете брега — извика Коул и я погледна. За момент цялата му неприязън изчезна. Имаше чувството, че бе прочел нещо по лицето ѝ, но в този объркан момент не бе в състояние да стигне до някакви по-определени заключения. И все пак бе сигурен, че когато се спасяха от крушението, той трябваше да разбере защо тази жена бе предизвикала в него чувства, които той си бе забранил да изпитва.

— Тя е готова — провикна се Лутър, който също бе проверил здравината на въжетата и се върна към парапета, за да направи знак на Коул да я пусне. За част от секундата и той успя да улови погледа, с който Коул гледаше жената, но така и не успя да се замисли за вълненията, обзели капитана, защото „Лейди Сузана“ хлътна за пореден път в дълбоката тиня.

Писъците на жените изпълниха въздуха и успяха дори да заглушат свистенето на дъжда и вятъра. Доминик усети, че краката ѝ вече висяха от татък парапета, и тя безпомощно се вкопчи във въжето над главата си. В ушите ѝ продължаваха да ехтят думите на капитан Хоукинс: „Не се предавайте...“

ГЛАВА 3

Двете години, които Доминик бе прекарала в търкане на подове и вършене на друга домакинска работа, ѝ бяха направили изключително ценна услуга. Ръцете и мускулите на торса ѝ бяха заякнали, а издръжливостта ѝ бе доста добра. И все пак придвижването по въжето бе най-трудната работа, с която някога се бе залавяла. Мъглата я обгръщаше в сивото си наметало и беше толкова гъста, че тя можеше да вижда едва на няколко инча пред себе си. Доминик не смееше да гледа надолу, и без да отклонява поглед или да отслабва концентрацията си, бавно и мъчително напредваше по опънатото до скъсване въже.

Изминаха няколко минути и всички шумове от заобикалящия я свят внезапно се стопиха. Вече не чуваше виковете на останалите пътници от кораба, нито пък обръщаше внимание на бълбукането на тинята под краката ѝ. Единствената ѝ грижа в момента бе да не изпуска въжето. Студът я бе направил безчувствена към режещата болка по протритите ѝ длани, и единственият ѝ стремеж бе да се добере по-скоро до брега. Доминик бе загубила представа за времето и имаше чувството, че виси на въжето вече цяла вечност. Точно когато си мислеше, че няма да може да издържи и секунда повече, тя усети как две здрави ръце я поеха и я оставиха да стъпи на брега. В първия миг, когато усети хватката им около себе си, Доминик изтръпна от ужас, но почти веднага страхът бе заместен от всепроникващо чувство на облекчение.

— Успяхте, мис.

— Аз... аз мислех, че никога няма да се справя — дрезгаво промълви тя и усети, че краката ѝ трепереха. После побърза да потърси опора в мъжа, който започна да я освобождава от въжето, завързано за кръста ѝ.

— Хайде, отдръпнете се сега, защото трябва да поемем следващия пътник.

Треперейки, Доминик се отдалечи от брега на мътната река. Изведнъж усети как я прониза силна болка и погледна ръцете си. Имаше чувството, че грапавите ѝ разранени длани бяха пронизани от хиляди дребни иглички. Струйките кръв се смесиха с дъжда, когато се опита да ги разтвори, за да разгледа раните. Въжето бе охлузило кожата и усилието ѝ причини още по-силна болка, която се разля по целите ръце чак до раменете. Усети как ѝ се зави свят, но ясно съзнаваше, че сега не беше моментът нито да припада, нито да плаче.

На брега мъглата не бе така гъста, както над реката. Доминик се огледа и малко по-нагоре забеляза малка горичка от бял смил. Широкият корони на дърветата предоставяха някакво, макар и жалко, убежище от неспирния порой. Доминик събра всичките си сили и започна бавно да пълзи нагоре по стръмния бряг. Тя не обръщаше внимание на калта, с която бяха пълни ботите ѝ, защото усещането, че се намира на твърда земя, я караше да игнорира временните неудобства. С всяка измината стъпка подгизналите ѝ дрехи ставаха все по-студени. Тялото ѝ се вледени и зъбите ѝ затракаха. Когато най-накрая стигна горе, тя се тресеше толкова силно, че бе немислимо да направи още дори и една крачка. Отчаяно обви ръце около тялото си и си помисли, че ще замръзне от студ. И все пак не можеше да отрече, че в известна степен този студ ѝ помагаше, защото я правеше безчувствена към болката от раните.

От височината на жалкото си убежище Доминик можеше ясно да наблюдава суетната отдолу. Мъглата бе започнала да се вдига и очертанията на кораба вече се виждаха. Видът на огромния плавателен съд, почти изцяло полегнал на една страна и здраво вкопан в тъмната кал, правеше ситуацията още по-безнадеждна. Доминик погледна към въжетата, които свързваха кораба с околните дървета. Тя потрепери, когато си представи как бе висяла на едно от тях. После реши, че е имала късмет, че мъглата бе толкова гъста по време на изпитанието. Това обаче не можеше да се каже за спътничките ѝ, на които в момента предстоеше да минат по нейния път.

Четири въжета свързваха парахода с дънерите на дърветата. От кораба дойдоха още трима мъже, които заеха позиции до въжетата, за да следят за безопасното преминаване на останалите пътници. Дори и само като гледаше, Доминик бе обхваната от чувство за съмнение. На всяко едно от въжетата висеше по една жена. Върховете на обувките

им се люлееха на няколко инча над тинята. Те мъчително напредваха с по няколко сантиметра и твърде често някоя от тях изпускаше основното въже. Следващите мигове бяха изпълнени с мъчително напрежение, през което жената отчаяно размахваше ръце и крака, докато успееше отново да сграбчи спасителната нишка. Единствено въжето, вързано около кръста, я предпазваше от политането надолу в калта.

Спасителната операция напредваше изключително бавно и поради силния вятър. Страхът, че корабът може да потъне още по-дълбоко в тинята, бе изпълнил мислите на всички пътници. С течение на времето обаче, когато повечето от тях бяха на сигурно, опасенията понамаляха. Късно през деня дъждът най-накрая спря и въздухът като че ли стана малко по-топъл. Когато и последната жена стъпи на брега, от мъглата нямаше и помен.

Доминик не обръщаше никакво внимание на жените, които една по една пристигаха, за да разделят подслона ѝ. Тя оставаше глуха за воплите от изгарящите рани по ръцете, студа и другите неудобства. Очите ѝ не се откъсваха от „Лейди Сузана“, където капитан Хоукинсъс загрижено помагаше на пътниците и екипажа в евакуирането на кораба. С трескаво нетърпение проследи рискованото му преминаване по въжето, защото той изобщо не си направи труда да се обезопаси около кръста. Капитанът беше едър мъж, висок почти шест стъпки без един-два инча, и краката му почти се влачеха по повърхността на тинята. По всичко личеше, че се намира в отлично физическо състояние, защото с лекота местеше ръцете си по въжето и почти светкавично се озова при екипажа, който го очакваше на хлъзгавия бряг.

Доминик си пое дъх и си даде сметка, че за известно време бе престанала да диша. Опита се да се убеди, че загрижеността ѝ за капитана е продиктувана единствено от мисълта, че той щеше да им е нужен, ако искаха да се върнат по-бързо към цивилизования живот. Погледът ѝ отново се премести върху кораба. Ясно съзнаваше, че пътуването им с „Лейди Сузана“ бе приключило. След това погледна зад гърба си. Безлюдната, потънала в мрак долина на Юкон бе покрита с непроходими гори, които опасваха склоновете на суровите, покрити със сняг планински върхове. Сърцето ѝ бе обхванато от злокобни предчувствия.

— Да не повярва човек — чу тя гласа на Силвър Бел.

Момичето смушка Доминик и посочи към мъжете. В ръката си държеше празната манерка от уиски. Преди да увисне на въжето, Силвър бе преполовила съдържанието ѝ, а веднага щом стъпи на здрава почва бе пресушила и остатъка.

— Какво? — разсеяно попита Доминик. Очите ѝ мигновено потърсиха капитана, чиято фигура се извисяваше сред хората от екипажа. Всички те изглеждаха потънали в сериозен разговор за по-нататъшната съдба на кораба.

— Доколкото знам, капитанът винаги остава с кораба си. — По устните на Силвър заигра лукава усмивка, която бе посрещната с ледено мълчание от страна на Доминик. — Хайде де, пошегувах се. Какво толкова те тревожи? Да не би ти и капитанът вече да сте се гушкали под завивките, а?

— Mon Dieu! Ти наистина ли само за това мислиш? — сопна се Доминик. Възмутената ѝ реакция бе последвана от смразяващ поглед, с който удостои и останалите жени.

Силвър сви рамене. На изпоцапаното ѝ, с протекъл грим лице се появи сериозно изражение.

— Какво толкова има тогава?

— Ами например това, че трябва някак си да оцелеем — отсече Доминик. Отвори уста и понечи да допълни мнението си за Силвър, но предпочете да замълчи. Погледна към нея и внезапно бе обхваната от съжаление. В съзнанието ѝ изникна образът на майка ѝ. По всичко личеше, че Силвър съвсем бегло познаваше живота извън пределите на будоара си. Доминик знаеше, че в края на тази авантюра всички те щяха да станат значително по-мъдри, отколкото бяха в началото, в Сан Франциско. Но това щеше да се разбере само ако оживееха.

Доминик забрави за Силвър и видя, че капитанът се качваше към тях. Той не я погледна веднага, но когато стигна горе и започна да оглежда жените една по една, очите му стигнаха до нея и се спряха за миг. Пламъкът, който проблесна в погледа му, премина по тялото на Доминик и прогони сковалия го студ. Тя му отвърна със също толкова упорит поглед, но мимолетното им общуване бе прекъснато от пороя въпроси и хленчене на жените.

Коул отвърна поглед от Доминик. Той заклати глава и търпеливо изслуша истеричните крясъци на някои от пътничките, но леденото

изражение, изписано върху напластеното му с кал лице, бързо ги накара да млъкнат.

— Плачът няма да ви помогне да излезете от това положение. Бъдете щастливи, че се намирате тук и че вече не сте погълнати от тинята като... — гласът му се прекърши и той погледна назад към кораба. С остра болка на съжаление той осъзна колко голяма бе загубата му в този ден. Параходът бе единствената му надежда да се измъкне от тази страна и от живота си, който ненавиждаше. После продължи да говори, но с по-дрезгав глас: — Нищо повече не може да се направи за „Лейди Сузана“. Веднага щом се изсушим, потегляме!

— Но как? — промълвиха няколко жени.

— Пеша — отсече Коул, без да обръща внимание на протестите и мърморенето. Небето бе все още сиво и мрачно, но облаците бяха започнали да се разсейват. — Времето ще се проясни. Щом запалим огньовете, бързо ще се стоплим. — Присвитите му очи обходиха групичката пред него. Усети, че го обзема чувство на отчаяние. Когато корабът започна да потъва в тинята, повечето от тях бяха изскочили от каютите си облечени с халатите си и наметнати само с по един шал. Малко бяха тези, които се бяха сетили да облекат палтата си, но никоя не бе облечена така, че да издържи прехода през суровите земи на Юкон. Коул се съмняваше дали и в куфарите си имаха достатъчно подходящи дрехи.

— Ще прекараме нощта тук, а утре сутринта ще тръгнем към първата цел. Нагоре по реката, не много далече, има един форт. А сега ще се опитаме да измъкнем всичко, което можем, от кораба, преди да е потънал напълно.

— Какво ще стане с багажа ни в каютите? — попита Лулу. Гласът ѝ треперливо се изви нагоре, цялото ѝ тяло се тресеше. Мокрите кичури коса се стелеха по гърба ѝ, подгизналата копринена рокля се усукваше около краката, а тя безпомощно бе обвила ръце около себе си, за да потисне нервните тръпки.

— Нуждаем се преди всичко от храна и сухи одеяла — отвърна Коул с глас, в който трудно можеше да се открие съчувствие. — Засега вие може да осигурите дърва за огъня — допълни той и посочи към смиловата горичка зад тях. — Там със сигурност ще намерите малко сухи съчки. — После, когато се обърна и се накани да тръгне, очите му отново бегло се спряха върху Доминик и той добави: — И внимавайте

да не се загубите! — Това бяха последните му думи, преди да заслиза надолу към брега.

— Той сигурно се надява всички ние да се изгубим и така да се отърве от нас — озъби се една рижава жена, която изглеждаше така, сякаш от часове не бе спирала да плаче.

Звукът от гласа ѝ отклони вниманието на Доминик от отдалечаващата се фигура на капитана. Всичките тези вопли и сълзи сигурно го бяха накарали да мисли, че всички те са безмозъчни същества, които никога нямаше да оцелеят в суровия климат на Аляска. Само при тази мисъл тя усети как силите ѝ се възвръщат. Напрегна се и заповяда на израненото си тяло да не се предава.

— Наистина трябва да се стегнем, защото в противен случай никога няма да стигнем живи до Даусън Сити — каза Доминик. Тя се помъчи да придаде суров тон на гласа си. Състоянието ѝ бе също толкова плачевно, колкото и на останалите от групата. Всички те представляваха жалка гледка: с провиснали мокри коси, подгизнали и усукани около телата им рокли и оплескани със солидна доза кал. Инстинктивно Доминик вдигна ръка, за да избърше лицето си, и се запита дали някога щеше да успее да изчисти тази мръсотия от себе си.

— Капитанът е отговорен за живота ни, а изобщо не се опитва да ни помогне! — ядосано кресна една жена на име Джани. Цялото ѝ тяло силно се тресеше под мократа копринена рокля, която бе прилепнала около формите ѝ като втора кожа.

Безсилието на жените само засили решимостта на Доминик да оцелее. Тя вирна глава и втренчи очи в спътничките си. Когато проговори, в думите ѝ прозвуча нотка на сарказъм:

— Не ме интересува какво мислите вие, но аз винаги съм се оправяла сама в живота и не се нуждая от помощта на капитана, за да оцелея.

След няколко секунди на колебание думите ѝ започнаха да оказват въздействие и върху останалите.

— Аз също мога сама да се грижа за себе си — отсече една жена. Постепенно от всички страни започнаха да се чуват подобни възгласи.

Ади Макфадън, вдовицата от Тексас, пристъпи напред с решителен израз на лицето. Тя беше висока и яка жена, в началото на тридесетте. Доминик, чийто ръст не надвишаваше пет стъпки и четири инча, трябваше да се надигне на пръсти, за да погледне Ади в очите,

когато тя застана до нея. Погледите им се срещнаха с приятелско съчувствие.

— Първото, което трябва да направим, е да се подчиним на заповедта на капитана — каза Ади с нетърпящ възражение тон. — Ще се разделим на групи по четири или пет и ще се пръснем из гората за дърва. Не забравяйте да оставите следи след себе си и се върнете тук след половин час!

Ади не изчака да чуе поредните протести и коментари. Посочи с пръст към Доминик и още три други:

— Хайде да тръгваме, преди да се е стъмнило! После ще се измием и ще се приготвим да прекараме нощта.

Денят беше към своя край и мракът щеше да се спусне по-рано заради лошото време. Доминик, която шляпаше в калта до Ади и останалите жени, не можа да се сдържи и хвърли един поглед през рамо към мястото, където стоеше капитанът. Сърцето ѝ учестено заби, а по вените ѝ премина тръпка на възбуда. Той я гледаше, или поне гледаше в посока към нея. Може би си въобразяваше, но ѝ се стори, че по устните му играе доволна усмивка. Доминик бързо извърна глава и започна да стъпва по-уверено, въпреки лепкавата кал. Главата ѝ се избистри, също като мъглата, която се бе разсеяла. Тя пратцеше от енергия и отново се изпълни с надежда. Вече бе убедена, че щяха да надмогнат сполетялото ги нещастие. Решимостта ѝ да докаже на капитана, че не ѝ липсваха сила и доблест, я зареди с нови сили. А първопричината, заради която се намираше в това положение — предполагаемият годеж с Джек Скрогинс, — изобщо не излезе на преден план.

ГЛАВА 4

— Да си призная, учуден съм — провлачено каза Лутър, дъвчейки парче говежда пастърма. Свежо избръснатото му лице над гъстата брада се бе зачервило и не се различаваше особено от изпръхналата и напукана кожа на лицата на останалите пътници на злополучната „Лейди Сузана“. Вълнената шапка, която той носеше ниско нахлупена на челото си, скриваше русите му къдри. — Изобщо не смятах, че тези момичета могат да се справят с цялата тази бъркотия. Но ти ги видях как като същински трапери се придвижиха по въжетата. Ами да. Още не мога да проумея как успяха.

Коул само вдигна рамене. Той също смяташе, че всички те бяха само едни безволеви същества, и бе не по-малко учуден от Лутър, когато видя как бързо се организираха. След като събраха достатъчно дърва и запалиха огньове, те се погрижиха и да се приведат в приличен вид. Малко по-нагоре по реката откриха място, където тинята не бе надделяла над водата. След като криво-ляво се измиха при тези доста необичайни условия, те се навечеряха с парчета пастърма и пиха кафе. Измити и нахранени, те вече лежаха върху постелята от изсушени на огъня клони, които доста успешно ги предпазваха от студената и мокра земя.

Коул бе видял как французойката и едрата жена с южняшкия акцент бяха подели инициативата. Смелостта на момичето го поразя. Той не се учуди обаче от изявлението ѝ, че е била принудена винаги сама да се грижи за себе си. Още от самото начало, когато погледът му бе потънал в безбрежните ѝ сини очи, той усети, че тя не беше съвсем като другите. Бе надарена с вътрешна сила, чужда на повечето жени от нейната професия. Коул беше убеден, че повечето жени, които започваха да се занимават с проституция, го правеха от чист мързел. Вярно беше, че женитбата им осигуряваше почтеност, но животът на омъжената жена преминаваше погълнат от ежедневието на нелеката домакинска работа. Той знаеше, че всяко правило имаше и своите изключения. Според него малко бяха жените, които намираха други

начини да се справят с живота или си даваха сметка, че не биха могли винаги да водят живот, отдаден на порока. Въпреки това французойката не се вписваше в нито една от тези категории. И тъй като Коул, с упоритите си предразсъдъци, бе решил, че тя трябва да бъде категоризирана някъде, изобщо не му дойде на ум идеята, че бе на погрешен път.

Без да задълбава в причините, които я бяха подтикнали да се превърне в „паднала жена“, Коул почувства, че смелостта ѝ продължаваше да го впечатлява. Когато я бе завързал за въжето и я блъсна зад перилата в обятията на гъстата мъгла, той очакваше тя да изпадне в ужас и да започне да го умолява през сълзи да я пренесе до брега, както бяха реагирали повечето жени. Вместо това тя увисна на въжето и с големи усилия си проправи път през тъмнината до брега. Колкото повече си мислеше за нея, толкова повече изпадаше в недоумение.

Доминик, произнасяше наум Коул. Бе чул, че останалите я наричат с това име, и го намираше за много хубаво и напълно съответстващо на жена с нейната красота. Една толкова силна и красива жена... Интересът му към нея нарастваше с всяка изминала секунда. Защо тази млада жена, надарена с толкова добри качества, се бе продала на един непознат стар глупак и доброволно се бе обрекла на мъчителния живот в скования от студ Юкон, питаше се той.

Коул се наведе напред и потърка ръцете си над огъня. Импровизираният лагер бе притихнал. Тишината се нарушаваше единствено от пращенето на съчките в огньовете. Той беше уморен до смърт, но дори в това състояние не можеше да заспи. Преди това, заедно с още няколко души от екипажа, Коул бе направил няколко прехода до кораба, за да спасят каквото могат от складираните провизии. В трюма имаше доста стока — коне, добитък и няколко кози. Животните бяха пуснати на свобода, за да спасяват сами, ако могат. Досега нито едно от тях не бе забелязано на сушата и по всяка вероятност всички вече бяха погълнати от тинята. При едно от поредните прехвърляния „Лейди Сузана“ затъна още по-дълбоко и мъжете се видяха принудени да прекратят спасителните операции. В момента корабът бе полегнал на една страна, като по-голямата част от него се намираше под гъстата кал. Всички надежди за измъкването на кораба и стоката в него бяха загубени, когато се видя колко здрава бе

хватката на придошлата тиня. С изключение на малкото провизии, които успяха да пренесат, останалата част от товара бе безвъзвратно потънала. Загубата щеше да се отрази и на жителите на Даусън Сити. „Лейди Сузана“, както и другите по-големи кораби, отплавали от Сейнт Майкъл, бяха натоварени със стока и храни за миньорското селище. По реката не се виждаха други кораби, и по всяка вероятност те също бяха затънали в тинестото дъно. На фона на настъпващата зима, населението на града бе изправено пред реалната опасност да преживее студа без необходимите количества храна и други елементарни удобства.

Забележката на Лутър относно подвизите на жените не успя да потуши мъката на Коул от загубата на поредния си кораб. Това бе третата „Лейди Сузана“, която губеше, въпреки че първите два съда не бяха речни кораби. Последният бе един океански лайнер, който се сблъска с айсберг в Берингово море преди две години. Този кораб беше неговата най-голяма радост и гордост. На бляскавата му палуба Коул бе обиколил почти целия свят. Когато трябваше да изостави перлата си в скованите от ледове северни ширини, той загуби и част от себе си. С парите от продажбата на част от спасеното оборудване Коул закупи речен кораб. Закупуването му бе направено с една-единствена цел: спечелването на достатъчно пари за друг морски съд. Силно чувство на отчаяние го стегна под лъжичката и той се запита дали мечтата му да се завърне един ден като капитан на новия си кораб не бе безвъзвратно потънала като парахода долу в тинята. Той неволно потърка белега си и се замисли за жената, чието име носеха всичките му кораби. Лейди Сузана Роуланд. Белегът му започна болезнено да пулсира, сякаш раната отново се бе разтворила десет години, след като я бе получил.

Жестът на Коул не остана скрит за Лутър. Той се досещаше за мислите, които бушуваха в главата на стария му приятел. И двамата се познаваха от близо петнадесет години. Някога, на двадесет и четири години, Лутър бе вече закоравял морски вълк, а осемнадесетгодишният Коул преживяваше първите тръпки на любовта към морето. Въпреки че бе по-младият от двамата, той се прояви като изключителен моряк. Забележителните му качества го издигнаха до командни позиции, но той винаги се старееше верният му стар приятел да бъде до него, за да споделя с него плячката. През годините, прекарани заедно, те бяха

преминали през всички възможни трудности и изпитания. Бяха се борили с морските урагани и разбеснелите се вълни, бяха имали не една срещи с безмилостни пирати, бяха любили различни жени в множеството пристанища и съзерцавали залеза от почти всички чужди брегове. Лутър се усмихна при спомена за изминалите дни. Неволно и неговите мисли се понесоха към образа на Сузана Роуланд. Той погледна към Коул и вниманието му се насочи към белега, който той продължаваше да търка.

— Може би трябва да изберем някакво друго име за следващия ни кораб — предложи Лутър. — Сузана винаги ни е носила лош късмет, ако питаш мен.

— Никой не те пита! — сръза го Коул и рязко се изправи на крака. После се наведе, грабна едно от одеялата, постлани около огъня, и се отправи към гората, без да каже дума. Той знаеше за какво намекуваше Лутър, но не беше в настроение да изпада в униние заради миналите си грешки.

— По дяволите! — мърмореше той, докато вървеше по края на тъмната гора. Лутър бе прав. Всичко и всеки, който носеше това име, беше прокълнат. Необезпокоявани, мислите му полетяха към далечната страна и назад към годините, които той упорито се мъчеше да забрави. Искрящите зелени очи, русите къдрици и кадифената кожа нахлуха в съзнанието му... Сузана. Толкова красива и толкова коварна!

— По дяволите! — отново каза той, този път на глас. Не искаше да си спомня или да копнее за някогашната им близост. Но споменът за нея бе запалил желанието му. Той си спомни колко много бе страдали заради измените и лъжите ѝ. Тогава защо продължаваше да мисли за нея?

Коул чу зад гърба си шум и замръзна на място. Образът на Сузана изчезна и отведе със себе си обзелите го похотливи желания. Той пусна одеялото на земята. На широкия му кожен колан висеше калъф с ловджийски нож с кокалена дръжка — оръжието, с което никога не се разделяше. Сложи ръка върху ножа и рязко се обърна, за да посрещне неприятеля. Беше доста притъмняло и Коул не можа да различи чертите ѝ, но веднага я позна. Лошото му настроение не бе отминало, но в момента, в който я видя, към него се прибавиха и други чувства. Смесването на противоречивите емоции само засили предишното му объркване.

— Какво, по дяволите, правиш тук, жено?

Доминик изтръпна. Нямаше намерение да го плаши и възнамеряваше да го извика по име тъкмо когато той се обърна назад.

— Аз... аз търсех вас, monsieur.

— Ами, намерихте ме.

Резкият му тон разколеба решителността, с която Доминик бе тръгнала след него. Тя не успяваше да заспи и затова, когато го видя да става и да тръгва към гората, го последва, зарязала всички мисли за благоприличие.

— Е добре, какво искате?

— Искях само да ви благодаря за това, че ни спасихте живота.

— Няма нужда.

Мракът ѝ пречеше да види изражението на лицето му, но Доминик усети, че резкият му тон се смекчи. Желаше да му каже и други неща, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Във въздуха увисна неловко мълчание.

— Изглежда, трябва да се връщам обратно — тихо промълви тя. Нежните искри и скритите чувства, които смяташе, че бе видяла в погледа му по-рано, явно бяха плод на въображението ѝ. — Съжалявам, че ви обезпокоих.

Тя се обърна и се нареди да си върви. Коул бе обзет от дълго потискан прилив на нежност, едно чувство, което той всячески се опитваше да угаси.

— Почакайте! — извика той.

Тя моментално се закова на място.

Коул мислено се наруга, защото прояви неблагоприятното да проговори, преди да е обмислил действията си. Тя се обърна и го погледна. Капитанът видя, че дори и сега, в почти непрогледния мрак, очите ѝ блестяха като диаманти. Очертанията на нежното ѝ лице леко се откритоха, когато тя се приближи. С всяка следваща стъпка образът ѝ придобиваше все по-ясни очертания. Коул бе неспособен да погледне встрани. Очите му се заковаха върху ефирния ѝ силует, сякаш никога досега не бяха виждали нещо по-красиво. Дори и след изпитанията на тежкия ден, красотата ѝ бе неоспорима. Черната ѝ разпусната и разпиляна по раменете коса бе в пълна хармония с тъмния фон на гората. Тъмните кичури подчертаваха в изящната си рамка бледата

кожа на лицето ѝ. Пръстите на Коул изгаряха от желание да погалят нежните бузи, гладките коси и устните...

— Monsieur!

Коул преглътна с мъка. Гласът ѝ бе толкова нежен. Monsieur. Сузана го наричаше monsieur. Коул се помъчи да си напомни, че тази жена бе само една проститутка. Една красива френска проститутка. А той се нуждаеше от нея, защото бе имал тежък ден, защото в съзнанието му изникна забравеното желание, защото тя стоеше тук, пред него, и защото беше дяволски красива. Обзет от вихъра на тези мисли, Коул пристъпи напред, пхна едната си ръка под врата ѝ, с другата обхвана тънката ѝ талия и мощно я придърпа към напрегнатото си тяло. Тази проява на сила се оказа ненужна, защото тя се поддаде без борба. Устните му трескаво се спуснаха надолу и срещнаха нейните. Коул бе обхванат от естествените си инстинкти и нищо в момента не можеше да го спре.

Целувката бе последното нещо, което Доминик очакваше от този мъж. Ненадейната му реакция я смути и дори уплаши. За част от секундата си помисли, че трябва да се отскубне и да избяга надалеч. Въпреки това усещането от допира на устните му я зашемети и я направи напълно безпомощна пред всичките му действия. Осъзна, че не иска да бяга. Цялото ѝ същество желаше да остане в прегръдките му, да бъде целувана още и още, а чудесното усещане, разляло се по тялото ѝ, никога да не свършва.

Устните му очакваха отговор, който прерасна в нетърпение. Доминик разбра. След целия преживян ужас и трудностите на несигурното им бъдеще тя също изпита трескавото желание да разбере какво е това да обичаш и да бъдеш обичан, и без колебание отвърна на целувката му. Ръцете ѝ се вдигнаха и обгърнаха врата му. Устните и телата им се сляха. Доминик усети как я обгърна топла вълна на сигурност и доверие. От страха и болките не остана и следа. Тя се притисна до него и сърцето ѝ учестено заби. Дали и той чуваше силното му туптене, питаше се тя? Дали целувката ѝ бе предизвикала и у него същите силни и прекрасни чувства?

Ако не смяташе годините, прекарани със Сузана, Коул никога не се бе лишавал от удоволствието да общува с жени. Не бяха редки случаите, когато бе търсил жена, за да задоволява страстите си, без да бъде принуден да влага чувства. Това бяха все жени като Доминик

Лавал. Единственото нещо, на което държеше, бе те да са французойки и, разбира се, проститутки. Докато продължаваше яростно да целува жената пред себе си, Коул осъзна, че действията му не бяха продиктувани единствено от сексуалния инстинкт. Той се усети, че търси в нея и някаква по-силна близост и топлина. Но това бяха чувства, водещи към затруднения, които Коул не желаше да провокира.

Доминик отвори широко уста, за да си поеме въздух, когато най-накрая устните на капитана се отлепиха от нейните. Той леко се отдръпна, но продължи да я държи за талията. Свободната му ръка се промуши през разпилените ѝ коси, подхвана тила ѝ и леко наклони главата ѝ назад. Коул отпрати далеч обърканите мисли, нахлули преди малко в главата му. Той се помъчи да си припомни ролята на тази жена и това, че тя бе свикнала да доставя удоволствие на мъжа, без да иска никакви чувства в замяна. Защо да не се възползва от услугите ѝ тази нощ? Устните му отново се впиха в голата ѝ шия. От устата на Доминик се отрони лек стон, когато тя усети огнения му дъх.

Бяха я целували и преди, но нито един мъж не бе получил повече от една насилствена целувка, защото Доминик бързаше да избяга. Докато работеше като прислужница, също не ѝ липсваха целувки. Господарите, чиито красиви къщи почистваше, често се опитваха да я съблазняват, когато жените им излизаха. Но в опитите си да я примамят в леглото и те се сблъскаха със същата реакция, както и останалите похотливи мъже. И въпреки това никога досега Доминик не беше целувана по този начин.

Тя често си казваше, че веднага ще разбере кога е попаднала на истинския мъж и на правилния момент. Докато капитан Хоукинс продължаваше нежната си атака, Доминик се убеди, че нищо досега не е било толкова истинско.

Тя се отпусна и леко наклони глава, за да отговори на изгарящите целувки. Разумът постепенно напусна съзнанието ѝ. Имаше чувството, че полита и се понася все по-нагоре и по-нагоре. Под стомаха ѝ пламна жарава, която бавно обхваща цялото ѝ тяло. Коленете ѝ потрепериха и тя се вкопчи в Коул като метал, привлечен от силен магнит.

Пълното ѝ отдаване беше очевидно. Коул усети как краката ѝ се подкосиха от целувките му. Той здраво я притисна и устните му отново потърсиха нейните. Кратката им раздяла ги бе поохладила, но

дълбоките му целувки отново ги възпламениха. Тялото ѝ тръпнеше. Изведнъж външният свят нахлу в разгарялата се помежду им страст. Нощта бе студена и влажна, и те вероятно щяха да измръзнат, ако не стояха близо до огъня. Тя се сгуши в него и Коул забрави за студа. Щяха да се топят взаимно. Освен това той носеше и одеяло, което се въргалаше в калта до краката му.

Коул се откъсна от устните на Доминик и нетърпеливо изръмжа:

— Жено, имам силното желание да направя нещо много повече от това да те целувам, но точно сега трябва да бъдем много внимателни. — Тя продължаваше да се притиска в него и дишаше учестено, все още обхваната от страст. Коул усети как желанието нахлу в слабините му. — По дяволите вниманието! — промълви той.

Воден от все по-силната си нужда, Коул започна да влочи Доминик навътре в тъмната гора. Той спря едва когато стана толкова тъмно, че трудно можеха да се различат стволите на дърветата.

— Monsieur! Трябва да ви кажа нещо — промълви Доминик, когато и двамата спряха. Гласът ѝ звучеше дрезгаво. Тя отново потрепери. Тъй като бе израснала по бордеите, тя беше добре осведомена по въпросите на секса. Сега обаче, когато бе готова да се отдаде на мъжа до нея, тя осъзна, че ужасно се страхуваше. Ето защо тя искаше Коул на всяка цена да разбере, че той щеше да бъде първият ѝ любовник.

Отговорът на Коул, който я накара да легне на студената земя, се изрази в леко изръмжаване. Тук, под дърветата, имаше достатъчно суха шума, която щеше да замести дюшека. Коул отново усети тръпките ѝ. В реда на нещата си беше да се помъчи да запали огън. Но тази жена така го беше разпалила, че нищо повече не го интересуваше. Откога стоеше без жена? Той се помъчи да си спомни и се сети, че преди две седмици в Сиатъл бе открил една красива, малка френска проститутка.

— И-исках само да знаете, че... — промълви Доминик и се отпусна по гръб, докато той лягаше до нея! Земята под гръба ѝ беше корава и студена, а мракът падаше отгоре ѝ като тежка завеса. Въпреки че лицето на капитана бе едва на няколко инча от нейното, тя почти не го виждаше. По тялото ѝ премина поредната тръпка.

— Сега ще те стопля — дрезгаво проточи той и протегна ръце в тъмнината, за да я открие.

— Не, не става дума за това. — Гласът ѝ трепереше, но не от студ. — Вие трябва да разберете, че аз не съм такава, за каквато ме мислите. — Тя се помъчи да намери точните думи, но в главата ѝ бушуваха толкова противоречиви мисли, породени от замайващите нови усещания по тялото ѝ, че тя едва успя да каже: — Аз не съм пр...

Той пресече думите ѝ. Мракът не му попречи да намери отново устните ѝ с една обезоръжаваща целувка. Той не обърна никакво внимание на това, което се опитваше да му каже. Почти всяка проститутка, с която бе спал, се мъчеше да оправдае поведението си. Коул се бе наслушал на извинения и тъжни истории. Освен това действията ѝ говореха много повече от думите. Той се питаше дали по земята имаше жена, която да не се опитва да запази честта си и да не повдига полата си в същото време. Но, каза си той, това няма никакво значение. Сега той трябваше само да забрави терзанията си от днешната трагедия, та дори и само за миг. Жената до него щеше да направи това.

Той разкопча дъждобрана ѝ и ръката му се плъзна към издутината на гърдите ѝ. Тялото ѝ бе напрегнато. Врърхчетата им се очертах под тънката материя на роклята. Коул полудя от внезапен див и примитивен инстинкт. Той знаеше колко храбра можеше да бъде Доминик, но сега, като я гледаше толкова смирена и свенлива, си помисли, че не можеше да се върне назад. Леко я бутна да легне на студената земя. После бавно плъзна ръка и подхвана края на полата. Бедрата ѝ бяха хладни. Ръцете му налучкаха правилния път и се спряха едва когато стигнаха до бельото. Ловките пръсти разкопчаха коланчето на гащичките. Тялото ѝ продължаваше да бъде напрегнато, но той не срещна никаква съпротива, докато издърпа бельото изпод ханша, а после го изхлузи през краката.

Ръката на Коул продължи да шари под роклята и се плъзна нагоре по гладкия стегнат корем. Вещите му пръсти си проправиха път между здраво стиснатите бедра и стигнаха до малката жарави. Без да обръща внимание на упорития ѝ отказ да разтвори краката си, Коул проникна в нея с два пръста. Той чу как момичето изненадано простена. През главата му премина бегло чувство на съмнение, но нуждата, която изпитваше, бе по-силна и надделя над размислите върху необичайното ѝ поведение.

Съзнанието на Доминик също се раздираше от противоречиви чувства, които постепенно биваха притъпявани от вълната нови и непознати усещания. Тя имаше усещането, че по вените ѝ потече разтопено сребро. Студът изчезна. Всеки допир на мъжа покачваше топлината в нея до точката на кипене. Само една малка част от съзнанието ѝ искаше той да престане. Тя се питаше дали няма да заприлича на майка си, ако го оставеше да продължи, но после си каза, че това бе нещо съвсем различно. Тя нямаше нищо общо с майка си и освен това не желаше той да спира. Когато пръстите му проникнаха в най-съкровената ѝ част, тя бе шокирана. Но сега, когато те продължаваха нежно да я масажират и да я галят отвътре, тя изпитваше силното желание да изкрещи от удоволствие. Изобщо не искаше да спира и съвсем съзнателно разтвори скованите си бедра.

Коул побърза да се намести между тях. Той продължаваше да я целува и гали с опитни ръце. Държанието ѝ отново го учуди. Не приличаше на останалите проститутки, с които бе спал, и явно не знаеше как да отвърне на жестовете му. Коул обаче нямаше време за излишни анализи. Единствената му цел за момента бе да се освободи от изгарящото го напрежение в слабините. Той извади пръстите си от влажната ѝ пещера, за да свали колана и разкопчае панталона си. Докато изуваше крачолите, забеляза, че Доминик бе притихнала така, че дори не се чуваше да диша. Мракът скриваше лицето ѝ, а Коул страстно желаше да може да го вижда. Обаче си каза, че можеше да мине и без да гледа замечтаните ѝ очи и стегнатите, заоблени форми. И двамата трябваше само взаимно да се облекчат. Коул се убеждаваше, че ако често си казваше това, най-накрая щеше да повярва, че е така. Тогава всички тези необясними чувства, които се мъчеха да пробият хладната броня около сърцето му, щяха да изчезнат.

Доминик не си даваше сметка, че бе затаила дъх. Тя обаче ясно усещаше твърдото копие на мъжествеността на капитан Хоукинс, което се опираше в корема ѝ. Тя не можеше повече да отрича факта, че сега той щеше да я люби, и то точно в тази мрачна и студена гора. Всичко това я накара да помисли, че бе обзета от лудост. Нямаше никакво време за връщане назад, защото Коул постепенно сваляше всички прегради. Коленете му принудиха бедрата ѝ да се разтворят още повече. Тя изпита силен шок при мисълта, че вече не бе защитена от дрехите. Твърдостта, която преди малко бе усетила върху корема си,

сега бавно и настоятелно започваше да си проправя път навътре в нея. Въпреки студа разголената ѝ плът пламтеше като жарава.

Доминик бе обхваната от необяснима паника. Тя знаеше, че времето напредваше, и се бе отказала да разсъждава. Страстно желаше този мъж, но ѝ се струваше, че условията за това бяха ужасни. Просната на студената земя, със запретната пола и смъкнати надолу чорапи, тя имаше чувството, че изглежда като животно. Не, това не трябваше да става така. Тя отвори уста, за да му обясни и да го накара да разбере защо не може да продължава така. Но от нея можа да се откъсне само един приглушен вик, когато със следващия тласък той изненадващо се вряза в нея.

Коул усети стегнатия проход, когато се опита да влезе в утробата ѝ, но бе повече от зашеметен, когато осъзна, че бе разкъсал бариерата на невинността ѝ. Пронизителния ѝ вик и осъзнаването на цената на това, което току-що бе отнел, прободоха сърцето му. В главата му нахлуха рояк въпроси, но той така и не можа да им отговори. В продължение на няколко минути остана да лежи неподвижно върху нея, заровен в дълбините ѝ. Мисълта, че тя беше девствена, го бе хвърлила в дълбоко объркване. А той бе толкова сигурен, че тя е само една проститутка. Фактът, че се бе излъгал по отношение на нея, го изпълни с чувство на огромна вина и засили още повече предишното му първично желание. Все още не намираше думи, но знаеше, че бе длъжен да заличи погрешното си мнение за нея. По-късно щеше да ѝ се извини. Но сега трябваше да ѝ докаже нещо... да ѝ докаже, че никога повече нямаше да ѝ причинява болка.

Коул се задвижи в нея с плавни движения. Той усети как тялото ѝ се отпусна и нежните му действия събудиха в нея притихналите желания. Устните му отново потърсиха нейните. Тя яростно го целуна и той усети, че бузите ѝ бяха мокри. Коул вдигна ръка и с върховете на пръстите проследи горещите поточета на сълзите. Цялото му същество бе обхванато от необяснима нежност. Когато се любеше с други жени, той никога не ги бе виждал да плачат, както и никога не бе усещал толкова силна привързаност. Неспособен да се контролира повече, Коул проникна още по-дълбоко. Той отново чу тихия ѝ стон, но този път причинен от екстаз, а не от болка. Стори му се, че я чу да мълви „Monsieur...” но не беше сигурен дали не си въобразяваше.

След като осъзна, че нямаше връщане назад, и изпита първата пронизваща болка, Доминик не можа да се сдържи и се отдаде на удоволствието на тялото си. Ожулените от възето ръце вече не я боляха. Всеки пореден тласък я издигаше все по-нагоре и по-нагоре. Тя започна да следва движенията му, докато телата им не станаха едно цяло. Нищо не можеше да се сравни с прекрасните усещания, които се разливаха по нея. Всеки път, когато той се врязваше в нея, горещата вълна на удоволствието се издигаше и се разбиваше във вътрешностите ѝ. Усещането за приближаващия екстаз нарастваше с всяка измината секунда и оставяше Доминик безразлична към всичко наоколо, с изключение на мъжа в нея и тръпките на тялото ѝ.

Коул усети, че бе дошъл моментът на освобождаване от дълго сдържаното напрежение. Той притисна силно Доминик и задълба все по-дълбоко и по-дълбоко. Нежните ѝ стонове галеха слуха му и го възпламеняваха още повече. Възбуденото му пъшкане се смесваше с нейното в общия хор на страстта. Той се вряза за последен път, потръпна с могъщо чувство на облекчение и тежко си пое въздух.

Секунди след това Коул и Доминик продължаваха да стоят впити един в друг — изморени и доволни. Едва когато усещането от дивата страст започна да отшумява и леденият дъх на нощта замести вълната на екстаз, мислите им се върнаха към последиците от това, което бяха сторили.

ГЛАВА 5

Първата нощ, която прекараха заедно, бе една от най-нещастните в живота на Доминик. След като се любиха, капитанът побърза да се отдели от нея. Каза ѝ, че трябва да се върнат в лагера при огньовете и да се опитат да поспят. Доминик прекрасно разбираше, че така трябва, но не можеше да си обясни внезапното му отдръпване. По обратния път той остана безмълвен. Когато стигнаха в лагера, промълви набързо едно „лека нощ“ и се запъти към горния му край.

Сънят бягаше от очите на Доминик. Нощният студ проникваше през одеялото, с което се бе омотала, и я пронизваше до мозъка на костите. На няколко пъти тя става да подклажда огъня, който трябваше да сгрява импровизираното ѝ легло, но така и не успя да стопли премръзналите си крайници. Студът беше единият ѝ проблем, а другият — едва сдържаното желание да не се разплаче. Твърдо реши обаче да не се поддава на сълзите, които издайнически надничаха иззад ъгълчетата на очите ѝ.

През тази безкрайна нощ непрекъснато си повтаряше, че държането на капитана бе такова, каквото трябваше да се очаква след сладострастното им преживяване в дивата гора. Тя неведнъж бе ставала свидетел на отношението на мъжете към майка ѝ, след като веднъж бяха задоволили инстинктите си. Когато жената ставаше ненужна, мъжът си тръгваше. Най-мъчителното за Доминик бе, че тя толкова се бе старала да докаже на капитана, че не е лекото момиче, за което я смяташе. В замяна на това действията ѝ само затвърдиха убеждението му. Добродетелите, които тя бе сигурна, че притежава, се изпариха в момента, в който той я бе докоснал. Тя не падаше по-долу от майка си, с тази разлика, че майка ѝ поне получаваше пари за това, което вършеше. От капитан Хоукинс Доминик не бе получила нищо друго, освен мълчание и студено безразличие. Как може да постъпи така глупаво? Стомахът ѝ се сви в болезнена топка. Боже Господи! Та тя дори не знаеше малкото му име!

Доминик седеше до огъня, а очите ѝ бяха приковани към мястото, където спяха мъжете. По всичко личеше, че и капитанът страда от безсъние. Доминик забеляза, че той се надига и върти повече от обичайното. Когато първите лъчи на слънцето пробиха тъмните облаци, той изрита одеялото, измърмори нещо и скочи на крака. След това, сякаш усетил, че го наблюдават, бързо се извърна. По лицето му се изписа искрено учудване, когато очите им се срещнаха.

Коул се помъчи да извърне глава, но винаги когато се намесваше тази жена, той биваше обхванат от чувство на безпомощност. Забеляза колко безпомощна изглежда на фона на процеждащото се утро. Въпреки че все още не се бе развиделило напълно, по лицето ѝ ясно се виждаше, че бе прекарала една безсънна нощ. Под очите ѝ тъмнееха сини кръгове, а подпухналите ѝ черти намериха, че бе проляла немалко сълзи. Коул усети, че краката му се подкосяват. Напразно се опита да потисне наново обзелите го чувства. „По дяволите!“ — това бе всичко, което можа да каже.

Доминик чу сърдития му глас и потрепери, когато го видя да се насочва към нея. Когато се доближи и протегна ръка, тя вече не знаеше какво да очаква от него.

— Трябва да поговорим — каза той и я погледна. Въпреки чувствата, които не искаше да признае, той не можа да сдържи мислите, нахлули отново в главата му. По всичко личеше, че тя се страхуваше от него. Той бе обзет от порива да я притисне отново в прегръдките си, както през изминалата нощ, и да прави това, което бе правил с нея през същата тази нощ. Реши, че следващия път трябваше да бъде много по-различно от първия. Искаше да я люби в някое меко и топло легло, да гали и целува всеки сантиметър от кадифената ѝ кожа, а голите им тела да се слепят без свян и задръжки. Искаше да я люби на дневна светлина, да се любува на младото, стегнато тяло и да съзерцава красивото ѝ лице по време на върховното блаженство. Всичко трябваше да бъде изрядно през този следващ път. Следващият път! По дяволите! Защо оказваше такова въздействие над него? От устата му излезе сърдито проклятие.

Доминик не каза нищо, въпреки че не можеше да си представи за какво можеха да говорят. Плахо му подаде ръка и той грубо я изправи на крака. Твърдото ѝ намерение да не му показва слабостта си я накара да сдържи избликналите сълзи от болката, която проряза изранената ѝ

длан. Трескаво премисляше какво можеше да ѝ каже. Нямаше съмнение, че в момента той тържествуваше, че се е оказал прав в предположенията си.

Тя заситни до него и скоро лагерът се скри от погледите им. Водеше я към мястото, където се бяха любили през нощта. Покрай стволовете на големите дървета струеше сивкава светлина, която придаваше тайнствено очарование на гъстата гора. На места широките, подгизнали клони на дърветата опираха почти до земята. Там, където не достигаше слънчева светлина, се белееше тънък скреж. Очите на Доминик изучаваха влажната земя, търсейки следи от среднощната им авантюра, и за свое голямо облекчение не откри нищо.

— Защо не ме предупреди?

Настоятелният глас на Коул прекъсна самосъжалението, в което бе потънала Доминик. Тя го погледна. Въпросът му я обърка. Той продължаваше да я стиска за ръката, но парещата болка в дланта бе станала непоносима.

— Ръката ми, *monsieur*. Причинявате ми болка — успя да промълви тя.

По лицето на Коул премина учудване. Той сведе глава, отслаби хватката си и обърна ръката ѝ в своята. Гледката го накара тихо да простене. Нямаше нужда да я пита какво се бе случило с ръцете ѝ. Тъй като по време на евакуацията от парахода никой от жените не носеше ръкавици, ръцете им бяха жестоко ожулени. Лутър им бе дал мехлем, за да облекчат болките си за през нощта. Коул и останалите мъже бяха с ръкавици, когато се придвижваха по въжето, и затова той не знаеше за сериозността на раните по ръцете на жените.

— Не е чак толкова зле — каза Доминик, когато Коул прекалено дълго взе да разглежда дланта ѝ. — В сравнение с други неща бих казала, че изобщо не ме боли.

Намекът бе твърде прозрачен. Коул отново я прониза с поглед.

— Защо не ми каза, че никога досега не си лягала с мъж?

Тя наведе глава, а по лицето ѝ премина гореща вълна. Той продължаваше да я държи за ръката, като нежно я галеше. Пламналите ѝ бузи не бяха нищо в сравнение с огъня, който забушува в тялото ѝ от нежните му докосвания.

— Има ли някакво значение? — прошепна тя и повдигна глава. После се вгледа в сивите дълбини на очите му.

— Да — гальовно отвърна той и отново си помисли, че я желае. — Всичко щеше да бъде много по-различно, ако знаех. — Той пусна ръката ѝ и се почеса по бузата. — Нямаше да съм толкова нетърпелив и щях да подходя много по-нежно. Когато една жена се люби за пръв път, е нужно много повече внимание.

Тонът, с който говореше, и най-вече думите му озадачиха Доминик.

— Вие бяхте толкова убеден, че аз съм... — заекна тя, неспособна да продължи.

Коул вдигна рамене и се помъчи да изглежда безразличен.

— Сгрехих.

— Прощавам ви, Monsieur.

Monsieur. Той обожаваше това обръщение, но искаше нежният ѝ глас да произнесе и името му.

— Коул — каза той.

— Коул?

— Името ми. Така се казвам.

— Коул — по-твърдо повтори тя и тайничко се обнадежди, че нещата не бяха чак толкова зле.

Той остана доволен. Начинът, по който леко акцентираният ѝ глас произнасяше името му, прозвуча почти като ласка за слуха му.

— Но се съмнявам, че някога ще мога да си простя, Коул — добави тя. Отново ѝ се доплака и угълчетата на очите я засмъдяха.

— Но защо? Затова, че си жена и имаш нормални желания ли? — Обърканият ѝ вид го караше да я закриля. Не можеше да остане безразличен към бурята от обзели го чувства. Изглежда, вече смътно си спомняше какво беше това да е влюбен. Сърцето му започна учестено да бие. Разумът му отказваше да разбере защо пак започваше да се отдава на нежни чувства, на които смяташе, че вече е неспособен.

Доминик си пое дълбоко дъх и затвори очи. Как да го накара да разбере нещо, което и тя самата не разбираше?

— До миналата нощ — започна тя — живеях с убеждението, че това трябва да се случи по време на първата ми брачна нощ, и затова се пазах чиста за мъжа, който щеше да ми стане съпруг.

Думите ѝ бяха последвани от мъчителна тишина. За първи път, откакто се бяха отдали един на друг, те си спомниха за причината,

която бе довела до срещата им, и за другия мъж, който очакваше Доминик в Даусън Сити.

Коул престана да милва лицето ѝ и отпусна ръце. Очите му, които допреди малко бяха замъглени от желание, станаха студени и безразлични. По тялото на Доминик премина студена тръпка, докато гледаше внезапното му преобразяване. Той присви стоманените си очи и отвърна глава от нея.

— Останалите сигурно започват да се събуждат — рязко каза той. — Най-добре е да се върнем в лагера. — Той се обърна и спря, защото не знаеше какво да прави с обзелите го чувства. Току-що бе признал пред себе си, че е влюбен, а любовта беше нещо, за което не се чувстваше подготвен. А ето че сега трябваше да подтика и новото усещане на гняв и ревност.

Докато гледаше гърба му, Доминик се разкъсваше от противоречиви чувства. Тя знаеше, че споменаването на сватбата ѝ бе предизвикано от рязката промяна в държането му. Искаше да се приближи до него и да му каже, че може би съдбата я бе съхранила именно за него. Защото точно сега изобщо не можеше да си представи живота си с Джек Скрогинс или с който и да е друг мъж, с изключение на Коул. И въпреки това продължаваше да мълчи. А тъй като и Коул не казваше нищо, тя можеше да си прави заключения сама за себе си. Съдейки по развоя на събитията, тя си помисли, че той вече не искаше да има нищо общо с нея.

Неочаквано Коул рязко се обърна. Доминик задиша учестено. Инстинктивно насочи поглед към лицето му. Изражението му бе непроницаемо, но някъде дълбоко в очите му проблясваха искрици на странна смесица от желание и още нещо... нещо разрушително. Дали не беше ярост? Не можеше да си обясни, но усети, че колкото повече го гледа, толкова повече в тялото ѝ се събужда едно непознато за нея чувство. Трепереше, а краката ѝ започнаха да се подкосяват. В слабините ѝ се надигна сладострастна болка, която запулсира по цялото ѝ тяло.

Огънят, който се бе разгорял в нея, бе така очевиден, че Коул не можа да се възпре. Той се втурна напред и я сграбчи в прегръдките си. Доближи лицето си до нейното и видя как очите ѝ се затвориха, а устните ѝ леко се разтвориха в очакване на целувката му. Желанието, което той не пожела да отрече, отново се събуди. Устните им се сляха.

Езикът му се плъзна в устата ѝ, потърси нейния и двата се заогъваха като в еротичен танц.

За известно време, което ѝ се стори цяла вечност, но всъщност бе твърде кратко, Доминик се наслаждаваше на дръзката целувка. Никакви разумни доводи не можеха вече да я накарат да се въздържа от това, което щяха да направят отново. Тя обви ръце около врата му и се повдигна на пръсти. Той здраво я притискаше в кръста. Доминик се питаше как е живяла досега, без да познава този мъж. В него нямаше нещо, което да не възбужда женския ѝ усет: мирис на истински мъж, високо и мускулесто тяло, и устни, разтеглени в небрежна усмивка. Очите му, които искряха като разтопено сребро, и дори дългият прав белег, който разсичаше лицето му, я възбуждаха до краен предел. Доминик плъзна пръстите си по врата му и ги вплете в тъмните кичури коса, стелещи се над яката на дрехата му. Дланите продължаваха да я наболяват, но вече никаква болка не можеше да я накара да се откъсне от него.

Коул се опита да се отлепи, за да си поеме дъх. През разредените дъждовни облаци, останали от предния ден, се подаде краят на слънцето и лъчите му срамежливо си проправиха път през клоните на високите борове. Коул разглеждаше нежното лице на Доминик, обляно от ярката светлина. Никак не бе разочарован. В резултат на целувките от предишната нощ и сега устните ѝ бяха подпухнали и леко зачервени. Горната едва забележимо трепереше. Връхчетата на дългите ѝ тъмни мигли почти изцяло скриваха очите ѝ под тежкото си було. Дишаше учестено, а бледите ѝ бузи леко розовееха. Слабините на Коул се стегнаха. Той отново искаше да я люби, и то тук и сега.

— Коул? О! Мислех, че си сам — заекна Лутър. Очите му последователно се спряха върху приятеля му и Доминик. За миг той демонстрира учудване, но когато вниманието му бе привлечено от развълнувания вид на момичето, устните му се разтеглиха в лукава усмивка. Лутър си каза, че вкусът на Коул към жените си оставаше все така непроменен. И най-странното бе, че независимо от ситуацията или необичайните условия, около него винаги се навъртаха винаги и само френски проститутки. Той погледна към Коул. Леката му усмивка стана още по-широка, защото по всичко личеше, че капитанът беше още по-смутен от момичето. — Искях само да ти кажа, че жените се събудиха и можем да тръгнем веднага щом наредиш. — Той отново се

усмихна и добави: — Съжалявам, ако съм ви прекъснал. — После многозначително повдигна вежди и намигна на Коул.

Той се отдели от Доминик и се запита дали и неговото лице пламтеше като на момичето. Появата на Лутър само засили още повече любовния му копнеж.

Понечи да каже нещо, но не можа да намери думи. Имаше чувството, че изобщо не бе чул изявлението на помощника си.

— Аз... аз се връщам в лагера — промълви Доминик. Тя не посмя да погледне към Лутър. После тръгна надолу и имаше усещането, че около нея се стели мъгла. Страстта, събудена от целувките на Коул, я бе лишила от странични усещания. Въпреки че се стараеше да не гледа към двамата мъже, тя усещаше впитите в гърба ѝ погледи. Ходеше унесена и на няколко пъти се препъна. В съзнанието ѝ се въртеше една-единствена мисъл, и тя беше, че ако Лутър не се бе появил, тя щеше да изживее отново усещанията от предишната нощ. Това не я натъжи, а само я изпълни с ново и непреодолимо желание.

— Ах ти, дявол такъв! — ухили се Лутър. — Цялата нощ ли прекара тук с нея?

Коул раздразнено се обърна към него. Въпреки че двамата се познаваха отдавна, той съвсем не бе приятелски настроен. И тъй като счете, че въпросите на Лутър не заслужаваха отговор, предпочете да ги заобиколи.

— Реших, че ще бъде лудост, ако тръгнем всички заедно за Форт Юкон.

Лутър небрежно вдигна рамене.

— Да, но така ще стигнем по-бързо — каза той. Тази сутрин всички са решили отново да хленчат и да се оплакват. Половината вече са настинали. Не знам дали изобщо ще се справят с прехода, особено с тези техни дрехи. Ако аз вземах решенията, щях...

— Не — прекъсна го Коул. — Ти ще останеш при тях! — Той се питаше дали гласът му звучеше достатъчно убедително. Бе съставил свой собствен рискован план, но сега, когато гласно споделяше мислите си, и той самият не си вярваше: — Смятам да тръгна сам и по всяка вероятност ще взема и французойката със себе си.

Лутър учудено хлъцна.

— Сигурен ли си, Коул? — Той се приближи и впери очи в него. Както винаги, погледът му бе посрещнат с непроницаемо безразличие.

— Искам да кажа, че тази нощ е било за тази нощ. Ако я вземеш със себе си, ще бъдеш с нея в продължение на седем дни и нощи! — Лутър спря, за да си поеме дъх, и продължи да гледа втренчено Коул. Мълчанието на приятеля му говореше повече от думите. — Имам чувството, че това е нещо повече от мимолетно увлечение.

— Не! — рязко отсече Коул. — Приятно ми е да съм с нея и това е всичко. — Лицето му пареше и почти го изгаряше.

— Но тя е наречена за един мъж от Даусън Сити — назидателно напомни Лутър.

— Знам.

— И той си е платил.

— Знам! — отвърна Коул. Той протегна ръцете си и драматично ги отпусна. — Знам, да го вземат дяволите! През цялото време мисля за това, но изобщо не ме интересува. — Той тръсна глава и погледна надолу. Когато отново вдигна очи към Лутър, по развълнуваното му лице се четеше голямо объркване. Той срещна погледа на приятеля си и за известно време и двамата запазиха мълчание.

— Признавам, че не ми е работата да се бъркам в тези неща — каза Лутър и после, канейки се да тръгва, добави: — Просто не искам отново да те гледам как страдаш.

— Това не е същото — възпротиви се Коул и когато Лутър недоверчиво го изглежда, добави: — Този път знам с какво се захващам. Различно е от това със Сузана. Щом пристигнем в Даусън Сити, ще сложа край на историята.

— Просто така?

— Да. — Коул тръгна напред и се опря с гърди до Лутър. — Май трябва да тръгвам колкото се може по-скоро — каза той и погледна небето. Облаците отново започваха да скриват слънцето. — Това време доста ще ни забави.

Лутър изсумтя, но потисна желанието си да изкаже някакво мнение. Не времето щеше да забави Коул. Но той прекрасно знаеше, че не може да въздейства на приятеля си, щом веднъж е решил какво да прави. Знаеше също така, че Коул се самозалъгва. Самият факт, че намеси името на Сузана, показваше, че сравнява чувствата си към Доминик Лавал с тези, които някога бе изпитвал към Сузана Роуланд. Той тръгна редом с Коул и вътрешно възнегодува, защото знаеше, че това увлечение щеше да донесе на приятеля му само неприятности.

Докато вървеше до него, Лутър се питаше дали трябваше да се опита да го откаже от намерението му да вземе със себе си Доминик. Скришом го погледна. По лицето на Коул се четеше напрегната решителност. Той погледна встрани, сякаш усети скрития поглед. Очите им се срещнаха, но Лутър замълча. Думите му нямаше да променят нищо, но той предусещаше, че пътуването на Коул до Форт Юкон щеше да има големи последствия за по-нататъшния му живот.

ГЛАВА 6

Доминик не попита Коул защо толкова държеше да го придружава по време на прехода до Форт Юкон. Мисълта, че в продължение на няколко дни щеше да бъде с него, бе твърде примамлива, за да се притеснява от мнението на останалите в лагера. Реакцията на жените, и още повече тази на екипажа, бе доста бурна. Всички бяха съгласни с твърдението, че бе по-разумно жените да останат в лагера, докато някой потърси помощ, и затова решението на Коул да си вземе спътничка озадачи всички.

„Няма ли да е по-разумно да тръгнеш с още двама мъже?“, или: „За какво ти е тази жена, ако пътят внезапно се окаже рискован?“ — това бяха най-често задаваните въпроси. Коул отговаряше на всички с ледено мълчание, което само подсилваше непоклатимото му решение. Един час по-късно той и Доминик напуснаха лагера. Тя бе облякла топли дрехи, които Коул се бе погрижил да осигури и които по нищо не се различаваха от неговите: смачкана шапка с широка периферия, палто, обточено с овча кожа, вълнени панталони, наполеонки, чорапи и високи ботуши, които ѝ бяха малко големи, но при всички случаи много по-удобни от елегантните боти с високи токчета. Мъжките дрехи, с които бе навлечена, бяха огромни и въпреки че горещо желаше да тръгне на път я въодушевяваше, тя никога не се бе чувствала по-непривлекателна. Но после Доминик си каза, че би навлякла и проста роба от зебло, само и само да може да остане с Коул.

— За колко време ще стигнем до форта? — попита тя, като полагаше усилия да крачи редом с капитана. При всяко по-високо повдигане на краката тя имаше чувството, че ботушите ѝ ще се изуят.

Коул само повдигна широките си рамене. Погледна към Доминик и веднага намали крачка, когато видя усилието, с което момичето следваше ритъма му.

— Всичко зависи от времето и от това какво ще срещнем по пътя.

— Как... какво ще срещнем ли? — заекна тя и в главата ѝ нахлуха образи на диви животни. Думите му затвърдиха опасенията ѝ.

— Мечки, вълци и други подобни — Коул отново вдигна рамене и добави: — Това е една дива земя, момиче. Най-дивата, която можеш да си представиш. — В гласа му прозвуча нотка на преклонение.

— По-страшна ли е от реката?

Устните му се разтеглиха в едва забележима усмивка и той отново я погледна. За миг очите им се срещнаха.

— Реката е една извиваща се и отмъстителна змия. — Той въздъхна дълбоко и добави с копнеж: — Реката е лоша, но не е като да си в океана.

Доминик си спомни за презокеанските си пътувания, веднъж от Париж до Америка и след това от Сан Франциско до Сейнт Майкъл. Тъй като и двата пъти я бе мъчила морска болест, спомените ѝ бяха по-скоро неприятни.

— Пътувал ли си някога през океана? — попита тя. Надменният му поглед я накара да си помисли, че бе казала нещо ужасно. Той спря и я изгледа:

— Прекосил съм толкова океани, колкото дори не можеш да си представиш — възмутено отвърна той. Презрително посочи с ръка калната Юкон. — Да не мислиш, че съм прекарал целия си живот на някой параход с веслено колело по тази прокълната река?

Ненадейната му реакция учуди Доминик и още повече разпали любопитството ѝ:

— Но защо тогава си тук, щом като я мразиш толкова?

— Заради парите — рязко отвърна Коул. — Превозът на стока и пътници до новите селища е доста печеливш в днешно време. — Той отново ускори крачка.

За да го следва, Доминик трябваше почти да тича. На няколко пъти се препъна с огромните си ботуши. Когато отново се изравниха, тя го изгледа. Намръщената му физиономия не потуши желанието ѝ да задоволи любопитството си.

— И само затова ли си тук?

Коул продължи упорито да гледа напред и се запита дали винаги тя говореше толкова много.

— Това е основната причина. Нима и ти не отиваш заради нея в Даусън Сити? — В мига, в който изрече последните думи, Коул

мислено се прокле. Той още не знаеше какво точно очакваше от предстоящото им пътуване, но неистово желаше да бъде с нея и затова безсмисленото ѝ бърборене го отегчаваше.

— Причината да тръгна към Даусън Сини не са па... — Думите заседнаха на гърлото ѝ, защото внезапно Коул вдигна ръка пред гърдите ѝ, за да я спре. Тя възмутено извика, но веднага млъкна, когато чу загрижения му глас:

— Погледни... ей там! — каза той и посочи към един голям смърч.

Очите на Доминик обходиха посоченото място. Откакто бяха напуснали лагера, те стриктно се придържаха към течението на реката. Черните ѝ серпантини ги отвеждаха дълбоко във вътрешността, все по-близо до боровите гори и заснежените планини. Доминик продължаваше да гледа към дървото, но не можеше да разбере защо издрасканата му кора бе заинтригувала Коул. Тя вдигна рамене и го погледна с намерението да продължи прекъснатото обяснение за причината, докарала я в Юкон. Но той така и не ѝ даде възможност да говори.

— Виждаш ли тези следи? — Той се доближи до дървото. Стволът му бе неимоверно широк и имаше поне една стъпка в диаметър. Долните му клони бяха прекършени, а на около осем стъпки над земята висяха парчета охлузена кора. Коул заразглежда следите и тихо подсвирна.

— От какво са? — попита Доминик, застанала до него. Погледът ѝ се плъзна нагоре по дървото. При едно по-внимателно виждане тя забеляза следи от нокти по кората.

— Гризли — отвърна Коул. — И то доста голяма. — Той инстинктивно се огледа и пак погледна към земята. После отново подсвирна и поклати глава. — Виж тук! — каза той и посочи широките следи от лапи, оставени в размекнатата почва. — Тези тук са пресни, съвсем пресни.

Доминик усети как се сковала от ужас, докато разглежда огромните следи, в сравнение с които, нейното стъпало изглеждаше като краче на бебе.

— Как разбра?

— Минала е оттук след дъжда. — Той се изправи и пак погледна назад, сякаш очакваше там да види мечката. Заедно с останалия багаж

Коул носеше и една ловджийска пушка, спасена по време на една от акциите до кораба. Инстинктивно той я стисна здраво и постави пръст върху спусъка.

Доминик трескаво наблюдаваше Коул и изтръпна още повече. За първи път попадеше в подобна пустош и страхът от срещата с някое диво животно изкриви от ужас лицето ѝ. Подобно на Коул и тя се огледа уплашено. Буреносните мрачни облаци отново започваха да закриват слънцето. Над гъстата, зловеща гора падна тежка сянка. Доминик почти виждаше ръмжация звяр, който ги причакваше зад някое дърво. Тялото ѝ се разтърси от неволна тръпка на ужас.

— Най-добре ще е да се отдалечим колкото може по-бързо — каза Коул. — Територията наоколо принадлежи на този приятел. — Той посочи към следите и добави: — Да се надяваме, че е мъжкар, а не някоя женска с малките си.

— Има ли някакво значение? — попита Доминик. Тя забеляза, че се бе вкопчила толкова здраво в пушката, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Безпокойството я караше несъзнателно да стиска ръцете си в юмруци.

Коул замълча и извърна глава от Доминик. Когато се намираше на кораба си, нямаше трудност, която да му се опре. Но тук, сред дивата природа на Юкон, той си даваше сметка, че дебнещите опасности невинаги отговаряха на подготовката му. И въпреки това не беше чак толкова безсилен пред тях.

— Една майка винаги е настроена враждебно и би нападнала дори и без да я дразнят.

Между гърдите на Доминик се стече студена пот. Тя се огледа, обгърна раменете си с ръце и потръпна. В съзнанието ѝ вече изникваха сцени от атаката на мечката. Потърси защита в очите на Коул. Видът му изобщо не я успокои. Той продължаваше разтревожено да се оглежда наоколо.

Когато Коул забеляза, че го наблюдава, внезапно изпита срам. Той се помъчи да си припомни, че обикновено не се огъваше пред опасностите. Запита се кога щеше да се превърне от мъж, който постоянно се извъръщаше, дебнейки незнайния враг, в мъж, за който рискът не значеше нищо. Коул разкърши рамене и отслаби хватката на оръжието.

— Не виждам защо трябва да се притесняваме за нещо, което вероятно няма да се случи.

Очевидната промяна, настъпила в държането на Коул, понамали опасенията на Доминик. Тя поклати глава и се насили да се усмихне.

— По всяка вероятност старата мечка изгаря от желание да се срещне с нас почти толкова, колкото и ние с нея.

Коул не се сдържа и се засмя. Тя беше толкова невинна. Той се зачуди как е могъл да я вземе за проститутка и мислите му веднага се насочиха към основната причина, заради която я бе взел със себе си. Тази красива жена криеше много тайни и той бързаше да стигнат до подслона за през нощта, за да започне да я разпитва.

— Хайде, да не губим ценно време от деня — припряно я подкани той. От предишните си пътувания по Юкон той си спомняше, че на няколко мили по-нагоре от мястото, където се намираха, имаше една изоставена барака. Именно в нея възнамеряваше да прекарат предстоящата нощ.

Без да засяга повече темата за мечката, Доминик зае мястото си до Коул. Въпреки че не даде явен израз на страховете си, те не я напуснаха, докато напредваше мъчително по разкаляния път. Черните облаци висяха заплашително над главите им, но за щастие все още не валеше. От време на време тишината бе разкъсвана от далечния крясък на някой гмурец или от воя на самотен вълк. Всеки нов и непознат звук ужасяваше Доминик, и дори невинните животни, които срещаша по пътя си, като таралежи или канадски елени, не намаляваха страховете ѝ от срещата с мечка.

— Тук в Юкон винаги ли вали така? — попита Доминик, когато забеляза, че Коул гледаше към небето.

— Не. Обикновено вали сняг. — Той я погледна и добави: — Преди няколко седмици по реката имаше още лед. — После промърмори: — Сега тази проклетата река е само едно огромно блато. Всичко е объркано в този край.

Доминик реши да не го пита повече за Юкон, защото усети, че темата го дразнеше. Освен това и тя споделяше чувствата му, въпреки че за първи път стъпваше по тези земи. Тя се помъчи да потисне страха си и се опита да влезе в ритъм с крачката на Коул. Последното нещо, което искаше, бе да го накара да съжалява за това, че я бе взел със себе си.

— Нека да продължим, monsieur, искам да кажа, Коул. Не съм уморена — каза тя, когато спътникът ѝ се спря за третата поред почивка през този следобед.

Устните му се разтеглиха в многозначителна усмивка, а лявата му вежда лекичко се повдигна нагоре при мисълта за това, което ги очакваше в бараката.

— Можеш да ми предлагаш каквото си искаш, но аз съм този, който ще решава кога да почиваме! — Работата беше там, че той не искаше да я преуморява твърде много преди падането на нощта. Коул се наведе и повдигна периферията на шапката ѝ. Усмивката, която озари ясните ѝ сини очи, накара сърцето му бясно да затупти. Намусената му физиономия се замени от явното нетърпение да усети близостта ѝ. — Чака ни още много път — дрезгаво провлачи той.

Доминик поклати глава с разбиране, но колкото и да беше наивна, успя да забележи проблесналата искрица на желание в наситено сивите му очи. Унесена в мисли за предстоящата нощ, тя храбро вървеше редом с него. По тялото ѝ преминаха нетърпеливи тръпки, които бяха последвани от сладостната болка на предстоящите ласки.

Късметът им работеше, защото през деня почти не вали, ако не смятаха редките капчици дъжд, на които не си струваше да обръщат внимание. Коул продължаваше да я води по невидимата пътека по течението на реката. От време на време, когато трябваше да заобиколят някоя скалиста канара или да прекосят някое по-дълбоко дере, тя изчезваше от погледа им. Коул обаче упорито се придържаше близо до водата, защото така вероятността да се изгубят в дивите гори бе почти минимална.

— Ето едно място, където можем да пренощуваме — каза Доминик, когато минаха покрай един скален навес, защитен от гъсти храсти от едната си страна, а от другата — от няколко високи бора. Денят постепенно си отиваше и надвисналият мрак удвои страховете ѝ да не срещнат мечката. Малката пещера едва ли щеше да ги предпази, но поне нямаше да са на открито. Освен това, ако завалеше дъжд, щяха да бъдат на сухо.

Коул почти не обърна внимание на заслона.

— Знам едно по-добро място. — В гласа му прозвуча увереност, в която той вътрешно не беше убеден. Мислеше, че ще стигнат до

бараката преди падането на нощта, но колкото повече напредваха, толкова повече започваше да се страхува, да не би да я бяха подминали при заобикалянето на някоя скала. Нощта приближаваше и Коул стана неспокоен. Ако не откриеха бараката, трябваше да потърсят нещо подходящо. Той искрено се надяваше да не съжалява, че не се съгласи с предложението на Доминик.

Доминик разбра, че Коул познаваше местността и се отпусна.

— Близко ли сме вече до някой лагер или къща? — попита тя. После вдигна глава и изпитателно погледна към Коул, но мракът ѝ попречи да види лицето му.

— Тук наоколо няма живо човешко същество — отсече той. После спря, присви очи и се загледа в нещо точно пред тях. От устата му излезе въздишка на облекчение. — Но я виж какво ни чака ей там — тържествуващо обяви той.

Доминик проследи ръката му и се обърна към него:

— Барака ли е?

Той бързо закима и силно се надяваше да открие някакви удобства между грубо скованите ѝ стени. Във въображението му нахлу образът на Доминик, излетната върху меко и топло легло.

— Хайде да съберем малко дърва и да се подслоним вътре — предложи той. Забързаните му крачки засилиха ентусиазма, прозвучал в гласа му. Той бързо се спусна напред и се наведе да събира падналите изпочупени клони на смърчовете, разпилени по земята.

Въодушевлението му обхвана и Доминик. Тя се засмя и се затича надолу. Докато събираше сухите клони, мислите ѝ се изпълниха с похотливи видения, които не се различаваха от тези на Коул.

— Откога знаеш за съществуването на тази барака? — попита тя, когато стигнаха до постройката.

— При всяко пътуване до Даусън Сити минавах покрай нея.

Той се спря пред вратата и пусна наръча дърва на земята. Въпреки че не очакваше тя да бъде заключена, той изпита облекчение, че нямаше да им се налага да влизат с взлом. Вътре ги посрещна спарена миризма, но в сравнение с влажния въздух отвън бараката бе истински дом.

— Откога ли не е стъпвал човешки крак тук? — попита Доминик, докато влизаше. Тя примига няколко пъти, за да свикне с мрака.

— Пуста е от близо година, но изглежда доста солидна. — Коул знаеше, че дървените трупи бързо изгниваха заради влажния климат. Истинско щастие беше, че тази барака бе построена от големи трупи, които засега устояваха на плесента и влагата. Имаше и две малки прозорчета, покрити с парчета стъкло, но те бяха толкова мръсни, че трудно пропускаха светлина. Когато свикна с тъмнината, Коул се запъти към каменното огнище. До него се издигаше малка купчинка сухи дърва. Коул натрупа и своя наръч и подаде торбата си на Доминик.

— Вътре има завивки — каза той. Гласът му прозвуча твърде високо и леко затрепери. После се опита да успокои туптенето на сърцето си и коленичи, за да разпали огъня.

Доминик колебливо пристъпи напред и мълчаливо повдигна торбата. Хаотичните мисли, объркали главата ѝ, я оставяха безмълвна. Тя се огледа, задържайки очи върху оскъдната покъщнина. В средата имаше една маса без столове, а до стената в дъното се открояваха контурите на легло. Краката ѝ сами я поведоха към него. Тя спря, пусна торбата на Коул до краката си и пипнешком извади одеялата. После с треперещи ръце постла едното от тях върху коравия дюшек. Изранените ѝ длани леко я наболяваха. Каза си, че трябва да потърси мехлема, но мислите ѝ мигновено бяха отнесени от представата за нея и Коул, лежащи на леглото. Единствената ѝ болка в настоящия момент идваше от факта, че се налагаше да чака, докато виденията се превърнеха в реалност.

Коул я чу да се приближава. Той положи неимоверни усилия да остане на място, докато тя оправяше леглото. Присъствието ѝ близо до него отвличаше вниманието му и той все не успяваше да запали огъня. Тя коленичи и той усети лекото ѝ дихание. След няколко неуспешни опита най-сетне той изтръгна чаканата искра от двете дървени пръчици.

— Сега ще се стоплим — каза той. Гласът му звучеше дрезгаво, а дишането му бе учестено. Той се изправи, после се наведе, хвана Доминик и я привлече към себе си. Телата им силно се притиснаха, сякаш се мъчеха да се слеят в едно. Мигновено потърси устните ѝ. Огънят, който лумна в него, бе много по-ярък от всеки огън в истинско огнище. Той мислеше първо да вечерят, но сега най-малко от всичко се нуждаеха от храна.

Доминик не се учуди от действията му. Още докато се мъчеше с огъня, тя забеляза, че ръцете му трепереха. Усети учестеното му дишане и не можа да отрече, че през целия ден по тялото ѝ преминаваха силните вълни на сподавяно желание. В мига, в който я докосна, за да я накара да се изправи, тя отново бе готова на всичко. Ръцете ѝ се обвиха над врата му, а тялото ѝ се притисна до неговото. Тя разтвори устни, за да срещне нетърпеливия му език. Желаяше го с всяка фибра на тялото си, а ръцете ѝ галеха врата му и твърдите като скала мускули по раменете и широкия гръб. Устните и езиците им се сляха. Тя усети как ръцете му се мушнаха под дрехата ѝ и започнаха да галят заоблените ѝ гърди. Последвалите усещания накараха краката ѝ да се подкосят като на току-що родено жребче.

Коул усети тръпнещото ѝ тяло. Тръпката се пренесе и върху него. Той извика в съзнанието си предварителните си намерения за предстоящата нощ. Последвалото възбуждане и нетърпение да ги осъществи имаше поразителен ефект. Коул отлепи устни от нейните, но телата им останаха слети. Той се вгледа в лицето ѝ, озарено от слабата светлина на разгорелия се огън. Тя също го погледна изпод широкополата си шапка. Очите им безмълвно говореха и нашепваха любовни слова, които те не смееха на изрекат, и страстни излияния, на които и двамата не можеха да устоят.

— Този път ще го направя както трябва — прошепна Коул. Той вдигна шапката ѝ и измъкна фуркетите от стегнатия ѝ кок. Тежките коси се разляха по гърба ѝ. Коул ги подхвана с една ръка и нежно ги преметна отпред през рамото ѝ. После бавно прокара длан по гъстата плитка, докато стигна до връхчето на гърдата ѝ.

Доминик леко простена и леко навлажни с език изпръхналите си устни.

— Не грешим ли този път? — попита тя. Останала без дъх, гласът ѝ прозвуча едва доловимо.

Видът на влажните ѝ устни се оказа гибелен за Коул. Той дълбоко въздъхна и поклати глава. В сивите му очи проблеснаха мимолетни искри.

— Страхувам се, че да.

Той огледа тясното помещение. Очите му паднаха върху леглото и той се усмихна.

— Тази нощ обаче ще изкупя всичките си грехове.

Той се върна към огъня и пяхна няколко по-дебел и цепеници. Те трябваше да горят дълго време и той можеше да мисли единствено за обещанието, дадено пред тази жена. Когато отново погледна към Доминик, изражението на лицето ѝ накара сърцето му за забие още по-учестено. Този поглед му бе добре познат. Той отразяваше неговите желания и го накара да я притисне още по-силно.

Устните му отново потърсиха тези на Доминик. Този път целувките им бяха страстни и все по-необуздани. Без да отлепя устни от нея, Коул я привлече към леглото. Той стори това без усилие, защото Доминик бе отдадена телом и духом единствено на целувките и на това, което щеше да последва. Когато краката ѝ докоснаха ръба на леглото, тя усети как я принуди да легне. Силното му тяло я притискаше все по-надолу и по-надолу. Тя усещаше твърдостта на ножа в калъфа, опрян в бедрото ѝ. Изведнъж той се отблъсна и се изправи, а през тялото ѝ премина студена вълна.

Доминик се надигна, обзета от паника. Главата ѝ бучеше, а тя се чувстваше твърде слаба и замаяна. Очите ѝ се вдигнаха нагоре, докато мислите ѝ се лутаха между страха и недоумението, породени от странното му държание.

— Нещо лошо ли направих? — разтревожено попита тя.

Коул я погледна и бавно поклати глава.

— Не. Аз съм виновен.

После приседна до нея и пое ръката ѝ.

Доминик погледна последователно ръката, а после лицето му. Потрепери, докато поставяше ръка в разтворената му длан. Той я издърпа от леглото. В главата ѝ нахлу рояк от мисли, но само една кънтеше по-силно от останалите. Тя беше убедена, че бе сгрещила в нещо. Краката ѝ се огънаха и тя сведе глава. Бе твърде засрамена и уплашена, за да погледне отново нагоре.

Коул се изруга наум. За малко да направи същата грешка като през първата нощ. Но слава Богу, че този път се бе овладял навреме. Сега възнамеряваше да започне по начина, който внимателно бе обмислял през деня. Тя отново го погледна и в погледа ѝ прочете изненада.

— Нали ти обещах, че този път ще бъде както трябва — каза той, а устните му се извиха в лека усмивка. — Нощта е пред нас и аз искам

на се наслажда на всяка минута. — Той се усмихна още по-широко и бавно започна да разкопчава копчетата на вълнената ѝ риза.

Въпреки че още не бе преодоляла объркването си, Доминик започна да схваща намеренията му, докато ръцете му бавно преминаваха по копчетата. Когато разкопчаеше някое от тях, пръстите му нежно погалваха разголената кожа. Предчувствията ѝ нараснаха, когато той внимателно свали ризата и обсипа деликатното ѝ вратле с бавни, изгарящи целувки. Устните му постепенно слизаха надолу, забавиха се на вдлъбнатината на шията и под нея, стигнаха до връхчето на едната ѝ гърда и лакомо засмукаха твърдото зърно. Доминик простена от удоволствие.

Докато устните и езикът му обсипваха с ласки едната ѝ гърда, ръката му галеше другата и изостряше до крайност сетивата ѝ. Тя едва сега разбра, че любовното общуване бе нещо много повече от финалния акт и изгаряше от нетърпение да научи всичко. Тя го целуна и прокара ръце по мускулестия му гръб, копнееща да почувства голото му тяло и да го милва така, както той сега милваше нея.

Ръцете ѝ потърсиха краищата на палтото му. Коул усети намеренията ѝ и се опита да стане. Помогна ѝ да го освободи от връхната дреха, а когато пръстите ѝ несръчно заразкопчаваха копчетата на ризата му, той нетърпеливо я свали сам.

Доминик почувства голата му кожа под пръстите си и главата ѝ се замая. Твърдите мускули и островчето меки косъмчета в средата бяха по-успокояващи за дланите ѝ от всички съществуващи мехлеми. Пръстите ѝ чертаеха кръгчета около зърната на гърдите му и настойчиво галеха стегнатия му торс. Доминик имаше чувството, че всеки миг можеше да припадне, но не искаше да изпуска нита секунда от прекрасните нови усещания, на които бе подложена. Също както Коул, тя се наведе и започна да целува, близва и хапе откритите му гърди.

Пламенните ѝ целувки разрушиха и последните бариери пред търпението на Коул. Той простена от удоволствие и леко я побутна да легне на леглото. Устните му се впиха в нейните и той бързо свали гащичките ѝ. Плоският ѝ корем пареше под дланите му и докато те слизаха по-надолу, топлината нарастваше все повече. За разлика от предишния път, сега, когато ръката му се намести във влажната ѝ женственост, краката ѝ сами се разтвориха.

Доминик усети как в тялото ѝ се надигаше вик. Действията му бяха толкова прости — той леко я притискаше с малки кръгови движения, — но ефектът им върху Доминик бе поразителен. Той я караше да се чувства прекрасно, но след няколко минути ѝ се прииска нещо по-разтърсващо. Пръстите ѝ се засуетиха около токата на колана му и тя яростно задърпа закопчалката.

Коул за миг спря да я целува, когато осъзна какво се мъчеше да направи. Той бавно се изправи, разкопча колана, внимателно го положи до леглото и ѝ позволи да му разкопчае панталона. По тялото му преминаха мощни тръпки, когато ръцете ѝ обхванаха твърдия му ствол. „О, monsieur!“ я чу да простенва той. Желанието му изригна. Нямаше връщане назад.

Доминик не знаеше как да продължи по-нататък, след като също започна да го гали по най-интимните части. Тя знаеше, че трябваше да отвърне по някакъв начин на удоволствието, което той ѝ бе доставил преди малко. Успя само да го стисне по-здраво с влажната си ръка, защото Коул простена и я блъсна назад. Тя така и не осъзна какво стана, защо почти веднага Коул смъкна чорапите ѝ и изу големите ботуши.

Сантиметър по сантиметър очите му обходиха лицето и деликатните извивки на тялото ѝ. Огънят хвърляше златисти отблясъци върху стегнатата млада плът. Коул почувства истинско преклонение пред красотата ѝ. Погледна потъналите в сладостна нега сини очи. За миг, който му се стори цяла вечност, той остана неподвижен. Нощта едва започваше, а той си даде сметка, че бе постигнал много повече, отколкото очакваше.

Коул бързо свали и останалата част от дрехите си. За секунда застина над нея и ѝ позволи да го огледа. Очите ѝ горяха с див пламък. Влажните устни леко се отвориха, а дишането ѝ се учести. Гърдите ѝ трескаво се повдигаха и спадаха. Коул усети как мускулите му се напрегнаха и нещо в слабините му натежа. Той нежно разтвори бедрата ѝ и се наведе над нея.

Замаяна от гледката на красивото му тяло, Доминик потръпна при допира на горещата му плът, когато той легна до нея. Той отново я целуна, като започна от устните и упорито слизаше все по-надолу чак до връхчетата на пръстите на краката. След това се върна обратно нагоре, за да спре на онова тайно място, което тя никога не си бе

представяла, че може да бъде целувано. Ръцете му обгърнаха хълбоците ѝ, наместиха я на нивото на устните му и езикът му сладостно започна да си проправя път в скритите тайни на женствеността ѝ.

Доминик здраво стискаше главата му, а пръстите ѝ се ровеха в гъстата му коса. Тя се извиваше, скимтеше и крещеше името му. Нашествието на ловкия му език я понесе по несънувани вълни на удоволствие. Когато почувства, че тялото ѝ щеше да се пръсне на хиляди частички, той се отлепи и започна да я обсипва с целувки, докато стигна до устните. Доминик усети как се намести между бедрата ѝ и опря ствола си в мястото, което допреди малко настойчиво бе ухажвал. Ръцете ѝ инстинктивно обгърнаха раменете му и тя се изви, за да посрещне първия тласък.

Въпреки че усети готовността ѝ, Коул искаше да събуди чувствеността ѝ на още няколко места, преди да продължи по-нататък. Той опря копието си върху слабините ѝ и започна нежно да обхожда с устни ухото и нежната кожа около него. Тя скимтеше и проронваше думи на френски, които той не разбираше, но които разпалваха огъня в душата му. Ръцете ѝ се спуснаха към хълбоците му, а краката ѝ се разтвориха още повече. Задръжките му се стопиха. Устните му трескаво потърсиха нейните и докато тя дълбоко си поемаше дъх, той яростно я задуши с целувка, отне поетия въздух и се вряза в тялото ѝ.

Нощта се превърна в калейдоскоп от чувствени изпитания за всеки един от тях. Коул я любеше, без да спира. Издръжливостта и нестихващата му възбуда учудиха и самия него, защото досега не бе срещал жена, която да му въздейства толкова силно. Мисълта, че той е първият, който я въвежда в тайните на любовта, го зареди с нов прилив на сила. Желанието да научи всичко и да го приложи веднага на практика, го влудяваше от щастие.

В бараката бяха проникнали първите лъчи на новия ден, когато Коул и Доминик изчерпаха всичките си запаси от енергия. Заедно бяха достигнали до върховния апогей на усещанията. След това, вкопчени здраво един в друг, те бавно слязоха от висините на вълшебната страна, която бяха открили през тъмната нощ. Коул вече знаеше, че занапред животът му никога нямаше да бъде същият.

ГЛАВА 7

Още преди да отвори очи Доминик знаеше, че денят щеше да бъде прекрасен. И как би могло да бъде другояче след подобна нощ? Усмивката, която разцъфтя върху подпухналите ѝ от целувки устни, бе външният израз на задоволството, обхванало сърцето ѝ. Тя продължи да лежи още няколко минути със затворени очи, а в главата ѝ преминаха отново сцените на миналото любовно единение. В барака беше топло и тя си представяше как нежните езичета на огъня лудуваха в огнището. Протегна инстинктивно ръка по дюшека. Пръстите ѝ трескаво затърсиха тялото на Коул, но откриха, че мястото до нея бе празно.

Доминик отвори широко очи. Взираше се в празното легло, докато главата ѝ се проясни, и едва тогава успя да се огледа наоколо.

— Коул? — извика тя и седна. Стаята бе осветена от златист лъч слънчева светлина, който се бе промъкнал през малките зацапани прозорчета. Огънят тлееше в огнището. Доминик леко се разтревожи.

— Коул? — извика тя още веднъж, изрита одеялото и скочи на крака.

Над огнището димеше чайниче с горещо кафе и упойващата миризма се носеше из помещението. Доминик слезе от леглото и грабна едно одеяло, за да се завие. С трепереща ръка тя се протегна и докосна дръжката на чайника. Пареше и тя си помисли, че Коул бе излязъл преди малко. Сърцето ѝ трескаво заби и тя се извърна да потърси дрехите си. Съзнанието ѝ бе заето от мисълта веднага да го намери. Вратата внезапно се отвори и одеялото, което обгръщаше голото ѝ тяло, се свлече на пода.

Коул тихичко подсвирна. Устните му се разтеглиха в многозначителна усмивка, а погледът му заигра по формите ѝ.

— Признавам, че това е нещо много по-хубаво от закуската, която смятах да приготвя.

Доминик усети как я заля гореща вълна, но не помръдна. Дори и от разстояние усещаше изгарящия му поглед. Очите му

последователно възпламеняваха тялото ѝ сантиметър по сантиметър, докато най-накрая тя усети, че започва да гори на клада. Доминик преглътна и се помъчи да успокои дишането си. От полуразтворените ѝ устни се процеди лек стон. Ефектът му върху Коул бе мигновен. Цялото му същество бе обсебено единствено от гледката, която му се предлагаше. Той се наведе, за да опре пушката до стената, и ритна входната врата. Докато вървеше към нея, отказа да се съпротивлява на чувствата си или да спори със себе си. Ако сега не я вземеше в прегръдките си и не потушеше пулсиращата болка, Коул знаеше, че през целия ден щеше да се измъчва. Погледът му се прикова в спиращото дъха видение пред него. Очите ѝ сякаш бяха станали още по-сини. Искрящите им зеници приличаха на диаманти, инкрустирани със сапфири. Разпусната ѝ абаносова коса падаше на широки талози върху голите рамене и се спускаше чак до кръста. Коул си припомни милувките на устните и ръцете, с които бе обсипал гладката ѝ сатенена кожа. Желанието го влудяваше.

— Притесня... — понечи да каже Доминик.

Поведението на Коул ясно издаваше намеренията му. Още преди да почувства допира му, тя бе повлечена от вихъра на желанието. Пое си дълбоко дъх и зачака целувката му. Тялото ѝ се разтресе, а първичните инстинкти сграбчиха съзнанието ѝ. Наведе глава назад и разтвори устните си, когато той застана до нея.

Коул я сграбчи в прегръдките си и диво я целуна. Тази сутрин нямаше намерение да се бави. През изминалата нощ достатъчно дълго се бе наслаждавал на всяка трапчинка от чувственото ѝ тяло, като търпеливо се съобразяваше с плахата ѝ неопитност. Той искаше да я научи на всички тънкости на любовното изкуство, да я извиси до най-високите върхове и да я накара да прекара една забравима нощ. Сега, когато бе убеден, че целта му е постигната, той искаше да се ръководи единствено от лумналото в тялото му яростно желание. Дали тази припряност не бе предизвикана и от обезпокоителните неща, които бе видял навън? Но каквито и мисли да витаеха в главата му в този момент, той искаше само едно, и то бе да се люби с Доминик още веднъж, преди отново да тръгнат на път.

Доминик попадна в сладостен чувствен водовъртеж, когато усети как силните ръце на Коул я повдигат от земята. Устните им продължиха да си разменят страстни целувки. Доминик очакваше да я

пренесат до леглото, но какво бе учудването ѝ, когато Коул я положи на масата. Въпреки че продължаваше да се намира в капана на устните му, Доминик можа да предусети действията му. С едната си ръка той трескаво разкопча панталона си, а с другата нежно обхвана врата ѝ, скрит под гъстите кичури коса.

Със замъглено съзнание Доминик се опитваше да се съсредоточи, за да отговори на целувките му, но мислите ѝ се понесоха в друга насока. Смяташе, че през изминалата нощ бе успяла да научи всичко за любовта, защото се бяха любили във всички възможни позиции, които въображението ѝ можеше да си представи. Сега обаче разбра, че бе сгрешила.

Коул се откъсна от устните ѝ, за да си поеме дъх. Смътните копнежи за изкусителката, която държеше в ръцете си, се стопиха и всичките му сетива бяха погълнати от реалното ѝ примамливо присъствие. Очите му потърсиха нейните, слабните му се пришпориха от желанието и той ѝ отдаде сърцето си.

Докато тази сутрин се разхождаше навън, мислите му бяха насочени към нещата, към които се бе зарекъл никога да не връща, и се бе запитал дали заедно с Доминик имаха някакво бъдеще. Той се разкъсваше при мисълта, че в Даусън Сити имаше мъж, който ѝ бе платил, за да отиде при него. В момент на лудост Коул дори бе решил да му върне парите обратно. Тогава Доминик щеше да бъде свободна от задълженията си на годеница. Но много скоро реалността надделя. Той си припомни, че бе останал без пукната стотинка и без производствени средства, за да припечели нещо. Предполагаше, че Доминик вече бе похарчила немалка част от изпратените ѝ пари. После си спомни и друго: тя с нищо не му бе показала, че желае да се освободи от предстоящата ѝ роля на съпруга.

Мъката от тези разкрития бе накарала Коул да обезумее от ревност. Той се бе опитал да се успокои, преди да се върне в бараката, защото прекрасно знаеше на какво бе способен, когато ревността го обладаеше. Бледият спомен възобнови пулсиращата болка от белега. Точно тогава той забеляза следите, оставени от мечката, които водеха към бараката, и всички предишни опасения изведнъж се стопиха. Тези следи също бяха направени след проливния дъжд. И те, както предишните, издаваха присъствието на необичайно голямо животно.

Долу, точно под малките прозорчета, ясно личаха следите, оставени от задните му лапи. Тялото му се обля със студена пот.

Бе се навел, за да разгледа следите. Познанията му за животинския свят не бяха много големи, но Коул знаеше, че в природата рядко се срещат толкова големи гризли. Дали това не беше същият звяр от вчера, проследил ги до бараката? Той проучи следите, които идваха от около четвърт миля в посока откъм реката. После изпита непреодолимото желание да се върне при Доминик. Спомни си за страха ѝ от мечката и реши да не ѝ съобщава за днешното си откритие. Сега трябваше само да закусят колкото може по-бързо и без да губят време, да се отдалечат от това място. Когато обаче отвори вратата и я видя гола и тръпнеща, всичките му разумни намерения се изпариха.

Доминик избута връхната му дреха и разкопча копчетата на ризата му. Постепенно започваше да свиква с тези действия. После пхна ръце под ризата му и обхвана якия му гръб. Дланите му леко подхванаха хълбоците ѝ и той мощно се вряза в нея. Дъхът ѝ секна, когато устните му яростно се впиха в устата ѝ. За миг тя изпита мъка по миналата и изпълнена с безкрайна нежност нощ. Но не мина много време и тялото ѝ също попадна във водовъртежа на дивата страст, с която той я обладаваше.

Болката премина в остро прорязване, докато той влизаше все по-дълбоко и по-дълбоко. Продължаваше да стиска гърба му, а краката ѝ инстинктивно се сключиха над кръста му. Всяко поредно движение я увеличаваше със себе си и те бяха едно цяло. Доминик имаше чувството, че бе попаднала наред бурния океан и се носеше по гребените на вълните, преди те мощно да я изхвърлят нагоре. От Коул се откъсна дълбок, почти животински стон и в същия момент тялото ѝ се понесе над царството на здравия разум. Тя се вкопчи в мъжа така, сякаш умираше и не искаше да изпусне последния си дъх.

Останаха неподвижни в продължение на няколко минути. Коул се помъчи да нормализира дишането си и да върне предишните си мисли. Ясно съзнаваше, че я бе любил подобно на разгонен бик, но беше убеден, че и тя бе завладяна от същата трескава жажда. Доминик въздъхна дълбоко и се отдръпна назад, за да го вижда по-добре. Очите им се срещнаха в любовен порив. Коул се сети за тревогите си от сутринта. Думите и въпросите, които искаше да каже, заседнаха в

гърлото му. Ако тя не се бе надигнала и не бе докоснала белега по лицето му, той сигурно щеше да намери сили за обяснение.

Пръстите на Доминик нежно проследиха резката от ъгълчето на окото до долния край на скулата. Тя забеляза потрепването му, но не отдръпна ръката си.

— Откъде го имаш? — В нежния ѝ глас прозвуча любопитство. Връхчето на пръста ѝ продължаваше да се опира в края на белега. Защитната маска, която се появи на лицето му, и гневните искрици в очите му я накараха да потрепери.

— В бой със саби — рязко отвърна той. После се отдръпна, прокашля се и нервно започна да закопчава панталона си. — Навън грее слънце и май можем да кажем довиждане на лошото време.

За известно време Доминик не каза нищо. Тя го гледаше и си представяше жестоката минала битка. После си спомни, че във Франция мъжете често се дуелираха, за да спечелят благоволението на някоя дама. Очите ѝ продължаваха да следят непроницаемата физиономия на Коул и резките му движения. Не бе много трудно да си представи как един смел мъж като него се сражава за любовта на някоя жена. Това, което я учудваше обаче, бе, че по всяка вероятност той бе загубил и битката, и жената.

— Умирам от желание да хапна нещо. Имам чувството, че дори и буламачите, които ядохме на кораба, ще ми се сторят като царска трапеза. — Думите му се изляха като порой. Той отиде до огъня, грабна един клон и разрови тлеещите въглени. — Това може да е последната ни топла храна, преди да се доберем до Форт Юкон — добави той. После се сети за мечешките следи. Не трябваше да оставят нищо, което да възбуди апетита на звяра.

Доминик несръчно слезе от масата. Дрехите ѝ и одеялото се търкаляха по земята. Нямаше как да не мине покрай него. Тялото ѝ пламна и по гърба ѝ заблестяха малки капчици пот. Въпреки че бе целувал и галил всеки сантиметър от нея, тя продължаваше да изпитва известен свян, докато събираше дрехите си. Точно когато минаваше покрай него, Коул се извърна. Тя забави крачка и преглътна. После понечи да направи следващата крачка, но той отново я взе в прегръдките си.

Зарови лице в гъстите вълни на косата ѝ. Дишаше тежко и я държеше здраво, без да я пуска.

— Нараних се, когато се дуелирах заради една жена на френската Ривиера — неочаквано каза той. Собственото му признание го учуди. Той не бе споделял за Сузана с никой друг, освен Лутър, и то само защото приятелят му бе станал свидетел на поражението му.

Доминик запази мълчание. Тя изпита остра болка и по необясними причини думите му обвиха сърцето ѝ със силно отчаяние.

— Сигурно много си я обичал — промълви тя и впи пръсти в гърба му.

Коул отново въздъхна:

— Наистина я обичах, но това беше много отдавна. Чувствата ми са мъртви от дълго време.

Той усети как Доминик нервно закърши пръсти зад гърба му. Не знаеше защо бе подел този разговор и какво очакваше от нея.

— Аз... — погледна Доминик, а в главата му се лутаха противоречиви мисли.

Остра болка проряза сърцето на Доминик. Видя объркания му поглед, но и самата бе обхваната от несигурност. Дали не искаше да ѝ подсказе, че вече не можеше да се влюбва? А какво щеше да направи, ако тя му кажеше, че вече не искаше да ходи в Даусън Сити... че го обича и че докато е жива, няма да може да живее с друг, освен с него?

— Трябва да ти кажа... — започна тя; гласът ѝ трепереше, също както и краката ѝ — ... за Даусън Сити.

Той сложи ръка на устата ѝ, за да я накара да замълчи.

— Не искам да говорим за това. — Той не можа да успокои бясното туптене в гърдите си. Имаше чувството, че гърдният му кош ще експлодира.

— Искам да мисля само за това, което ни предстои. — В гласа му прозвуча отчаяние и той добави: — Не искам да мисля за това, какво може да ни донесе утрешният ден и... — той внезапно замлъкна. Най-много от всичко мразеше да мисли за Даусън Сити и за мъжа, който трябваше да се ожени за Доминик. Разумът му подсказваше, че бъдещето едва ли щеше да бъде такова, каквото искаше. Поне да имаше какво да ѝ предложи. Отново въздъхна и се наведе, за да успокои треперещите ѝ устни. В очите ѝ заблещукаха сълзи и той усети лека пареща болка и в своите. После си каза, че това вероятно бе заради лютивия дим от огнището.

Целувката на Коул бе толкова нежна, че премина като лек полъх по устните на Доминик. Беше пълна противоположност на пламенната му страст от началото на нощта. Момичето не можеше да си обясни сегашните му действия. Все още изгаряше от желание да сподели с него чувствата си и бъдещите си планове. Но като чу думите му, вече не знаеше кое да каже и кое да премълчи. Той вероятно имаше право, каза си тя. Може би и двамата трябваше да живеят само в настоящия миг. А когато веднъж се доберат до Форт Юкон, ако това изобщо някога станеше, тя щеше да сподели с него всичко, което напираше в главата ѝ.

— Гладна ли си? — попита той и я пусна да стане. Тя наведе глава. Коул видя как бузите ѝ поруменияха и смущението се разля по цялото ѝ гъвкаво тяло. Той осъзна колко силно бе влиянието ѝ над него. Вече не се съмняваше, че можеше да люби тази жена непрекъснато, по двадесет и четири часа в денонощието. И той щеше да го направи, ако на съвестта му не тежеше съдбата на Лутър, екипажа и останалите пътници.

Доминик унило поклати глава, докато бързо навличаше дрехите си. Знаеше, че в момента нямаше смисъл да говори каквото и да било, в гърлото ѝ бе заседнала огромна буца. Обзелото я неудобство бе нищожно в сравнение с опасенията, обзели сърцето ѝ. Ами и ако във форта не намереше сили да му признае любовта си. Може би там той ще поиска да се отърве от нея.

Тя се опита да извика във въображението си образа на жената, която Коул бе обичал някога. Доминик никога не бе стъпвала на френската Ривиера, но си спомняше разказите на майка си, в които тя описваше безкрайните бели пясъчни плажове, красивите къщи, накацали по обвитите с лозя хълмове, и безмерните богатства на щастливите жители. Към образа на красивата жена Доминик прибави блясък и много пари... и, естествено, несъмнена почтеност. Изведнъж я обзе огромна тъга. Как е възможно една дъщеря на проститутка, каквато бе тя, да се надява на любовта на мъж, който се е движил в такава среда на разкош и добро възпитание. Доминик не можеше да отрече факта, че Коул я бе взел със себе единствено за да задоволява мъжките си потребности. Не можеше да отрече и факта, че всичко това бе станало и с нейното доброволно съгласие.

Изруга наум, докато се обличаше. Самобичуването едва ли щеше да ѝ помогне при потушаването на болката в гърдите ѝ. Изпита желание да излезе навън и да избяга надалеч от мъката си и от Коул. Но тъй като не можеше да си представи, че ще го загуби, не предприе нищо.

— Искаш ли да ти помогна със закуската? — попита тя. Слабият ѝ глас потрепери. Бавно се приближи към Коул. Той вдеше продукти от торбата и ѝ подаде един малък почернял тиган. Доминик забеляза, че избягваше да среща очите ѝ.

— Лутър ни е сложил и малко бисквити — каза той, като ѝ подаваше тигана. — А ето и няколко яйца, спасени от „Лейди Сузана“. Той се мъчеше да придаде небрежен и весел тон на гласа си, но не се получаваше. Нещастieto, прозвучало в гласа ѝ, го бе разтърсило. Коул се изправи и пусна торбата на земята. После я погледна и видя натъженото ѝ лице. Той се ненавиждаше за грубостта си, но не намираще думи да се извини. После направи опит да се усмихне и попита: — Можеш ли да готвиш?

Въпросът му накара Доминик да се усмихне на свой ред. Тя протегна ръка и взе двете яйца, които той ѝ подаде.

— Monsieur, може да съм била само една проста прислужница в Сан Франциско, но все пак успях да понауча нещо от готвачите в кухнята. — После бързо се извърна към огнището и се опита да съдържи внезапно бликналите сълзи.

Коул остана поразен. Прислужница? Той се изпълни с омраза към себе си при мисълта, че така грозно я бе подценил. Явно в последно време се бе движил само в компанията на леки жени и бе забравил, че на земята живееха и почтени момичета. Той мълчаливо наблюдаваше Доминик, която се бе заела със закуската. В главата му нахлу рояк въпроси. Акцентът ѝ издаваше, че бе живяла във Франция. Как е станало така, че се бе озовала в Калифорния? Защо една толкова красива и умна жена се е принудила да тръгне към Даусън Сити, за да свърже съдбата си с мъж, когото не познава? Докато вдеше приборите от торбата, любопитството му все повече нарастваше.

— Откога живееш в Америка? — осмели се да попита той и протегна калаената чиния, за да поеме готовите яйца. Тя вдигна рамене, прехвърли яйцата от тигана в чинията и отново му обърна гръб.

— От дете.

— А от Франция направо в Сан Франциско ли дойде?

Тя поклати отрицателно глава, но продължаваше да е с гръб към него:

— Не. Когато напуснахме Париж, първо пристигнахме в Ню Орлийнз.

— Това, че говориш в множествено число, означава ти и семейството ти, нали? — Коул видя, че тя се напрегна. Искаше да погледне лицето ѝ, но тя само поклати глава. И тъй като продължаваше да мълчи, той се опита да я предразположи: — Като дете родителите ми ме заведоха във Франция. Тогава посетихме и Англия. — Съзнаваше, че тя едва ли се интересува от детството му, но по необясними и за него причини почувства нужда да говори за миналото си. — Искане да получа добро образование и дадоха всичките си спестявания, за да ме отведат в Европа, щом навърших тринадесет години. — Той се подсмихна при спомена за ужаса, изписан по лицата на набожните му родители, когато отказа да поеме бащиния бизнес — един универсален магазин в Охайо. — Веднага щом се озовах на кораба, разбрах, че един ден ще стана моряк. И когато навърших осемнадесет, се върнах при морето.

Доминик бавно се обърна и избърса потеклата сълза по бузата си. Очите му блестяха и издаваха огромната му страст към морето. Тя си спомни за реакцията му, когато го бе попитала защо вече не плава по океаните. Погледът ѝ падна върху белега, прорязал лицето му. Тя си помисли, че битката и причината, поради която се намираше в тази дива страна, бяха свързани по някакъв начин, но още преди да отвори уста, за да го попита, Коул внезапно смени темата:

— Хайде да хапнем набързо и да тръгваме! — изломоти той. После забеляза, че тя гледаше белега му, но още не бе готов да говори за Сузана. По дяволите! Та той изобщо не желаше да говори за Сузана! Дълбоките следи, които тази жена бе оставила в съзнанието му, се бяха оказали много по-устойчиви от грозния външен белег и не можеха да бъдат заличени толкова бързо.

ГЛАВА 8

Утрото не премина според предвижданията на Доминик. Те мълчаливо изядоха закуската, оправиха багажа си и напуснаха бараката. Доминик се обърна, за да види за последен път недодяланата постройка, и очите ѝ се напълниха със сълзи. Бе сигурна, че едва ли някога щеше да преживее една толкова прекрасна и необикновена нощ като предишната. Помъчи се да запечата картината на грубите дървени стени, сгушени под клоните на високите арктически смърчове. Хармонията между бараката и заобикалящата я природа бе необикновена. Вътрешно бе убедена, че няма да забрави и най-малката подробност от това вълшебно място и пламенната нощ на диви страсти, споделени между нея и Коул.

— Доминик? — извика я Коул и я откъсна от унеса. — Да не си забравила нещо вътре? — Той още не ѝ бе казал за мечите следи, защото сметна, че е излишно да я тревожи допълнително. Колкото по-бързо се отдалечаха от това място, толкова по-сигурен щеше да бъде. Освен това се надяваше много скоро да излязат от територията на гризлото.

Доминик потисна сълзите и поклати глава:

— Не, нищо не съм забравила. — Тя се помъчи да се усмихне и откъсна очи от бараката. После се завтече към Коул, който вдигна глава, за да разгледа небето.

По него се рееха няколко малки облачета, но влажният студен въздух продължаваше да ги обгръща в ледената си пелена. По земята само тук-там имаше малки локви, така че можеха да се придвижват полесно. Когато наближи пладне, слънцето напече по-силно. Коул добре познаваше лятото в Юкон. Тогава се редуваха проливни дъждове и периоди на тежка горещина, през която се вдигаха огромни облаци от комари кръвопийци, нападащи всичко живо, което мърдаше или дишаше. Когато денят започна да преваля, последните му опасения се потвърдиха.

— Какво е това? — попита Доминик, докато изкачваха малък хребет, а погледът ѝ падна върху една тясна, лишена от дървета клисура.

Коул спря и присви очи.

— По дяволите! — процеди той. После остро си пое дъх и добави: — Това, момичето ми, е нещо много по-опасно и от най-голямото гризли по тези места.

Изпълнена с лоши предчувствия, Доминик погледна към черния облак, който висеше във въздуха над сечището.

— Но какво...

— Арктически комари — натърти Коул. Той потупа сака си. — Вътре имам едно предпазно мазило, което взех от кораба. Когато слънцето напече, тези малки демони винаги са готови за атака.

Доминик тихо извика, докато наблюдаваше как точно пред очите ѝ облакът постепенно започна да се раздува. Тя избърса струйката пот от челото си и усети, че започва да се задушава от горещина, навлечена в дебелиите си дрехи, които бяха започнали да лепнат по запотеното ѝ тяло. Тя вдигна ръце и понечи да свали шапката си.

Не сваляй нищо от себе си — нареди Коул и започна да рови в торбата. — След малко ще имаш нужда от всичките парцали върху себе си и дори от още толкова.

— Ужасно е топло — изхленчи тя, но той я отряза:

— По-добре да ти е горещо, отколкото да усещаш жилото на тези негодници. — Сивите му очи излъчваха няма заплаха, когато Доминик понечи да протестира. Тя замълча. — Ето — каза Коул, когато откри това, което търсеше. В ръката си държеше желязна кутийка със свинска мас. — Разтрий мазилото по дрехите и по всички оголени части на тялото! — После погледна към клисурата и добави: — Побързай!

Усетила напрежение в гласа му, въпреки силната горещина Доминик бе обхваната от ледени тръпки. С треперещи ръце тя свали капака на кутийката. В ноздрите ѝ нахлу задушлива миризма. Тя се закашля и веднага затвори капака.

— Вътре има креолин — каза Коул и измъкна кутийката от ръката ѝ. Той махна капака, сбърчи нос от острата миризма, но се насили да гребне с пълна шепа от сместа. После, без да губи време, размаза гъстата мазнина върху палтото на Доминик. Когато тя понечи

да се отдръпне, той я настигна и добави: — Чувал съм разкази за животни, подивели от ухапванията на тези насекоми. — Тя се закова на място и го изгледа изпод периферията на шапката си. Като се убеди, че бе приковал вниманието ѝ, той назидателно продължи: — Дори и гризлитата се страхуват от тях — и посочи с глава към огромния рояк.

Доминик проследи погледа му. Тя неволно извика. Жужащият тъмен облак се насочваше право към тях. Тя сграбчи кутията и започна трескаво да нанася задушливата смес по дрехите, лицето и ръцете си.

Коул се мажеше и премисляше възможностите им за изход от ситуацията. Никак не му се искаше да се отдалечава от реката. От собствен опит знаеше, че комарите се въдеха по ниските и предимно влажни части. Мислите му бяха прекъснати от внезапната атака на първите разярени насекоми. Те връхлетяха отгоре му като ударна вълна и въпреки че Коул беше подготвен, той отвори уста, за да си поеме дъх, зашеметен от силното течение. После бързо я затвори, но бе твърде късно. Вдишвайки, той бе погълнал немалко комари. Помъчи де са изплюе колкото можа, но страхът, че може да нагълта още, го принуди да погълне остатъка. После потисна желанието си да повърне и потърси Доминик.

Шокът от атаката на комарите я бе накарал да застине, забравила за всякакво движение. Когато чувството ѝ за самосъхранение надделя, тя отчаяно започна да маха с ръце, опитвайки се да отблъсне задушавания я облак. Също както Коул, и за голям свой ужас, тя откри, че виковете ѝ вкараха гадините в устата ѝ. Като се задъхваше и кашляше, тя се опитваше да изплюе насекомите и в същото време хаотично размахваше ръце.

Решението на Коул да напуснат долината последва мигновено. Той сграбчи Доминик за ръката и я повлече далеч от реката. Въпреки че преплиташе крака и често се препъваше, тя бързо се окопити и застана до него. Тръгнаха с бърза крачка, като се отказаха да тичат. Горещината и тежките дрехи ги бяха омаломили. Двамата напредваха, като избягваха да говорят. Насекомите ги последваха, кръжейки около главите им, и напиреха да влязат в устата им всеки път, когато се мъчеха да си поемат дъх. Въпреки маста и креолина, ПО дрехите им полепнаха цели рояци от досадните насекоми. От време на време тънките им жестоки жила пробиваха дебелите пластове на дрехите и се вливаха в кожата, за да се насмучат с кръв.

След известно време Доминик престана да обръща внимание на болезнените убождания. Тя се опитваше да не мисли, че вече бе полудяла.

Когато навлязоха в боровите гори в подножието на планината, Коул преустанови за малко трескавото бягство и отново извади кутията с мас. Двамата мълчаливо се намазаха отново с оскъдната защита. За известно време комарите ги оставиха на мира. Но щом Коул започна да влачи Доминик навътре в гъстата гора, те отново зажузаха около главите им. Коул вървеше напосоки, но пътят му упорито водеше все по-нагоре към гъстите борови гори. Единствената му цел бе да се спасят от тези кръвопийци. Беше чувал, че по високите части, където духаха силни ветрове, комарите бяха рядкост, и искрено се надяваше това да се окаже вярно.

Доминик имаше чувството, ще всеки момент ще падне. Но ако се опитаха да спрат дори само за миг, комарите щяха да ги довършат. Надеждата, че може би щяха да се изплъзнат, бе единственото, което я крепеше. Най-накрая, след известно време, което ѝ се стори цяла вечност, слънцето започна да залязва, въздухът застудя и като по чудо комарите преустановиха набезите си.

— Тук ще прекараме нощта — обяви Коул, когато насекомите изчезнаха. Той нервно се огледа наоколо. Около тях се издигаха високите стволоче на арктическите борове. Те бяха единственият растителен вид по тези места и се отличаваха с тънки стебла и хилава корона. Но Коул не се интересувахе от това дали имаха клони или не, той просто се радваше, че най-сетне бяха оставени на спокойствие. — Никога няма да разбере как е възможно някой да иска да живее по тези проклети места — промърмори той, докато сваляше шапката си. По страните му се стекоха струйки пот, които той рязко обърса с ръкавицата си. После пусна торбата на земята и подпря пушката до нея. Ръката и рамото му бяха изтръпнали от тежестта ѝ, но той знаеше, че се нуждаеха от всичко в нея.

Доминик спря до него и също свали шапката. Прохладният нежен ветрец погали запотеното ѝ лице. Имаше чувството, че се бяха добрали до райските врати. Дрехите ѝ лепнеха. Грубата тъкан на ризата и вълнените панталони бе прежулила кожата ѝ. Мислено подкрепи Коул в мнението му относно това място, но бе твърде уморена, за да го каже на глас.

— Добре ли си? — попита Коул и за миг загърби грижите си, за да ѝ помогне да свали тежкото палто. Лицето ѝ бе зачервено и подпухнало от ухапванията на комарите. Той си помисли, че преди да легнат да спят, трябваше отново да се намажат с мехлема.

Доминик едва намери сили да кимне. Знаеше, че бе жива, защото смъртта едва ли можеше да бъде толкова окаяна. Тя си представи вана, пълна с благоуханна вода, чисти дрехи и пухено легло. После тихо простена. Ръцете на Коул я подхванаха отзад. Тя се опря до силното му тяло, виждайки в него единствената си опора. Подпряната му на главата ѝ брадичка тежеше като олово. Тя имаше чувството, че я прониза силна болка, която премина като острие на нож през тялото ѝ и подкоси краката ѝ.

— Най-добре е да си починем — тихо каза Коул. Той видя, че тя съвсем бе отпаднала. Притесни се да не се разболее, защото тук, наред голямото нищо, той едва ли можеше да я спаси. После с нежелание я пусна и потърси торбата си, откъдето измъкна завивките им и ги постла под близкото дърво.

Докато Коул приготвяше постелята, Доминик така и не помръдна. Гледаше към него с невиждащ поглед. Лицето ѝ бе преbledнало и тя изглеждаше като изпаднала в транс.

— Какво ще кажеш да похапнем? — попита той. Тя отрицателно поклати глава. Коул сериозно се разтревожи. — Трябва да хапнеш нещо, за да възстановиш силите си. — Тя отново поклати глава.

— Прекалено съм уморена, за да ям — отвърна Доминик. Гласът ѝ издаде изтощението, обхванало тялото ѝ. Замаяното ѝ съзнание се раздираше от рационални и ирационални съждения. Силно желаше да каже на Коул колко го обича. С всяка изминала минута, прекарана заедно с него, чувствата ѝ ставаха все по-силни. За краткото време, през което бяха заедно, те бяха познали висините на страстта и дълбините на трагедията. Преживяното я бе заредило с чувства, които нямаше да я напуснат, докато беше жива. Искеше да разбере какво чувства Коул и дали двамата щяха да останат заедно, след като това изпитание приключеше. Единствено искрицата здрав разум, останала в съзнанието ѝ, я възпираше да не залива точно сега Коул с подобни въпроси.

— Ела тук, момиче — каза Коул, а в гласа му прозвуча строгост, която хората от екипажа му добре познаваха. — Няма да споря с теб.

Сега ще те намажа, а после ще хапнеш малко! — Тя учудено вдигна глава, заинтригувана от променения му глас. В очите ѝ проблесна гневна искрица, която бе повече за предпочитане в сравнение с отчаяния ѝ вид преди малко.

— Какво казахте, monsieur? — отвърна Доминик. Тя беше твърде уморена и емоционално изтощена, за да му позволи да ѝ говори като на малко дете. Гневът ѝ се засили. Вирна глава, сложи ръце на кръста и предизвикателно впери очи в него.

Коул се усмихна широко.

— Признавам, че си те бива. Да знаеш как ме притесни преди малко. — Той пристъпи към нея, но далечният вой на един самотен вълк смрази кръвта му и той се закова на място.

Доминик обвини раменете си с ръце и потрепери.

— Какъв отчаян звук.

Коул се насили да забрави за вълка и се приближи към Доминик.

— Хайде да вечеряме. Можеш да избираш между консерва с боб и бисквити. — После спря достатъчно близко, за да може да се наведе и да я целуне.

Доминик вдигна глава, водена от намерението да продължи започнатия разговор. Но когато видя зачервените, възпалени следи от ухапванията по лицето му, тя се отказа от намеренията си. Инстинктивно вдигна ръка и опипа лицето си. Очите ѝ се разшириха и тя изохка. Едва сега усети колко много я бяха изпохапали. Лицето ѝ пламна, прободено от хиляди невидими иглички.

— Mon Dieu! — дрезгаво промълви тя и започна яростно да се чеше.

— Вълшебният мехлем на Лутър ще те облекчи — каза Коул. — Не ги разчесвай, защото ще ти останат белези. — Той забеляза, че очите ѝ бегло се спряха върху стария му белег. Тя отвърна глава и безропотно му позволи да свали ръцете ѝ долу. Коул усети, че страните му пламнаха. Никога не бе обръщал внимание на белега си, но сега се запита дали в очите на Доминик не изглеждаше прекалено грозен и отблъскващ. После си каза, че това няма значение, защото когато стигнат в Даусън Сити, тя повече нямаше да го погледне. Тази мисъл само засили болката от белега и мъката, разкъсваща сърцето му.

— Нека аз първо да те намажа — предложи Доминик. Тя бе видяла острата болка, преминала по лицето му, на фона на която,

собствените ѝ притеснения изглеждаха незначителни.

Коул усети как по тялото му премина гореща вълна. Той се запита защо вече бе станал неспособен да сдържа или да скрива вълнението си. После се дръпна, пусна ръката ѝ и се обърна.

— Ще взема мехлема — дрезгаво каза той и отиде да го извади заедно с храната за вечеря. Като тръгваха, той взе храна за три дни, защото смяташе, че за това време щяха да се доберат до форта. Вече преваляше вторият от тях, и сега, в откритата планина и далеч от реката, Коул не знаеше дали нямаше да изчерпат провизиите си, преди да стигнат до целта. Без пътеводната нишка на реката Коул се съмняваше дали изобщо някога щяха да намерят форта. В клоните на дърветата повя хладен планински вятър, но не успя да потуши пораженческото настроение, обхванало душата му.

— Дай ми това — каза Доминик и взе мехлема от ръцете му. Тя видя, че след като бе оставил обратно торбата на земята, той се разтреसे от студ, а на лицето му се появи някакво отнесено изражение. Коул премига няколко пъти, чувайки гласа ѝ, а после я погледна.

— Седни тук — нареди му тя, посочвайки към завивките до дървото. Стори ѝ се, че по лицето му пробяга искрица смущение.

— Хайде да се намажем едновременно — предложи той и се помъчи да отхвърли притесненията си относно местоположението им. Утре отново можеше да започне да се притеснява.

Те седнаха с кръстосани крака един срещу друг и лекичко размазаха мехлема по лицата си. Нощта ги бе обгърнала с тъмното си було, така че Доминик не можеше повече да вижда сивите му очи. Тя обаче усещаше нежния му допир, който успокояваше раните от ухапванията. Побърза да му отвърне със същото. Долната част на лицето му бе покрито от гъсто наболата брада. Доминик пипаше внимателно с връхчетата на пръстите си, като се стараеше острите косъмчета да не ожулят възпалените ѝ длани.

— Готова ли си да хапнеш нещо? — попита Коул, когато двамата приключиха със санитарните грижи. Той я чу да въздъхва и се учуди, когато тя се притисна до него, прегръщайки го през кръста. Той я взе в прегръдките си. После се облегна на дървото и изпъна крака, за да я прихване по-удобно.

— Искам да поговорим — каза Доминик. Тя чуваше как бие сърцето му. Равномерният му ритъм я успокояваше и тя усети, че

клепачите ѝ натежаха.

— За какво? — Коул се опита да бъде сериозен, но главата му гъмжеше от трескави мисли. Имаше да ѝ казва толкова неща...

— За теб и... мен.

Гласът ѝ беше много тих, но Коул разбра. Осъзна, че мислите ѝ кръжаха около същата тема като неговите и внезапно бе обзет от паника. Нещо го стегна под лъжичката.

— К... какво за нас? — успя да промълви той.

Изтощението на Доминик много скоро надделя над съпротивата ѝ да остане будна. Отчаяно искаше да говори с него, но усети, че постепенно започва да пропада в някаква огромна бездна.

— За Даусън... — думите се откъснаха от натежалия ѝ език и се стопиха.

Коул усети как тялото ѝ се отпусна, а дишането ѝ стана равномерно. Последните ѝ думи продължаваха да кънтят в главата му. Какво ли искаше да му каже за Даусън Сити? Коул въздъхна дълбоко. Възелът в стомаха му се затегна. Той изпита силното желание да я събуди и да я попита какво имаше да му казва. Но веднага след това бе завладян от собствените си тревоги. Мислите му се върнаха назад към дните, когато бе капитан на истински кораб. Тогава имаше пари, власт и самоуважение. Можеше да постави целия свят в краката на Доминик. А сега не можеше да ѝ предложи нищо. Докато не си възвърнеше поне една малка част от изгубеното, как изобщо можеше да ѝ говори за любов? Тя поне имаше някакво осигурено бъдеще в Даусън Сити.

Коул затвори очи, но не можа да заспи. Ръката му галеше гърба на Доминик. От нея се носеше миризма на мас и креолин, но Коул не ѝ обръщаше внимание. По време на дългата нощ той мислеше само за две неща: за това колко много я обича, и за това колко щеше да страда, когато трябваше да ѝ каже сбогом.

ГЛАВА 9

Тази нощ Коул почти не мигна. Всъщност, откакто бе срещнал Доминик, той почти не спеше. През цялото време я държа в прегръдките си, изпаднал в плен на самосъжалението. Малко преди разсъмване успя да задреме, но много скоро един странен шум го накара да отвори очи. Той се напегна и се помъчи да разбере какво беше това. Нещо се движеше сред близките дървета. Внимателно измъкна ръцете си изпод спящото момиче. Доминик леко се протегна, докато я полагаше върху завивката. Устните ѝ се закръглиха в лека въздишка, но тя продължи да спи. Коул се вгледа в лицето ѝ. Ухапванията на комарите бяха избледнели до малки червени точки, а следите от вчерашното изтощение бяха изчезнали напълно. Коул я сравни със спящ ангел. Понечи да погали бузата ѝ, но внезапно до ушите му достигна още един нов шум и ръката му замръзна във въздуха. Звуците приличаха на приглушено ръмжене.

Коул внимателно се изправи и взе пушката в едната си ръка. С другата откопча калъфа на ножа си. Знаеше, че е по-опитен в боравенето с хладни оръжия. Но ако решише да използва ножа, трябваше да се приближи повече до дивия звяр. Коул притихна в очакване на следващото раздвижване. Само след секунда долови шумоленето в гората, непосредствено до бивака им. Погледна към Доминик, но тя продължаваше да спи безметежно. Коул стисна здраво оръжията и се отдалечи от лагера, като на няколко пъти се спираше, за да поглежда назад към спящото момиче. Шумоленето, идващо откъм гората, ставаше все по-осезаемо.

Бивакът се скри от очите му и той тихо навлезе в гъстата гора, откъдето идваше звукът. После се закова и погледът му падна върху големия сребристосив вълк, застанал само на няколко метра пред него. Горната устна на вълка леко се повдигна, той изръмжа и впи злобните си жълтеникави очи в Коул. Човек и животно спряха един срещу друг, без да помръднат, сякаш взаимно се хипнотизираха. Коул задържа дъха си. Слабата миризма на дивия звяр, носена от лекия ветреца, достигна

до ноздрите му. Вълкът бе заел дебнеща позиция, опашката му бе вирната нагоре, ушите — изправени, а от устата му излизаше заплашително ръмжене. Четинестите косми по гърба му бяха настръхнали. Той бавно заизвива дебелия си врат, а задните му крака леко се огънаха, сякаш се готвеше да скочи.

Коул също се напрегна. Трескаво се опитваше да разгадае намеренията на вълка. Въпреки чувството, че звярът не искаше да го напада веднага, той знаеше, че ако с нещо го уплашеше, веднага щеше да се нахвърли отгоре му.

Изведнъж вълкът сподави яростта си, козината му се слегна и той бързо подви опашка и изчезна в противоположна посока. Коул продължаваше да стои неподвижно. По тялото му се разля облекчение и той се зарадва, че животното реши да избегне схватката. В същото време обаче поведението му го озадачи.

До ушите му достигна друг, по-силен звук. Той се обърна и погледна натам, където гледаха очите на вълка, преди да избяга така безславно. Кръвта му замръзна във вените и студена пот обля гърба му. Стволовете и клюмналите клони на дърветата му пречеха да види в пълен ръст животното, което тежко се движеше право към него. Коул изобщо не изгаряше от желание да го разглежда отблизо. Влажната му ръка стисна пушката, но нямаше време да се прицели, защото огромното гризли почти веднага се скри от погледа му.

Коул продължаваше да стои неподвижно. Очите му трескаво се взираха в дърветата, но по всичко личеше, че мечката бе изчезнала така бързо, както се бе появила. Коул бе успял да запомни вида ѝ, и само като си го припомни, по тялото му полазиха тръпки. Този звяр бе необикновен екземпляр. Козината му бе тъмнокафява, но от годините крайчетата на руното се бяха посребрили. Той се движеше на четири крака, но Коул бе сигурен, че ако се изправеше на задни лапи, височината му щеше да достигне девет стъпки, че и повече. Между двете му плешки имаше голяма гърбица, а когато за секунда очите му се бяха обърнали към мястото, където се криеше Коул, в тях демонично припламнаха червени огньове.

Коул долови тежките стъпки от лапите на мечката, които постепенно заглъхваха в гъстата гора. Постепенно наоколо се възцари предишната тишина, смущавана само от някое самотно чуруликане или изшумоляване на подскачаща катеричка. Уплахата от срещата с

мечката още не бе преминала. Той бе убеден, че само по някакво чудо бе избегнал схватката с нея. Дали беше същата, която предната нощ бе обикаляла около бараката? А ако беше същата, дали не ги следеше? Коул си пое дълбоко дъх и бързо се отдалечи от скривалището си. Докато вървеше към бивака, той припряно продължаваше да поглежда назад. Всяка среща с мечка криеше опасност, но огромните размери на тази щяха да направят схватката извънредно трудна.

Той се зачуди дали да каже на Доминик за среднощната среща. Но тъй като бе премълчал за следите, реши, че ще бъде по-разумно да ѝ спести излишните тревоги. Затича се към мястото, където тя спеше, и я откри в същата беззащитна поза, в която я бе оставил. Стъпките му я разбудиха, тя се протегна и се помъчи да отвори очи. Начинът, по който дългите ѝ черни мигли затрепкаха на фона на нежните ѝ скули, накара Коул да ги сравни с криле на пеперуда.

— Добро утро! — каза той и се постара гласът му да прозвучи непринудено. Облегна пушката на дървото и пристъпи към нея. Сърцето му се бе поуспокоило, но още не бе възвърнало нормалния си ритъм. Пред очите му все още стоеше страховитият образ на мечката. Доминик най-накрая отвори очи. Преливащите нюанси на синьото в тях винаги го очароваха. Тя примига няколко пъти, после го погледна и доволно се усмихна. Сърцето на Коул отново заби учестено. Споменът за мечката изчезна окончателно. Той видя, че видът ѝ бе значително по-добър от преди. В гърдите му едновременно с възобновените чувства нахлу и вълна на облекчение. Доминик мързеливо се протегна. Бе спала навлечена с всичките си дрехи, защото нощите бяха студени, но дори и под дебелите дрехи въображението на Коул рисуваше извивките на чувственото ѝ тяло. Той задиша по-учестено и се зачуди дали тя би пожелала да я люби отново.

— Добро утро, monsieur! — пленително изчурулика тя.

Коул усети как краката му се подкосиха. Колко харесваше това... monsieur. Той я наблюдаваше как седна и инстинктивно вдигна ръка, за да приглади объркания водопад на косите си. После, след като се убеди, че усилията ѝ бяха безполезни, тя лекичко навлажни с крайчето на езика изпръхналите си устни. Коул разбра, че повече не можеше да се сдържа. Следващите ѝ думи обаче го обляха като със студен душ.

— Гладна съм като вълк. Знаеш ли, че снощи не успяхме да вечеряме?

— По дяволите! — промърмори той. После видя, че довольното изражение на Доминик се смени с притеснение и добави: — Не, не ми обръщай внимание — и отчаяно махна с ръка. — Работата е там, че яденето бе последното нещо, за което си мислех в момента. — Въпреки многозначителната усмивка вълшебният миг бе изчезнал. Той знаеше, че докато мечката се навърта наоколо, не можеше да си позволи да отклонява вниманието си, каквито и изкушения да му предлагаше Доминик.

Напрегнатият поглед на момичето се разведри, когато смисълът на думите му достигна до все още спящото ѝ съзнание. Веждите ѝ се приповдигнаха, а страните ѝ поруменияха. По тялото ѝ премина така добре познатата тръпка. Тя вдигна глава, за да го погледне в очите. Той обаче гледаше встрани към гората, сякаш всеки момент очакваше оттам да излезе нещо. Приповдигнатото настроение на Доминик се стопи. Тя също погледна натам, но пред очите ѝ се разкри единствено безбрежната шир на смърчовите гори.

— Коул? Има ли нещо там?

Въпросът ѝ го изтръгна от унеса. Той се обърна и я погледна.

— Преди малко имаше един вълк. Вече го няма, но ще трябва да хапнем набързо и да потегляме, преди да е станало много късно. — После отново погледна през рамо и се захвана да развързва торбата си.

Внезапната промяна в настроението му озадачи Доминик. Тя изобщо не искаше да си има работа с дивите животни, но мисълта, че можеха да срещнат и вълци, бе също така ужасяваща, както и срещата с мечки. Реши да не тревожи излишно Коул, но все пак си обеща да поговори с него за другите си грижи, преди да пристигнат във Форт Юкон.

Закусиха с бисквити и Коул събра багажа без много излишни приказки. Страхът от мечката бе понамалял и той започна да се тревожи за местоположението им. Отклонението, което бяха принудени да направят предния ден, ги бе отдалечило твърде много от пътя, извеждащ до форта.

Когато спряха за обяд, Коул вече бе сигурен, че напълно са се изгубили. Тъй като нямаше слънце, което да използва като ориентир, той не знаеше в коя посока да тръгнат. Всички дървета и скали му се виждаха еднакви. Освен това, понеже непрекъснато се оглеждаше и за мечката, Коул още повече се обърка. Високите дървета наоколо му

подказваха, че се бяха изкачили високо в планината. Коул напразно се опитваше да съзре в далечината очертанията на долината, за да се запътят към нея. По всичко личеше, че трябваше да тръгнат надолу, защото нямаше как да разбере дали се движат в правилна посока. Знаеше, че трябваше да каже това на Доминик, въпреки че мъжката му гордост щеше да бъде уязвена.

— Колко път има още до Форт Юкон? — попита тя, докато дъвчеха сухата пастърма, примесена с консервиран боб и бисквити. Вчера, когато напускаха бараката, тя искаше никога да не стигат до форта. Днес обаче силно ѝ липсваха малките удобства на цивилизования живот.

Въпросът ѝ принуди Коул да сподели с нея обхваналите го опасения. Ако се бяха придържали към реката, щяха да са им необходими три дни, за да стигнат до форта. В момента течеше третият ден и Коул имаше чувството, че се намираха толкова далеч от поста, колкото и в началото на пътя им. Той остави чинията си на земята и се огледа с надеждата да забележи нещо познато: тънката нишка на реката, или дори форта. Наоколо се ширеха само гори.

Докато чакаше Коул да отговори, Доминик свали шапката си и пъхна пръсти в сплъстената си коса. Тъй като нямаше къде да се измият от миризливата противокомарна мас, тя се чувстваше ужасно мръсна, лепкава и отблъскваща.

— Mon Dieu! Какво ли не бих дала за една вана. — После погледна Коул и се изчерви.

Бе станало обичайна практика очите им да се потапят едни в други. Невинната забележка на Доминик относно ваната откъсна за миг Коул от безпокойните му мисли и насочи въображението му към игривите ласки в някоя голяма дълбока вана или в пенестите вълни на някое тропическо море. После действителността отново го погълна и короните на дърветата се сведоха над главата му. Той се закле, че ако се измъкнеше жив от Юкон, никога нямаше да се върне по тези места.

Сърцето на Доминик се сви при внезапната промяна в израза на Коул. В разстояние на един миг сивите му очи смениха пламения си блясък със стоманена студенина. Тя не можеше да си обясни какво в думите ѝ бе довело до тази промяна.

— По всичко личи, че се движим в погрешна посока — каза той. Отчаяно искаше да се намира далеч оттук, но съзнаваше, че силното

му желание не можеше да го пренесе обратно към простора на океана и златистите плажове, които толкова му липсваха. После само за миг той си представи как плаваше заедно с Доминик към някой кървавочервен залез в Средиземно море или из Южните морета.

— Загубихме ли се? — уплашено промълви Доминик. — Какво смяташ да правим?

По гласа и изражението й Коул разбра, че тя изцяло се уповаваше на него. Той само се надяваше да бъде достоен за доверието й.

— Не искам да те лъжа. — Той погледна нагоре. Покрай назъбените върхове на дърветата проблясваха късчета синьо небе. Очите му отново се спряха върху разтревоженото й лице. — Наистина не мога да определя къде се намираме и мисля, че единственото ни надежда е да се спуснем надолу, докато не стигнем до реката. — Видя, че напрежението й спадна, и в очите й проблесна весела искрица.

— Е, това е лесно. — Тя се засмя. — Да слизаш надолу е хиляди пъти по-лесно, отколкото да се качваш.

Той поклати глава и усмивката й изчезна.

— Забрави ли за комарите?

Тя разбра, че бе забравила, и се ужаси. Двамата бяха изразходили по-голямата част от маста, а в това топло време тресавищата щяха да гъмжат от комари.

— Имаме ли някакъв избор? — Кожата на Доминик изтръпна при мисълта, че тези ужасни насекоми щяха да кръжат отново около лицето й.

Коул обхвана с поглед безкрайните гори.

— Останала ни е храна само за още един ден. — Той забеляза, че тя погледна към пушката. — Вярно, има достатъчно дивеч, но миризмата на кръв може да привлече вълците и мечките. — После вдигна рамене и се постара да изглежда по-безгрижен. — За разлика от реката, която познавам като ръката си, тук всичко наоколо ми изглежда еднакво.

Доминик смръщи чело и се насили да се усмихне:

— Значи нямаме избор, така ли?

Коул поклати глава.

— Доста мислих по въпроса. През нощта комарите не са чак толкова настървени като през деня. Днес следобед ще преполовим пътя

до долу. После ще спрем и ще изчакаме да захладнее. Тогава ще тръгнем към реката.

— Но... ще е тъмно! — Доминик неволно потръпна. Дори и посред бял ден наоколо бе достатъчно страшно.

Мисълта, че трябваше да върви сред непрогледната тъмнина, я ужаси почти толкова, колкото и внезапното нападение на настървените комари.

— Няма да е чак толкова опасно — каза Коул и се помъчи да я успокои. — Ще си направим факла, а огънят ще държи животните настрана. — Той искрено желаше да вярва на думите си. Мисълта, че нямаше да може вижда как мечката се промъква иззад дърветата, не можеше лесно да бъде преглътната. И все пак му оставаше едно успокоение. Според него гризлото бе достатъчно разумно, за да не се подлага на атаките на комарите, и сигурно нямаше да върви по петите им през цялото време.

Доминик остави чинията на земята. Бе хапнала само малко боб, но не можеше да преглътне повече.

— Като стигнем до реката, поне ще можем да се измием — каза тя, — а от там ще стигнем бързо до форта. — Коул въпросително я изгледа. Засега той беше единствената ѝ опора и каквито и мисли да му минаваха относно бъдещите ѝ намерения, той реше да ги потисне.

После се опита да се успокои. Вдигна ръка и потърка брадясалото си лице. Банята и бръсненето щяха да му се отразят добре, но в момента неистово му се прииска да има пред себе си и една бутилка уиски.

— Ако хубавото време се задържи, Лутър и останалите от кораба ще могат да ни настигнат във форта.

— Но как? — Доминик се опита да си представи как Силвър Бел и Лулу пъшкат по трудния път. Тя просто не можеше да си представи как щяха да се доберат до форта преди тях.

— По реката може да мине някой параход и да ги вземе на борда. Но може и да не мине. — Той направи ядосана гримаса. — По тези места не можеш да разчиташ нищо.

За пореден път Доминик изпита желание да го попита защо стоеше в Юкон, след като това му тежеше. Тя отвори уста, но той я изпревари:

— Трябва да хапнеш нещо, за да имаш сили. Чака ни още много път — угрижено каза той и хвърли поглед към почти недокосната чиния.

Доминик вяло погледна към храната. Знаеше, че той бе прав. Не можеха да си позволят да разхищават малкото храна, която им бе останала. Погледна към неговата чиния. Очите ѝ се вдигнаха по-нагоре и се сблъскаха с непоколебимото му изражение. В дълбоките му сиви очи видя собствения си объркан израз. Въпросите, които искаше да му зададе, се изпариха от главата ѝ. Явната му тревога я накара да усети колко дълбоко бе страданието му. Доминик не можеше да разбере дали то бе породено, от настоящото им положение, или причините се кореняха някъде дълбоко в миналото, заради което той се бе озовал на това омразно за него място. Знаеше обаче, че за момента най-важното бе да се измъкнат оттук. Залогът бе много по-голям от техните два живота. Изведнъж Доминик се почувства виновна. Тя толкова се бе отдала единствено на собственото си нещастие, че бе забравила основната цел на пътуването им: да потърсят помощ за пътниците и екипажа на затъналия кораб.

Коул взе чинията си, когато забеляза, че Доминик се опитваше да яде. Той я гледаше как едва преглъщаше студения боб и сърцето му се сви. Никога нямаше да си прости, ако ѝ се случеше нещо лошо, и то само заради неговите егоистични, похотливи желания. Мисълта за това, което я очакваше в Даусън Сити, отново нахлу в главата му. Само като си представи дивия и окаян вид на миньорското селище, той бе обзет от твърдото желание да я защитава. После се запита дали предполагаемият ѝ съпруг ще може да я предпази от пияниците, престъпниците и останалите изпитания, които предлагаше град като Даусън Сити. Дали не бе привлечена от златото? Коул не можеше да разбере. Какво се е надявала да открие, тръгвайки на това безумно пътешествие?

Той отново я погледна с ъгълчето на окото. Тя прилежно поглъщаше студената си вечеря. Коул се опита да си представи какъв живот би водила в Даусън Сити. Ако станеше съпруга на миньор, само за една година от пълното ѝ с живот тяло щеше да остане само съсухрен скелет. Той си припомни как изглеждаха жените на златотърсачите от селищата по Юкон. Потъмнелите им, изпити лица излъчваха безмерна тъга, вероятно заради тежкия живот, който бяха

принудени да водят. Юкон не можеше да предложи нито едно от удобствата, от които се нуждаеше една жена. Стоките, които пристигаха по тези отдалечени места, завладени от златната треска, служеха за задоволяване само на най-насъщните потребности. Мисълта, че Доминик щеше да живее в някоя от онези схлупени бараки, издигнати около улицата на Даусън Сити, го накара да потръпне от отвращение.

Той отново я погледна. В средата на челото ѝ се бе вдълбала дълбока бръчка. Изглеждаше потънала в мисли. Невиждащите ѝ очи бяха вперени в чинията, а вилицата вяло висеше в ръката ѝ. Кожата на лицето ѝ почти не се виждаше под дебелия слой мръсотия, примесена с маста против комари. Дрехите ѝ бяха в същото окаяно състояние. Коул си спомни колко беше красива, когато за първи път я видя на кораба. А ето че Юкон вече бе оставил върху нея жестокия си отпечатък. След няколко месеца, прекарани в Даусън Сити, дали изобщо щеше да я познае. Но после се сети, че едва ли щеше да я срещне някога отново.

Той знаеше, че никога нямаше да се осмели да се върне в Даусън Сити и никога нямаше да я види, след като тя се омъжеше за онзи човек. Болката му щеше да бъде непоносима. Единственото, което искаше, бе да си я спомня от времето на първата им среща и от онази бурна нощ, прекарана в бараката на брега на Юкон. През главата му бегло премина едно предположение, когато той се сети за онази нощ. Тогава той я бе любил безброй много пъти. Ами ако тя бе заченала? Коул си пое дълбоко дъх. Досега мисълта за дете го бе спохождала твърде рядко. Повечето жени, с които бе общувал, знаеха как да се пазят. Но той бе сигурен, че на Доминик изобщо не ѝ бе минало през ум да взима никакви предпазни мерки. Ако тя носеше тяхното бебе, всичко, неговите и нейните планове, щеше да се промени. Сега Коул имаше една грижа в повече. Когато стигнеха до Форт Юкон, незабавно трябваше да обсъдят въпроса за евентуалната ѝ бременност и останалите неща, които напиреха в главата му. Но сега той трябваше да я преведе през тази планина здрава и читава.

ГЛАВА 10

— Чакай малко! — каза Коул. Той хвана ръката на Доминик и ѝ помогна да заобиколи една по-голяма скална издатина. Не я пусна, докато не се убеди, че пътят отново е станал безопасен.

— Merci — промълви Доминик и тайничко погледна към Коул. От кратката им обедна почивка насам поведението му страхотно се промени и Доминик се запита дали не бе погълнал нещо, довело до тази драстична промяна в личността му. Въпреки че не забравяше да се грижи за нея още от първия ден на пътуването им, през последните няколко часа той проявяваше такава настойчива загриженост, че Доминик започна да се отегчава. Тя рядко можеше да направи стъпка, без той да се втурне да ѝ помага. Непрекъснато я питаше дали вече не е уморена и дали не искаше да си почине. Дали е огладняла отново? Не вървяха ли твърде бързо?

Скоро след като започнаха спускането си надолу, те стигнаха до едно малко поточе. Когато тръгнаха покрай тясното му корито, Коул видимо се обнадежди, защото рекичката можеше да ги изведе до по-голямата река. Докато вървяха покрай нея, отново налетяха на комари, но не в такива огромни количества, както предния ден.

— Ще спрем тук! — каза той.

— Но аз не съм уморена — запротестира Доминик. В гласа ѝ личеше явна досада.

Коул бавно вдигна вежди и впери в нея изучаващ поглед. Съзнаваше, че постъпва глупаво, като се оставя да бъде воден от въображението си, но никога досега не се бе замислял, че някоя жена можеше да забременее от него. Все още не знаеше как трябва да постъпи, ако предположението му се окажеше вярно. Но докато не изяснеше объркания поток от противоречиви чувства, той не можеше да действа като разумен човек.

Коул посочи към ручейчето, което бе започнало да се превръща в пенлив поток, и каза:

— И аз не съм уморен. Тук обаче рекичката започва да става по-голяма и... — той махна към кръжащите комари и добави — тези гадинки взеха да зачестяват. Не искам да продължавам, преди да падне нощта.

През последния час и Доминик бе забелязала, че комарите започваха да стават досадни. Тя също не харесваше идеята отново да се подложи на безмилостната им атака. Затова примирено въздъхна и се огледа за подходящо местенце, където да поседне. Имаше огромно желание да свали дрехите си и да се потопи в студения поток. Но комарите, които кръжаха около лицето ѝ, я накараха да се откаже.

Коул забеляза копнежа в очите ѝ, когато тя погледна към водата. Попита се дали и двамата не мислеха за едно и също нещо.

— Веднага щом слънцето залезе и комарите си отидат ще се опитаме да почистим тази мръсотия.

— О, това наистина ще е чудесно! — възкликна Доминик. Тя притвори замечтано очи и си помисли колко хубаво щеше да се почувства, когато се освободеше от пластовете горещи и лепнещи дрехи. Отвори очи и през главата ѝ премина следващата мисъл — как тя и Коул се къпеха голи. Инстинктивно го потърси с поглед. Бузите ѝ се зачервиха, когато видя начина, по който бляскавите му очи с цвят на разтопено сребро я гледаха.

— Какво ще кажеш да починем? — дрезгаво предложи той. — Нека да съберем малко сили за по-нататък. — Думите му прозвучаха повече от многозначително. Коул усети, че Доминик подразбра намеренията му. Лицето ѝ пламна.

Елшата, която растеше около коритото на потока, бе доста гъста, но Коул откри няколко клони и направи импровизиран навес от кечетата за спане. Те се намазаха с остатъка от маста против комари, пъхнаха се под навеса и опънаха уморените си крака. Отдолу въздухът бе доста задушлив, но новото убежище и острата миризма на маста им донесе известно спокойствие от комарите.

Няколко часа по-късно замъгленото съзнание на Доминик я накара да стане, но клепачите ѝ отказваха да се подчиняват. Горещината бе изчезнала, както и слънчевата светлина. Наоколо започваше да пада обичайният нощен хлад. Доминик се помъчи да отвори очи. Стори ѝ се, че нещо изшумоля в близкия храсталак. После, когато напълно се разбуди, тя разбра, че наоколо цареше само

необезпокояваната тишина на нощта. Тя остана заслушана още няколко минути. Шумът, който малко по-рано я бе изтръгнал от вцепенението на съня, идваше от нещо голямо, което се движеше някъде наблизо. Но сега в ушите ѝ ромолеше единствено ласкавият и подканващ звук на водата в поточето.

Тя се надигна и седна. Цялото тяло я болеше. От дългото ходене мускулите на краката ѝ бяха изтръпнали и леко я наболяваха. Стъпалата ѝ се бяха протрили от свръхголемите ботуши и по цялото ѝ същество бушуваха различни видове болки, за които в момента нямаше никакъв лек. Имаше обаче едно нещо, което все пак можеше да направи. Тя лекичко докосна гърдите на Коул и тихо прошепна името му.

Коул замахна с ръка към ухото си, сякаш искаше да прогони въображаемите комари, които кръжаха около главата му. Лекото дразнене продължаваше. Той чу да произнасят името му и се събуди. Очите му веднага се отвориха. В падналия мрак той видя Доминик, която игриво му се усмихваше. Той се протегна, обхвана тялото ѝ с ръце и я положи да легне отгоре му. Тя се засмя и звукът от смеха ѝ погали слуха му. Той веднага се почувства заразен от веселото ѝ настроение.

— Време е за баня!

Коул усети познатото чувство, което напираше в слабините му.

— Ще замръзнеш от студ — опита се да я предупреди той.

— Няма значение. — Тя се опита да стане. Намеренията му бяха повече от ясни. Доминик усети как мъжествеността му упорито нарастваше под гладкия ѝ корем. После се запита дали всеки път ставаше така, когато един мъж и една жена се намираха близо един до друг. Или това се случваше само с определени двойки... като нея и Коул.

Той шумно прочисти гърлото си. Знаеше колко много залагаше тя на тази баня. И той трябваше да свърши някои неща. Изцяло завладян от похотливи намерения, Коул леко я пусна да стане. Учуди се, когато разбра, че навън вече бе почти нощ, защото не бе имал намерение да се успива толкова много. Ако не бяха спали толкова дълго, досега може би щяха да са стигнали реката. И все пак не искаше да разочарова Доминик. След като се измиеха на потока, което заради, студената вода нямаше да трае дълго, щяха незабавно да потеглят.

— Идваш ли? — попита Доминик и се откъсна от прегръдките му. Още преди да се опита да я спре, тя повдигна одеялото, излезе навън и се затича към реката, сваляйки в движение дрехата си.

Като стигна до брега, тя спря и погледна назад към Коул. Той стоеше прав, скрит в сянката до заслона.

Коул пристъпи напред и тръгна към нетърпеливо очакващата го Доминик. Тя се радваше като малко дете. Той се запита дали децата им щяха да приличат на нея. После се зачуди защо мислите му упорита се връщаха все към тази тема.

— Ще си свалиш ли дрехите? — попита го тя, когато той доближи.

Коул потрепери при въпроса ѝ.

— Момиче, ако свалиш всичките си дрехи, ще замръзнеш. — Но после поучително добави: — Но ако не свалиш дрехите си, ще бъде лошо, защото ще трябва да ходиш мокра, докато изсъхнат.

— А тук нощите са много студени — закачливо допълни тя. После пристъпи към него и свали палтото му. Вече беше станала много веща в разсъбличането. Дрехата му падна на земята без съпротива от негова страна. — Това е всичко, което можеш да очакваш от мен — нежно го нахока тя и започна да разкопчава ризата си. После, без да обръща внимание на помайването на Коул, продължи да сваля и останалите си дрехи, лишена от всякакво чувство за свян и благоприличие. Единственото ѝ желание за момента бе да премахне противната миризма от тялото и дрехите, макар и за кратко време. Когато свали и последното парче плат, тя отново се обърна към Коул и устните ѝ се свиха в презрителна гримаса:

— Аз ли трябва да свърша цялата работа? — Пристъпи към него и се захвана с копчетата на ризата му.

Коул не продума, докато тя сръчно разкопчаваше ризата му. Това ли бе същата онази жена, която няколко дни преди това плачеше, докато ѝ отнемаха девствеността, запита се той. Коул продължаваше да стои неподвижно и Доминик свали ризата му. Студеният нощен въздух прониза голите му гърди и по тялото му премина неволна тръпка. Той продължаваше да смята, че Доминик беше луда да се къпе по това време.

— Ще хванем някоя пневмония — угрижено каза той. Тя само весело се засмя. Щастieto ѝ му доставяше огромно удоволствие и не

след дълго той забрави за тревогите си. Позволи ѝ да разкопчае колана му и да му свали панталоните. После се наведе, изу ботушите си и ги остави до панталоните. Тялото му настръхна като кокоша кожа. Испита неистовото желание да затрака със зъби, но не можеше да си позволи да падне по-долу от нея. По всичко личеше, че студът изобщо не я притесняваше.

Застанала на брега на потока, Доминик нетърпеливо го чакаше. Когато той застана до нея, тя протегна крак и потопи пръсти във водата. От студения допир дъхът ѝ секна.

— Нали ти казах — натърти Коул. Тялото му видимо потръпна при мисълта, че трябваше да нагази в ледения поток. Доминик се наведе, гребна малко вода с шепи и я плисна върху гърдите му. Неочакваната ѝ постъпка и шокът от допира с ледените капки го направи за миг неспособен да говори. Веднага след това разумът му се възвърна. Той ядовито изръмжа и се спусна към Доминик. Безочливият ѝ смях премина в жаловит писък, когато Коул я сграбчи през кръста. После я придърпа към себе си и престорено изсъска:

— Добре, *madame*, сега е ваш ред.

— *Mademoiselle* — поправи го тя. — Не мога да бъда *madame*, докато не се омъ... — опита се да каже тя, но не можа да продължи, защото прегръдката на Коул ставаше все по-здрава.

Той продължаваше да я държи все така силно. В главата му отново нахлуха предишните мъчителни мисли.

— Може би е време да поговорим за...

До слуха му непогрешимо достигна изръмжаването на мечка. Той се обърна към посоката, откъдето идваше тежкият грохот. За части от секундата си помисли за пушката. После се сети, че бе останала при другия багаж в заслона. Коул мислено се наруга за непредпазливостта си.

— Това гризлото ли е? — ужасено попита Доминик. Тя трескаво се вкопчи в Коул. Той побърза да я помоли да запази тишина. Кръвта ѝ застина във вените. По тялото ѝ премина студена тръпка, когато Коул я пусна. Тя започна да го вика по име и да го моли да не я изоставя. Разумът ѝ я подтикваше да се постарее да замълчи, когато видя, че той измъкна ножа от калъфа. След това се обърна към нея и в почти непрогледната тъмнина видя очите ѝ, които горяха с безумен пламък.

— Облечи се! — просъска той, започна да навлича дрехите си и без да губи време, закопча панталоните си и нахлузи ботушите. Изострените му сетива регистрираха всеки звук, който достигаше до тях. Появата на мечката бе толкова неочаквана, че той още не можеше да определи посоката, откъдето идваше. До ушите му достигаше концертът на щурците и нежното шумолене на вятъра в шубраците, но нищо по-необичайно не нарушаваше нощните звуци.

Доминик навлече дрехите си и застана до Коул. Студеният въздух, примесен с вледеняващ ужас, я караше да трепери така, сякаш всеки момент тялото ѝ щеше да се пръсне на хиляди ледени парченца. Едва се сдържаше да не затрака със зъби. Доминик не смееше дори да си поеме дъх, да не би случайно да вдигне шум и да привлече вниманието на мечката.

Изминаха няколко минути и тъй като Коул не успя да разбере откъде точно идваше шумът, реши да отидат до убежището. Единствената му цел бе да се добере до пушката. Той хвана ръката на Доминик. Тя подскочи от уплаха и леко извика, но не оказа никаква съпротива, когато той я задърпа обратно нагоре. Коул стъпваше внимателно и често спираше, за да проучи обстановката. Въпреки че багажът им бе едва на стотина ярда по-нататък, той имаше чувството, че дотам имаше цяла миля. Гневът от собствената му непредпазливост го зареждаше със смелост. Зарече се никога да не допуска подобна грешка и да се оставя да го заварят неподготвен. И поне за милионен път се закле, че никога повече кракът му нямаше да стъпи в тези прокълнати места.

Доминик въздъхна, когато най-сетне стигнаха до заслона и Коул взе пушката. Той я подкани да се пхне под одеялото. Тя се поколеба, преди да се подчини. Последното, което искаше, бе да остане сама, а Коул да тръгне да търси мечката. Тя отрицателно поклати глава. На бледата светлина на луната, показала се иззад хребета, Доминик видя напрегнатото лице на Коул и в следващия миг си помисли, че той ще настоява тя да се подчини. Той обаче само леко кимна и протегна ръка. Тя видя, че ѝ подаваше ножа, и без да се колебае, го хвана за кокалената дръжка. Той го пусна и тя се опита да го хване по-здраво, усетила влажния допир на костта до дланта си. После се запита дали дръжката бе овлажнена от нейната пот или от тази на Коул.

Ножът я направи малко по-уверена и тя видя как Коул се наведе и взе няколко сачми от торбата. Когато отново се изправи, тя се вгледа изпитателно в лицето му. Въпреки обзелата я уплаха, когато очите им се срещнаха, тя изпита известно успокоение. Връзката им наистина бе станала необикновена и далеч надминаваше физическата близост.

Коул също я погледна. Той искаше светлината да е по-силна, за да може да надникне по-дълбоко в сините ѝ очи, да разбере дали наистина там бе проблеснала искрица на любов. Но сега не можеше да си позволи лукса да мисли за това. Цялото му внимание бе погълнато от шума на счупени клони, идващ откъм храсталака покрай реката. Той зареди пушката и се прицели. Ръцете му несигурно трепереха, а краката му се бяха подкосили. Но мисълта, че защитава Доминик, му помагаше да превъзмогне страха си.

Твърдо решен да пази Доминик, Коул си припомни знанията си за мечките гризли, обитаващи Аляска. Той си спомни, че зрението им е слабо. Тъмнината не им пречеше, защото бяха надарени с прекрасно обоняние. Коул усети, че лекият ветреца духаше в тяхна посока и охлаждаше плувналото му в пот лице. Това означаваше, че мечката нямаше как да надуши миризмата им. Той уверено насочи пушката към потока. Не му се наложи да чака дълго. Зад гърба му Доминик сподавено възкликна и той видя как огромният звяр тромаво се показва от гъсталака на елшата. Стисна здраво оръжието, но се въздържа да натисне спусъка.

Гризлито направи няколко стъпки и спря. Започна да върти глава, сякаш се опитваше да различи отделните миризми около себе си. После вдигна предните си лапи и с лекота се изправи на задните. Главата му отново се отметна назад. От устата му се отрони дълбок, приглушен рев. Така изминаха няколко секунди. После мечката почти грациозно свали предните си лапи. Задните ѝ крака тежко изтрополиха по земята и тя повдигна предната си лапа към близкия храсталак. После наклони малкото клонче и с другата започна да къса гроздчетата червени боровинки. След това побърза да ги изсипе наведнъж в зиналата си паст.

Откакто мечката бе излязла от гората, Доминик стоеше като закована. Не смееше да мръдне и гледаше като хипнотизирана заниманията на животното. Огромният му ръст я изуми. Още не можеше да повярва, че мечката не бе усетила присъствието им. Коул се

отпусна, но продължи да стои неподвижен. Нервите на Доминик се бяха опънали като корабни въжета. Тя се страхуваше да не би яростното биене на сърцето ѝ или треперенето на изтръпналите ѝ крайници да привлекат вниманието на мечката.

Когато гризлото привърши угощението си, тя отчупи клона и го пусна на земята. После изръмжа, сякаш нещо я бе разтревожило, и тежко се отпусна на четирите си лапи. Вирна муцуна и бързо подуши въздуха. Доминик усети как Коул се изпъна. Влажните ѝ сковани пръсти стиснаха дръжката на ножа. Тя се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ, но не успя и понечи да се закашля. После отново задържа дъха си. Ако гризлото не си тръгнаше веднага, тя се уплаши, че ще припадне заради липса на въздух.

Мечката отново приглушено изръмжа и се обърна към потока. На брега се наведе, натопи лапите си до половина, и отпи няколко мощни, шумни глътки. После нагази във водата, потопи се до нивото на рунтавия си провиснал търбух и без да обръща внимание на студа, бавно закрачи надолу. Не след дълго плискащите звуци от стъпките ѝ заглъхнаха и тя се изгуби от погледа им.

Доминик изчака да се възцари пълна тишина и едва тогава си пое дъх. Гърдите я боляха от преживяното напрежение и тялото ѝ започна да трепери. Видя как Коул свали пушката си. После протегна ръка и измъкна ножа от несигурната ѝ ръка.

— Този стар приятел е спял с едното око, а с другото трудно вижда — каза Коул. Той се стараеше да говори тихо. После инстинктивно погледна през рамо. Вниманието и грижите му се насочиха към Доминик. На фона на бледата лунна светлина тя беше бяла като призрак. Коул прибра ножа в калъфа и я прегърна. Обзет от чувство на вина, той се запита дали щеше да се уплаши по-малко, ако ѝ беше казал за следите около бараката и за сутрешната му среща в гората, докато спеше?

Докато притискаше треперещото ѝ тяло, той си даде сметка, че бе постъпил правилно, като ѝ бе спестил тези допълнителни тревоги. Чу я как няколко пъти дълбоко си пое дъх и тръпките по тялото ѝ започнаха да стихват. Не след дълго тя се отпусна. Той нежно я погали по гърба и пръстите му се оплетоха в дългите ѝ коси. Той погали нежно и тях и воден от някакво отчаяно чувство да я привърже към себе си, нервно започна да извива крайчетата им. Коул усети как

ръцете ѝ го обгърнаха по-здраво, сякаш и тя искаше колкото може повече да се слее с него.

Докато я държеше в здравата си прегръдка, Коул си обеща едно нещо: винаги и с всички възможни средства щеше да защитава тази жена. Дори и един ден да е принуден да я напусне.

ГЛАВА 11

— Така по-добре ли е? — попита загрижено Скоул.

Доминик кимна. Тя издърпа ръката си и я притисна до тялото. Беше доволна, че лунната светлина не е достатъчно силна и червенината, обагрила бузите ѝ, оставаше скрита.

— Ако не се погрижиш за раните от въжето, можеш да си докараш някоя инфекция — предупреди я Коул, нави обратно марлята и я прибра в торбата.

Доминик само повдигна рамене. Когато по време на срещата с гризлото тя бе стискала здраво дръжката на ножа, прясно зарасналите ѝ рани се бяха отворили отново. Обилната кръв я принуди да каже за това на Коул. Начинът, по който той се засуети да я лекува, я накара да се почувства особено.

— Не искаш ли да си починеш малко?

— Нищо ми няма — отвърна тя и за доказателство скочи на крака. После нетърпеливо погледна към Коул, който също взе да се надига. — Хайде да побързае! — каза тя, подражавайки на любимата му фраза.

Устните на Коул се разтеглиха в усмивка. Той ѝ направи знак да го следва. Бяха изгубили немалко ценно време. Той спря, защото я видя да се заковава на място.

Това е посоката, в която тръгна мечката — каза тя с глас, който бе в пълно противоречие с храбрата ѝ физиономия от преди малко.

И ние трябва да тръгнем натам, ако искаме да се върнем при реката.

Доминик пристъпи неуверено и се озова до него.

— Предполагам, че докато наоколо е нощ, няма от какво да се страхуваме.

Коул не побърза да отговори. Ако гризлото надушеше миризмата им, мракът нямаше да има никакво значение. Той се изкушаваше да сподели, че старата мечка вървеше по петите им от няколко дни, но после се отказа. Искрено се надяваше повече да не я срещат и на

сутринта да са стигнали реката. Тогава щеше да реши какво да предприемат по-нататък. Но сега имаше достатъчно други грижи.

Сиянието на пълната луна им помагаше доста, но неравният терен създаваше допълнителни трудности. Тук-там стърчаха каменни отломъци, а краката им се оплитаха в падналите клони, ниските храсталаци и гъстата трева, които покриваха земята. Двамата напредваха със скоростта на костенурка. Коул омота с парцал горния край на един боров клон и го запали, за да се получи факла. Пламъкът обаче прегоря твърде бързо и не след дълго той се видя принуден да се откаже от намерението си.

— Може да използваш някоя от дрехите ми за нова факла — предложи Доминик. Коул сърдито я погледна и тя възмутено възкликна: — Имам предвид неща, от които нямам такава нужда, като тези влудяващи кожата наполеонки. — И за да му докаже правотата си, тя трескаво започна да се чеше.

— Утре ще искаш всичките тези дрехи да са на гърба ти — отвърна той. Ужасеният израз, който се появи на лицето ѝ, показва, че Доминик не бе забравила остриите жила на арктическите комари.

— Ще ходим по-бавно, без да си даваме много труд — каза Коул. Той я хвана за ръката и я поведе по неравния терен. При всеки особен звук и дори при слабото изшумоляване на вятъра в короните на дърветата, те спираха и се заслушваха. Воят на вълците вече не им изглеждаше така ужасен след срещата с огромната мечка, която дебнеше наоколо.

Доминик така и не можа да изтрие образа на страшния звяр от съзнанието си. Докато превързваше ръката ѝ, Коул ѝ бе казал, че това гризли беше по-голямо от обичайните екземпляри. Това откритие обаче ни най-малко не намали страха ѝ. Тя хвана здраво ръката на Коул и се зарече да не го изпуска повече от очи.

През тази нощ Коул и Доминик не успяха да изминат предварително определения път. Те се намираха на върха на един хребет, в долния край на хълмовете, когато на изток хоризонтът започна леко да просветлява. Над долината се стелеше тънка мъгла. От височината Коул можа да съзре малки късчета земя, прозиращи под рехавия воал. Небето над тях все още бе осветено от огромната кръгла луна, заобиколена с безброй блещукащи звезди.

— Там долу в долината се намира нашата река — каза Коул. — Докато се доберем до нея, ще стане обед. — Той погледна към небето. Новият ден обещавахе да бъде горещ. Извърна поглед към Доминик и видя, че тя напрегнато го гледаше. Коул не можеше да надникне в мислите ѝ, но по лицето ѝ ясно личеше голямото изтощение от трудния преход и непрестанното озъртане за мечката. Под очите ѝ се виждаха тъмnochервени кръгове, които прозираха дори и под дебелия слой прах и мръсотия.

— Ще походим още малко, докато изгрее слънцето. — Той се протегна и закачливо повдигна периферията на шапката ѝ. — После ще потърсим някое местенце, за да починем няколко часа, преди да атакуваме онези жужащи гадинки по реката. — Коул забеляза, че усмивката ѝ беше пресилена. Тя кимна, въздъхна дълбоко и го подкани да тръгват. Коул бе обхванат от възторг. Никога досега не бе виждал жена, надарена с толкова силен дух. После отново си каза, че трябваше да научи всичко за миналото и за бъдещите ѝ планове... всичко, което можеше да се научи за нея.

Той реши да поговорят веднага щом спрат за почивка. Двамата започнаха да се спускат надолу. Ранният утринен въздух бе наситен с обичайния студ. По земята се стелеше лек скреж и затрудняваше слизането по скалистия склон. Когато най-накрая стигнаха до равнината в подножието на хълмовете, слънцето започваше да разлива златистите си лъчи. Около дънерите и под скалите оставаха големи мокри петна от разтопилия се скреж и не след дълго, без всякакво предупреждение, над главите им заиграха рояците комари.

Преди да започнат спускането надолу, Коул и Доминик се бяха намазали със задушливата мас и затова храбро продължиха да вървят напред. Докато си проправяха път през рояка, Коул внимателно изучавахе местността и търсеше подходящо място за почивка. Той не можеше да повярва на късмета си, когато на около стотина ярда встрани от хълма забеляза малка пещера, заобиколена от рехави борчета. Потупа ръката на Доминик и посочи към отвора. Тя радостно кимна с глава, като се постара да не говори, за да не се нагълта отново с комари.

Когато приближиха пещерата, Коул се наведе и взе един по-голям клон. Той направи знак на Доминик да изчака и продължи сам. Предпазливо се доближи до изхода, пхна клона и го развъртя с всички

сила. Отвътре нещо изквича и го накара да отскочи назад. Той направи няколко крачки встрани и преди да разбере какво ставаше, звукът се повтори и нещо изхвърча от пещерата.

Доминик изписка, когато нашареното с черно-бели ивици животинче профуча покрай краката ѝ. Тя не можа веднага да познае какво беше това, но много скоро след изчезването му въздухът се изпълни с острата миризма на скункс.

— По дяволите! — каза Коул и запуши с ръка устата и носа си. Той беше почти сигурен, че пещерата криеше някое диво животно. Скунксът беше най-безопасният от всички диви обитатели, но миризмата, която този малък дявол излъчваше, бе направо непоносима. Коул продължи да отстъпва и стигна до мястото, където го чакаше Доминик. Той се обърна към нея. Тя също бе закрила долната половина на лицето си с длан. Учудените им очи се срещнаха за миг.

Въпреки че в последните събития нямаше нищо смешно, Доминик не можа да сдържи смеха, който напираше в гърлото ѝ при вида на озадачения Коул. Удивеното изражение по мръсното му лице го правеше да прилича на малко момче, което бе извършило беля и очакваше да бъде напласкано. Веселието ѝ бе заразително.

Коул също се закиска. Ръцете им се смъкнаха надолу. Миризмата на скункса бе прогонила комарите. След като в продължение на няколко минути те кашляха, плюеха и свикваха с острата, отблъскваща миризма. Коул си даде сметка, че животинчето им бе направило огромна услуга. Той хвана Доминик за ръката и я бутна да влезе в пещерата. Тя се препъна на входа и той я последва.

От мястото, където стоеше, Доминик видя, че се намираше в дълга и тясна мрачна дупка. Помисли си, че в дълбините ѝ можеше да се спотайва и някое друго животно. Коул обаче не ѝ остави време за размишления. Той я побутна ѝ я накара да се наведе, за да не удари глава в тавана. След като се озова вътре, Доминик се почувства на сигурно място и започна да свиква с тъмнината. Въпреки че и тук се носеше леката миризма на скункс, тя бе за предпочитане пред атаката на комарите отвън. Въздухът бе хладен и съвсем леко влажен. Доминик въздъхна облекчено и коленичи.

Тук ще можем да си починем на спокойствие, защото миризмата ще отблъсква комарите — каза Коул и доволно се усмихна. Той премига няколко пъти и се опита да пробие гъстия мрак. Пещерата бе

всъщност една дупка, издълбана в хълма, около осем стъпки дълбока, шест — широка и четири — висока. Точно колкото трябва, помисли си Коул.

— Ами скунксът? — попита Доминик, въпреки че това не я интересуваше кой знае колко. Испита желание да опъне изтръпналите си крайници и замечтано се огледа.

Коул прочете мислите ѝ.

— Няма да се върне за известно време. — Той облегна пушката до стената и отвори сака си. После измъкна оттам двете одеяла и докато Доминик ги развиваше, предложи нещо, на което със сигурност знаеше, че тя щеше да се съгласи. — Мисля, че спокойно можем да свалим тези топли и противни дрехи, докато сме тук вътре. — Доминик извърна лице към него. Дори и в гъстия мрак Коул видя как очите ѝ заблестяха. Тялото му вече жадуваше за минутите, които щяха да последват събличането.

— О, monsieur, merci — прошепна тя и без колебание започна да сваля една по една дрехите си. С голямо удоволствие изрита ботушите си и побърза да се освободи и от останалите парцали. Когато стигна до омразните ѝ наполеонки, тя спря. Доминик искрено се надяваше никога повече да не ѝ се налага да носи подобно неудобно вълнено бельо, но ясно съзнаваше, че щом се налагаше да ги носи през лятото, то през зимата сигурно трябваше да навлича поне по два ката. Желанието ѝ да прекара живота си в Юкон отслабваше с всяка изминала минута. Тя се облегна назад и се опъна върху завивката си. Тази пещера бе същинско райско кътче в тази проклетата страна.

Коул я гледаше с нямо възхищение, докато тя бързаше да свали дрехите си. Но когато си легна, без да свали наполеонките, по лицето му се изписа разочарование.

— Няма да е зле да свалиш и това — каза той и се наведе, за да опипа дебелината вълнена материя. После седна и започна да се съблича.

Доминик се надигна на лакти. Очите ѝ паднаха върху разголената гръд на Коул. По тялото ѝ премина лек спазъм. Тя преглътна и усети как вътрешностите ѝ започнаха да пулсират. Погледът ѝ обходи тялото на Коул. Той бе клекнал до нея. Мракът очертаваше контурите на гъвкавото му тяло и правеше кожата му да изглежда златиста. Испита желание да докосне всички части на мускулестото му тяло. Очите ѝ се спряха върху набъбналата му

мъжественост и тя осъзна, че той я желаше. В следващия миг тя се откъсна от заобикалящия я свят и го пожела така, както никога досега не беше пожелавала нещо. През полуотворените ѝ устни се пророни лека въздишка. Това беше поканата, която Коул трескаво чакаше.

Той я бутна назад върху завивката и бързо започна да я съблича. Тя разпери ръце, за да му помогне да извади ръкавите, и повдигна ханша, за да разкопчае копчетата на наполеонките. Когато ги изу, той хвана глезените ѝ и нежно я принуди да разтвори краката си. Пръстите му сладостно погалиха вътрешността на бедрата, устните му охладиха пламналата плът и той се настани върху нея. Интимната им позиция бе станала толкова позната за Коул, че го накара да забрави, че някога, в миналото, бе общувал и с други жени. Тя нетърпеливо простена, когато копието му прониза влажната ѝ сърцевина. Тясната пещера го погълна и те се сляха в едно.

Нахълтването на Коул накара пулсиращата тръпка да се разпростре по цялото тяло на Доминик. Тя го желаше толкова яростно, че усети как всеки момент ще експлодира. Ръцете ѝ се обвиха около здравото му тяло, краката ѝ се вирнаха нагоре и тя натисна хълбоците му, за да го накара да проникне по-дълбоко и да потуши разбунтувания се огън.

Коул се наслаждаваше на действията ѝ, и страстта му се разпалваше още повече. Той мощно се вряза в нея и до ушите му достигна ликуващият ѝ вик. Той я любеше като човек, обзет от демоните на желанието и както никога досега не го беше правил с друга. Изтощението и уплахата, с които пристъпиха в тази пещера, се стопиха в мига, в който се сляха. Енергията на Коул бе неизтощима и срещаше достоен отговор от страна на Доминик.

След известно време, което му се стори цяла вечност, Коул усети, че страстта и силата му бяха стигнали своя предел, и започна яростно да я люби. Тя прекрасно следваше движенията му. Горещите им, пламнали тела се притиснаха, когато и двамата достигнаха до разтърсващия оргазъм, който за миг ги остави неспособни да си поемат дъх.

Замаяна, отпусната и изпълнена с върховно блаженство, Доминик лежеше под Коул. Някъде дълбоко в себе си тя знаеше, че щеше да дойде мигът, когато двамата трябваше да понесат последствията от тази опустошителна страст. Но сега тя не искаше да

се разстройва с мисли за бъдещето, защото искаше изцяло да се наслади на краткотрайната им близост.

Когато Коул успя да нормализира дишането си, той се откъсна от Доминик. Прилепналите им тела отказваха да се разделят и когато той се насили да стане, кожата им се отдели с лек шляпащ звук. Той се настани до Доминик, придърпа я към себе си и телата им прилепнаха едно до друго. Хладният въздух галеше запотената му кожа, а миризмата на скункса се смесваше с тежките вълни на страстта. Коул дълбоко въздъхна. Той се видя принуден да признае нещо, а именно, че беше влюбен в тази жена.

— Обич... — Думите, които само допреди миг бяха в съзнанието му, се помъчиха да излязат през пресъхналата му уста. Но той не бе готов да ги произнесе, не и сега.

Доминик видимо потръпна. Тя усети как прегръдката му стана по-здрава и зачака да чуе края на изречението. Дали само не си въобразяваше, че щеше да го чуе да казва колко я обича? Ушите ѝ напрегнато очакваха да чуят тези властни слова, но те така и не дойдоха. Той стоеше безмълвен като сфинкс и мислите на Доминик трескаво се залутаха. Тя си спомни за Бриджит и за клетвата си да се помъчи да бъде различна от майка си. Коул Хоукинс я бе накарал да я престъпи, макар Доминик прекрасно да съзнаваше, че вината не бе изцяло само негова. Тя бе обзета от притеснението, че Коул не би си позволил да се влюби в една жена, която бе спечелил толкова лесно.

— Какво искаше да кажеш? — попита го тя с разтреперан глас.

Коул се помъчи да потисне напиралите издйнически слова. Той се прокашля и шумно преглътна:

— Искях да те попитам какво те накара да тръгнеш насам.

Въпросът му я смути и обърка.

— Нали... нали ти ме помоли да те придружа до Форт Юкон.

— Не — рязко каза Коул. — Искях да кажа, защо изобщо дойде в Юкон и защо се съгласи да се омъжиш за човек, когото никога не си виждала? — Най-накрая! Той най-накрая зададе въпроса, които го измъчваше още от първата минута, когато я забеляза да стои на палубата на „Лейди Сузана“. Това, че зададе въпроса, не намали болката му. Трябваше да изтърпи и последвалото дълго мълчание.

— Това има връзка с майка ми — отвърна Доминик. — Не исках да свърша като нея.

Коул не можеше да разбере. Те отново потънаха в мълчание. После отново я попита:

— Объркваш ме, момичето ми. Какво общо има майка ти с всичко това...

— Някога ходил ли си на Барбери Коуст в Сан Франциско? — прекъсна го Доминик.

— Да, но...

— Е, там живее майка ми. Поне засега. Мисля, че тя е живяла в почти всеки квартал с червени фенери от Париж до Ню Орлийнз. Но всъщност градът няма никакво значение. Бордеите навсякъде са еднакви.

В гласа ѝ прозвуча суровост, която Коул никога досега не бе чувал. Той не помръдна, нито пък може да каже нещо. Думите на Доминик рисуваха картини, които той не желаше да си представя.

— Там ли си отраснала? — тихо попита той.

— Не, тя ме пращаше в частни училища. Мисля, че така се мъчеше да оправдае живота, който водеше. Стана така, че успях да опозная света от две различни страни. Но дори и с това образование, бидейки дъщеря на проститутка, аз опознах по-голямата част от живота чрез нея. — Тя се опита да потисне желанието си да заплаче. Но тъй като продължи да говори, треперещият глас издаде вътрешното ѝ вълнение. — Разбрах само едно: не желаях да тръгна по стъпките ѝ.

Коул чу как гласът ѝ се прекърши и усети тръпката, преминала по чувственото ѝ тяло. Той я притисна още по-силно и пожела да пресуши болката, която се изливаше от цялото ѝ същество.

— Затова съм тук, monsieur.

Коул продължаваше да недоумява.

— Но това, че майка ти е проститутка, не означава, че ти нямаш друг избор.

Доминик тъжно се усмихна.

— Но когато репутацията на майка ти е световно известна, това неминуемо налага някои досадни ограничения.

— Но... — Коул смутено заекна. — Защо е нужно да разказваш за това? Има толкова места, където можеш да отидеш, без някой да те познава.

— Нали точно това направих — отново го прекъсна Доминик. Тя чу как Коул силно въздъхна. Мълчанието му показваше, че бе започнал

да проумява. Сега тя искаше да разбере какво бе започнал да ѝ казва преди малко. Той обаче не ѝ остави време да го попита.

— Доминик... — каза нетърпеливо той. — По земята има стотици други места, които са много по-добри от това тук.

— Искях да заложа на сигурна карта — тъжно отговори тя.

— Сигурна карта? — повтори той. — Какво искаш да кажеш? — Той усети как вдигна рамене, сякаш се мъчеше да систематизира мислите си. Доминик се извърна към него. Лицата им се разделяха от няколко сантиметра. Докато очакваше отговора ѝ, Коул бе обзет от лошо предчувствие.

Доминик спокойно го погледна. Мракът, който ги обгръщаше, ѝ позволи да долови само беглите очертания на лицето му. Тя се помъчи да си представи това, което не успяваше да види: безграничната любов, струяща от очите му.

— Когато пораснах достатъчно, за да осъзная разликата между моя живот и този на останалите момиченца, аз разбрах, че имаше две неща, които един ден щях да пожелаая да имам повече от всичко на света.

Тя млъкна. Коул затаи дъх, а над веждата му се стече студена струйка пот.

— И кои са тези две неща? — дрезгаво попита той.

— Искях да бъда почтена — бързо отговори тя. Коул почувства огромна вина.

— Но ти си... аз бях глупакът, който не можа да види, че ти беше различна от другите жени.

Доминик бавно поклати глава.

— Бракът прави жената почтена. Този миньор в Даусън Сити, който си търси жена, без да се интересува чия дъщеря е тя, е една сигурна карта.

— Да, бракът — приглушено каза Коул. Той изстина и се разтрепери. — А второто нещо?

— Дом, истински дом. Нали се сещаш, говоря за дома, в който семейството се събира всяка вечер на вечеря, и където в неделя, след сутрешната литургия, се посрещат приятели. Истински, уважаван дом... — Тя изхлипа, въпреки че се бе зарекла да не плаче.

Думите ѝ накараха Коул да онемее. През последните петнадесет години той всячески се бе опитвал да избяга от ограниченията на тези

две неща. Бракът с жена като Доминик можеше да се издържи. Но после той се опита да си представи втората ѝ мечта — дом, истински дом. Нещо го прободеше в гърдите и той се запита дали сърцето му не се бе сломило. Той замълча, защото не можеше да каже нищо в отговор на двете неща, които тя току-що бе споделила. Той бе разбрал две важни истини за нея, и в следващите пет минути разбра и две важни истини за себе си: никога нямаше да може да ѝ каже колко я обича, защото никога нямаше да може да ѝ осигури дома, който тя така отчаяно желаше и от който се нуждаеше.

ГЛАВА 12

След продължителното мълчание, последвало признанията ѝ, Доминик заспа. Сънят обаче бягаше от очите на Коул. Думите ѝ продължаваха да кънтят в главата му. Той можеше да си представи срама, който бе преживяла заради професията на майка си, и разбра защо бе пожелала да избяга колкото се може по-далече. После се върна назад към своето детство. Възпитанието, което бе получил в Охайо, бе почти идеално, родителите му го обожаваша, а домът му беше точно такъв, за какъвто мечтаеше Доминик.

Мислите му се насочиха към красивата млада жена, която спеше в прегръдките му. Чуваше тихото ѝ равномерно дишане. Коул затвори очи и пожела да изчисти съзнанието си от всички угнетяващи мисли. Нямаше за какво да размишлява... защото не можеше да промени съдбата. Най-накрая и при него изтощението надделя.

Малко по-късно Доминик и Коул се сепнаха от дълбокия сън, в който бяха потънали. От входа на пещерата долиташе заплашително ръмжене. Без да иска, Доминик ужасено изкрещя, докато се мъчеше да се освободи от обзелото я вцепенение. Разбра, че ръмженето принадлежеше на старото гризли. Още преди да се разбуди напълно, тя потърси Коул и видя, че той вече бе сграбчил пушката.

Всичко се разигра толкова бързо, че замаяната Доминик така и не схвана последователността на събитията. Огромната мечка стоеше на четири крака и навираше глава в отвора на пещерата. Горната ѝ бърна се бе вдигнала нагоре и разкриваше остри като ножове жълтеникави зъби, осеяни с кафеникави петна. Очите на Доминик инстинктивно бяха привлечени от тези зловещи атрибути. Чувството ѝ за самосъхранение я накара да отстъпи назад и да се прислони към най-отдалечената стена, но и оттам разстоянието до звяра бе не повече от една по-голяма крачка. Тя си даде сметка, че въпреки големия си ръст мечката, само ако пожелаше, лесно можеше да влезе в пещерата. Въздухът се нагнети с отблъскваща, тежка миризма, която надделя над предишната смесица от дъх на сункс, влага и страст.

Коул стисна приклада на пушката, но в същия миг мечката сграбчи цевта. Доминик задиша учестено, докато Коул и звярът започнаха да дърпат пушката всеки към себе си. Мускулите по раменете на Коул се изопнаха и той напегна всичките си сили, за да изтръгне оръжието от лапите на звяра. От гърлото на мечката излезе предупредително ръмжение. После тя се опита да уплаши противника и изръмжа по-страховито. Доминик имаше чувството, че целият хълм потрепери от зловещия звук. Въпреки че не можеха да се сравнят с озлоблението на звяра, от устата на Коул също се отрониха няколко животински вика, докато той продължаваше битката за оръжието си.

Доминик си даде сметка, че виковете й само утежняваха обстановката. Главата й ехтеше от собствения й страх. Тя затвори уста, опита се да се успокои и да види с какво можеше да помогне на Коул. С крайчеца на окото си съзря блещукащата тока на колана му. Без да размишлява, тя се хвърли напред и измъкна колана от захвърлените му панталони. Без колебание извади ножа от калъфа и здраво го стисна с бинтованата си ръка. После погледна към дългото бляскаво острие и се зачуди какво да предприеме по-нататък. Коул извика отчаяно и тя престана да се колебае.

Мечката бе изгубила търпение. Тя вдигна свободната си лапа и замахна към Коул. Дългите й нокти закачиха ръката му под лакътя и раздраха кожата на големи парцали. Доминик видя как звярът нападна Коул и чу болезнения му вик. Тя се приближи, водена от решимостта да защити любимия мъж. Коул продължаваше да стиска пушката, въпреки кървящата си ръка. Доминик насочи вниманието си към целта: единствената част от мечката, до която можеше да се добере, без да излиза от скривалището. Тя вдигна ножа и го заби в косматата лапа, която стискаше цевта.

Острието се вряза в месото и изхрущя в костта, която започваше веднага над ноктите. Изненадан от внезапната болка, звярът изпусна цевта. Той издърпа лапата си, а през това време Коул изтегли пушката, зареди я и опря пръст върху спусъка.

Докато траеше това, мечката има достатъчно време да преодолее учудването и неочакваната болка, причинена от ножа на Доминик. Тя яростно изрева. Стените на тясната пещера закънтяха от силния звук, а двамата й обитатели потрепериха от ужас. Звярът отново протегна

лапа, без да обръща внимание на прясната рана. Ноктите отново докопаха тънката цев.

Доминик реши да действа. Ожесточено заби ножа в лапата на мечката, като се постара да уцели същото място. В същия момент в пещерата отекна силен изстрел и сред яркото припламване и гъстия черен дим се понесе миризма на сяр. Откъм входа се чу дълъг, протяжен рев. Като виеше, ръмжеше и се държеше за плешката, където куршумът бе отнесъл парче месо, огромната мечка се отдалечи от пещерата.

Ръцете на Коул трепереха толкова силно, че той се чудеше дали изобщо ще бъде способен да зареди повторно пушката, ако се наложеше. От разстоянието, на което се намираше, той очакваше да убие мечката с един-единствен изстрел. Но последното си сграбчване на цевта мечката бе отклонила куршума. Коул застана на колене и подаде глава навън. Виеше му се свят и той се закашля от изпълнения с дим въздух. Въпреки че бе скован от уплаха, той се насили да пристъпи напред. Никъде в околността не се чуваха тромавите стъпки на звяра. Той искрено се надяваше да го бе умъртвил. Това обаче бе малко вероятно. Знаеше, че куршумът бе попаднал някъде в раменната кост, която беше една от най-здравите. Коул си каза, че животното можеше да умре и от кръвоизлива от дълбоката рана. Но и това не беше много сигурно. Ако то не станеше, старата мечка щеше да се озлоби още повече. Тази мисъл го накара да спре, но му даде сили и смелост да се промъкне през изхода.

Ярката слънчева светлина навън го заслепи, а ужасът внезапно парализира тялото му. За части от секундата той се представи как огромната лапа на звяра откъсва главата му. Коул застана на разумно разстояние от входа и се огледа наоколо. Погледът му срещна само краските на суровата природа. Пред очите му се простираха безкрайните борови масиви, примесени с елша, а в далечината се стелеха добре познатите смялови гори. Той знаеше, че старата мечка се криеше някъде там.

Коул надникна през входа и се огледа. Доминик клечеше свита в най-отдалечената част на пещерата. В тази поза тя му напомняше на изплашения бобър, който веднъж той бе уловил в един капан край реката.

— Никъде не я виждам — неспокойно каза Коул. Той до пълзя до Доминик, като потисна желанието си да погледне назад за последен път. По тялото му премина студена тръпка. Знаеше, че няма да намери миг покой, докато не се убеди, че гризлото е мъртво.

— Уби ли я? — прошепна Доминик. Тя продължаваше да стиска ножа с превързаната си ръка.

Коул вдигна рамене.

— По-добре да се облечем. — Той пусна пушката и се протегна да вземе ножа. — Благодаря ти за помощта. Ако не беше ти, онзи дявол със сигурност щеше да ми измъкне пушката. — Тя погледна надолу към протегнатата му ръка и Коул видя как очите ѝ се разшириха. За миг двамата останаха втренчени един в друг, преди Коул да погледне към ръката си. Оттам го прониза остра болка, която бързо се разпростря чак до рамото му.

— Mon Dieu! — възкликна Доминик. Тя се наведе надолу, защото мракът ѝ пречеше да разгледа по-добре пораженията. Всичко, което можеше да види, бе обилният кръвоизлив от дълбоките рани и това, че Коул бе оплескан целият с кръв отпред.

Тя изпълзя до торбата и започна да рови в съдържанието ѝ. Мехлемът беше единственото лекарство, с което разполагаха, но първо трябваше да се опита да спре кръвта.

— Опитай се да разкъсаш ризата ми — каза Коул. Гласът му леко потрепери. — Трябва да направим турникет и да спрем този проклет кръвоизлив. — Той се задъха. Когато погледна към Доминик, видя колко силно бе разстроена. Гъстият мрак не можеше да скрие мъртвешката ѝ бледност. Долови накъсаното ѝ дишане и се запита дали не бе изпаднала в шок. Загрижеността за състоянието ѝ му вдъхна сили да превъзмогне болката от раните си. Той се приближи към нея и се помъчи да я разгледа по-ясно. За миг се запита дали тревогата ѝ имаше нещо общо и с другите чувства, които изпитваше към него. Дали пък не се надяваше да останат заедно и занапред? Тази мисъл го напусна толкова бързо, колкото бе дошла. Той си напомни, че в момента трябваше да мисли за други неща и че единствено от действията му зависеше дали двамата изобщо щяха да имат някакво бъдеще, било то заедно или поотделно.

През главата на Доминик също преминаваха хиляди мисли, но тя обръщаше внимание само на една: Коул бе изправен пред смъртна

опасност. Това я накара да излезе от вцепенението си. Тя грабна ризата му и трескаво затърси подгъва. В крайна сметка се видя принудена да разкъса със зъби едно крайче от дебелия вълнен материал. После с треперещи ръце раздра една дълга ивица. Погледна към Коул, който стоеше неподвижен и наблюдаваше действията ѝ.

— Добре ли си? — трескаво попита тя.

Коул нито помръдна, нито отговори на въпроса ѝ. Въпреки че раните не го боляха толкова силно, той почувства как съзнанието му се замъгли и тялото му изведнъж отслабна. После извърна глава и видя, че Доминик се мъчеше да завърже горните краища на превръзката над рамото му. Когато погледна надолу към кървящата ръка, имаше чувството, че тя принадлежеше на някой друг. След първоначалния изблик на болка тя бе станала напълно безчувствена.

Унилото му настроение удвои страховете на Доминик. Тя се ужаси при мисълта, че той можеше да изпадне в несвяст. Коул не трябва да умира, крещяха едновременно сърцето и съзнанието ѝ, тя нямаше да допусне това.

— Така ли трябва да се върже това? — попита тя. Въпреки че знаеше за какво служеше турникета, никога досега не ѝ се беше налагало да го прави. По тялото ѝ се разля чувство на облекчение, когато разбра, че думите ѝ достигнаха до замъгленото му съзнание. Той леко кимна с глава. Тя потърси манерката с вода, която носеха в торбата, но със съжаление откри, че бе почти празна. Беше ѝ необходима малко вода, за да почисти кръвта около раните, но тъй като не знаеше още колко им оставаше, докато стигнат реката, реши да я запази за пиене, ако Коул ожаднееше.

Коул измъчено въздъхна, докато гледаше суетенето на Доминик. Беше го яд на себе си, че допусна да се нарани, и заради това, че сега изглеждаше толкова слаб. В главата му се въртяха мъчителни мисли, като например колко храбър можеше да се покаже, ако се намираше заедно с нея на някой кораб в открито море.

— Нека изчистя тази кръв — каза Доминик. С малко парче от ризата тя внимателно попи местата около провисналите парчета кожа, където се бяха врязали острият мечешки нокти. От гледката ѝ се повдигаше, но тя се помъчи да потисне надигания се спазъм. За свое голямо облекчение видя, че кръвта бе започнала да се съсирва, но слабата светлина ѝ пречеше да разгледа по-добре раните.

— Трябва да излезем навън — обяви тя. — Искам да виждам какво правя.

— Трябва да обуя панталона си — пророни Коул. — Дай ми пушката.

За пръв път от началото на кошмара Доминик забеляза, че те не бяха имали време да се облекат. Никак не ѝ се искаше да губи време в обличане, когато Коул се нуждаеше от спешни грижи, но идеята да се покаже навън съвсем гола също не бе особено привлекателна. Тя изпълзя до купчината дрехи и измъкна панталона на Коул.

— Дай да ти помогна — каза тя, докато му го подаваше. Той пое дрехата със здравата си ръка.

— Облечи се! — нареди той. Нарастващия му гняв отклоняваше вниманието от раните му. Криво-ляво той успя да нахлузи панталоните си. Вълненият плат предизвика странно усещане върху голите му крака, защото за първи път обуваше панталоните без наполеонките, с които не се разделяше вече две години. Той се помъчи да зареди пушката, но тъй като си служеше само с едната ръка, доста се затрудни. Решимостта му надделя и не след дълго бе готов.

Намусеното изражение на Коул притесни Доминик, но тя реши да не спори с него точно сега. Намъкна дългата провиснала риза и взе мехлема и остатъка от разкъсаната риза на Коул. После мълчаливо запълзя към изхода.

— Доминик, спри! — извика Коул. За части от секундата той си представи как раненото животно дебне до изхода.

Доминик се обърна и се почувства обзета от странно чувство. Нямаше как да не се подчини на предупреждението на Коул, но когато спря, вече наполовина се бе показала навън. Лицето ѝ се обля от слънчевата светлина и тя панически се върна обратно. Тялото ѝ се затресе от ням ужас и тя примига в тъмнината.

Коул я сграбчи за ръката и я блъсна настрани от входа. Двамата се претърколиха назад върху каменния под. Доминик чу как Коул болезнено простена. Знаеше защо я спря така внезапно и се намрази заради собствената си глупост.

— Съжалявам, Коул — задъхано промълви тя. — Трябваше първо да проверя дали мечката не е някъде отвън. — Той не отвърна нищо. Когато тя се обърна да го погледне, от устата ѝ се отрони лек

вик. Той притискаше ранената си ръка, а по лицето му бе изписана болезнена гримаса.

— Внимавай този път! — прошепна той и хвана пушката със здравата си ръка. После подаде оръжието на Доминик и добави: — Пази се!

Доминик кимна и пое пушката. Тя се запита дали трябваше да му каже, че това нямаше да ѝ помогне, защото не знаеше как да си служи с нея. После реши да замълчи. Стиснала здраво пушката, тя застана на колене. Сърцето ѝ лудешки заби и тя се запромъква към изхода. Там отново я посрещна ярката слънчева светлина. Тя примига и насочи погледа си към околните дървета и извисяващите се скали. Докато се измъкваше навън, Доминик се постара дори да не диша. Без да движи глава, очите ѝ трескаво зашариха наоколо. Ако мечката беше някъде наблизо, тя не искаше да пра ви никакви излишни движения. Когато се измъкна от пещерата, Доминик се изправи на крака. Стисна здраво пушката и започна да се оглежда.

Въздухът и околностите изглеждаха съвършено спокойни. Не след дълго обаче в ушите ѝ нахлу жуженето на досадните комари, които стръвно се нахвърлиха върху разголените ѝ крака. Тя се опита да размаха ръце, но скоро разбра, че това е безполезно. В продължение на няколко секунди изобщо не можеше да се огледа, защото комарите я нападаха на огромни рояци. Доминик бързо се обърна и пропълзя обратно в пещерата. Коул я чакаше на входа и тя буквално връх летя отгоре му, бързайки да избяга от дребните нападатели.

— Никъде не видях гризлото — задъхано каза тя и замаха с ръце. Изглежда, че комарите я бяха последвали и вътре в скривалището.

Въпреки болката и всички останали нещастия Коул не можа да се въздържи да не се полюбува на красотата ѝ. Дългата ѝ абаносовочерна коса се стелеше по раменете и обграждаше в нежна рамка зачервеното ѝ лице. Но най-привлекателно беше облеклото ѝ, защото широката риза едва прикриваше голите ѝ крака. Чувствата, който гледката предизвика, го ядосаха. Той се запита как беше възможно да изпитва любов, когато пещерата гъмжеше от комари, той бе тежко ранен, а някъде отвън ги дебнеше огромната разярена мечка.

— Побързай да се облечеш — нареди Коул. Тонът му не остави място за протести. Той грабна кутийката с мазта против комари и я

подхвърли към нея. После се обърна и тихичко наруга себе си, тази проклета страна и всичко, за което може да се сети.

Лошото му настроение леко понамали тревогите на Доминик относно състоянието му. Тя си каза, че щом имаше сили да се ядосва, щеше да има сили и да се пребори с раните. Когато очите ѝ свикнаха с мрака, тя побърза да навлече и останалите си дрехи. Когато беше готова, гребна от маста и намаза лицето си. За известно време досадните насекоми я оставиха на мира. Тя се обърна към Коул. Той отново гледаше към нея. Доминик изпита желание да погледне лицето му на светло, но най-силно от всичко копнееше да надникне в очите му. Имаше странното предчувствие, че нещо в блестящите им сиви дълбини щеше да я накара разбере нищожността на цялата днешна трагедия.

ГЛАВА 13

— Така добре ли е? — попита Доминик, когато окончателно затегна краищата на превръзката през врата на Коул. Срещна настойчивия му поглед и остана поразена от дълбочината на чувството, което се излъчваше от очите му. Стори ѝ се, че цяла вечност не можа да откъсне поглед от тях.

Надеждата отново надделя над страховете ѝ. Имаше чувството, че любовната им връзка нямаше да приключи нито във Форт Юкон, нито в Даусън Сити. В главата ѝ бе останал само бегъл спомен от името на Джек Скрогинс. Той със сигурност щеше да разбере, че истинската любов не можеше да се зачерква с лека ръка. Тя щеше да му обясни, че се е влюбила в Коул и щеше да му върне парите. Да, но трябваше да измисли начин да ги намери, защото в момента не разполагаше с нищо. Но за това щеше да се притеснява по-късно. Единствената ѝ грижа сега бе да помогне на мъжа, когото обичаше.

— Добра работа — каза Коул, докато наблюдаваше действията ѝ. Бе измила раните му с вода от манерката, след като я бе уверил, че съвсем скоро щяха да стигнат реката. После хладнокръвно бе намазала раните с мехлем и ги бе превързала. Следите от мечката не бяха особено привлекателни. Дългите нокти бяха раздрали кожата, откъсвайки части от мускула и стигайки чак до костта. Разръфаната му ръка бе превърната в кървава пихтия. Коул слабо се усмихна. Тя гледаше към дланта му, а в изражението ѝ пролича притеснение.

— Това е рана от нож, нали? — рязко попита тя и посочи дълбокия разрез по горната част на дланта му.

Коул вдигна рамене и се постара да изглежда безразличен.

— Това не можеше да се избегне — каза той. Коул се надяваше, че Доминик няма да направи разлика между тази и останалите рани. Той знаеше, че тя неволно бе закачила ръката му с ножа, когато нанасяше втория си удар по лапата на мечката.

Лицето ѝ се сви от ужас.

— Това беше нещастен случай — опита се да я успокои Коул и отново се насили да се усмихне. Притесненото ѝ изражение се смени със съжаление.

Доминик протегна ръка, нежно погали небръснатите му бузи и тихо каза:

— О, Коул, толкова съжалявам.

Той се опита да се пошегува по повод на случката, но не получи желанието ефект, когато каза:

— Недей да съжаляваш! Не ми е за първи път жена да ме посече. — Той се разсмя, но веселото му настроение не успя да зарази Доминик. Пръстите ѝ докосваха горния край на белега му, когато в очите ѝ проблеснаха гневни искри. Тя отдръпна ръката си, сякаш се опари. После понечи да каже нещо, но не успя.

— Може би някой ден ще ти разкажа за това — каза Коул. Той се замисли какво щеше да си помисли Доминик за него, ако ѝ разкажеше за връзката си със Сузана Роуланд. Той беше почти убеден, че мнението ѝ за него вече бе значително повлияно от грешките, които допусна през последните няколко дни. Когато научеше за преживелиците му по френската Ривиера, тя сигурно щеше да го провъзгласи за най-безумния човек, когото някога е срещала.

Доминик кимна, но все още не намираше думи, за да му отговори. Разбираше, че привлекателното лице на Коул е било посечено от жена, в която той е бил влюбен. Когато успя да надникне в очите му, видя, че той бе посечен и в душата си и че тази вътрешна рана му причиняваше много повече болка. Сърцето ѝ се сви от любов и силно ѝ се прииска да го накара да забрави за болката, причинена от миналите чувства.

Коул замахна с ръка, за да прогони агресивните комари, които ставаха все по-настойчиви. Горещият следобед бе започнал да привлича насекомите над долината, а те бяха изразходили всичката си мас против комари.

— Хайде да тръгваме, преди да се оставим да ни изядат живи — каза Коул. „И преди да се сетиш да ме питаш за миналото ми“ — помисли си той.

Доминик преглътна буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ. В главата ѝ витаеха стотици въпроси, които не се осмеляваше да зададе. Ако той си бе направил труда да ѝ обясни, тя бе сигурна, че щеше да го

разбере. И може би щеше да го накара да проумее, че никога няма да го нарани, поне не нарочно. Но после реши, че моментът не е подходящ. Трябваше колкото се може по-бързо да се доберат до форта, както заради спасението на Коул, така и заради останалите пътници. Доминик се постара да настрои мислите си към настоящето.

— Аз ще нося багажа — каза тя и без да дочака отговор, нарами тежката торба и стисна ремъка под рамото си.

Коул не се опита да я разубеди. В здравата си ръка носеше пушката. Беше сигурен, че ако мечката не беше смъртоносно ранена, скоро пак щеше да ги потърси. По гърба му се разля студена пот при мисълта за звяра. Дори и с пушка в ръка, Коул не беше сигурен, че можеше да се противопостави достойно на побеснялото от болка животно.

Почакай! — извика Коул на Доминик, която бързо закричи напред. Тя се обърна разтревожено. Коул облегна пушката на близката скала и започна да разкопчава колана си. — Искам да си сложиш това — каза той.

— Не, не го искам — побърза да отвърне тя и бегло погледна към ръката, която бе наранила със същия този нож.

— Трябва да имаш някакво оръжие — настоя той. Гласът му ставаше нетърпелив. Той усети как главата му се замая, а от силната горещина започваше да му се гади. Коул протегна колана към Доминик.

— Защо? — продължаваше да упорства тя.

Коул остро я изглежда.

— В случай, че мечката се покаже и ни...

— Но ти имаш пушка — прекъсна го тя, отказвайки да вземе ножа.

— Ако нещо се случи с мен, ти трябва да имаш поне това — той продължаваше да протяга колана и ножа. Доминик поклати отрицателно глава, но той не я остави да отговори. — За мен отрицанието не е отговор.

Тя погледна към ножа и понечи да му каже, че ставаше смешен, но в края на краищата протегна ръка и пое колана. Когато го пристегна около кръста си, ножът провисна надолу. Тя вдигна глава и срещна очите на Коул. Запита се дали и той чувстваше същото, а то беше, че всичко, което преживяваха заедно, само по-силно подклаждаше

любовта им и ги свързваше със здрава нишка, която щеше да трае цяла вечност, независимо от обратите на съдбата.

— Хайде да тръгваме! — каза Коул. Мислите му се замъглиха от пулсиращата болка в ръката и от мъчителното чувство на поражение. Искаше да отведе Доминик на безопасно място и не желаше да мисли за нищо друго.

Преходът до реката беше без особени премеждия, ако не се смятаха настървените рояци комари. Доминик продължаваше да си повтаря, че никога нямаше да свикне с това място, но после си припомни, че нямаше друг избор. Торбата, която мъкнеше на гърба си, тежеше като олово, а ремъкът болезнено се врязваше в крехкото ѝ рамо. На няколко пъти Коул се опита я вземе, но тя твърдо му отказа. Въпреки че той показваше завидна за раните си издръжливост, Доминик знаеше, че няма да може да носи торбата на израненото си рамо, вниманието му трябваше да бъде насочено единствено към пушката. Тя самата не правеше крачка, без да се огледа за следи от мечката.

За нейна голяма изненада се оказа, че реката не беше много далече от пещерата. В късния следобед пред тях отново потекоха мътните ѝ води. Тя се обнадежди, че скоро щяха да се върнат към нормалния живот. Почувствала внезапен прилив на сили, тя се обърна към Коул. При вида на пребледнялото му лице по тялото ѝ премина тръпка на уплаха.

— Трябва да си починеш — загрижено каза тя. После бързо затвори уста, защото между отворените ѝ устни нахлу рояк комари.

Коул се постара да изглежда безразличен, но ясно съзнаваше, че се намира на прага на силите си. Краката му бяха станали разтегливи като ластици, лицето му гореше и по лепкавата влага върху превръзката разбра, че отново бе започнал да кърви. Миризмата на кръв щеше да привлече още повече комари, а през нощта можеше да им докара и по-опасни неприятели. Множество вълци, мечки и дори същото старо гризли щяха да дойдат, подмамани от миризмата на лесната плячка.

— Не, трябва да продължим — каза той. Дрезгавият му глас потрепери. По лицето на Доминик премина сянка на уплаха и той можа да разчете мислите ѝ. Ако нещо му се случеше, тя щеше да остане съвсем сама в дивата пустош. Тази мисъл му вдъхна нови сили.

Твърдо бе решил да не се поддава на изтощението, което скоро щеше да го повали. Коул се опита да се съсредоточи върху Доминик и върху отговорността, която бе поел за живота ѝ. Но той ясно съзнаваше, че не можеше да продължи да върви по-нататък.

— Притеснявам се за теб — каза Доминик с треперещ глас. Лицето му ставаше все по-бледо и когато тя погледна към ръката му, видя, че превръзката бе почервеняла от кръв. — Mon Dieu! — извика тя, пусна торбата и се затича към него. — Много силно кървиш.

Коул притисна ръка до гърдите си, погледна надолу и разбра причината за притеснението ѝ. Видът на толкова много кръв, неговата кръв, го накара да се почувства още по-несигурен.

— Ще се оправя. По-добре да продължим, ако искаме да стигнем до форта, преди да е мръкнало.

— Но ти не можеш да продължаваш повече — едва промълви Доминик.

Коул я погледна и видя как в сините ѝ очи се отрази мъченическият му вид. Знаеше, че трябваше да признае поражението си, но реши да не се предава напълно.

— Ще построим сал — внезапно каза той, без да обмисли идеята докрай. Знаеше, че между мястото, където се намираха, и Форт Юкон имаше отсечка с водовъртежи и подводни течения. Големите кораби не срещаха никакви трудности при преодоляването им, но Коул бе виждал как много салове ставаха на трески, понесени от ожесточените вълни на Уайт Уотър Каньон.

Доминик вяло замахна с ръка към рояците от комари. Никога нямаше да свикне с тези отвратителни насекоми, но се бе научила поне да се справя с тях. Преди да отвърне, отново помахна с ръка пред лицето си, за да може да отвори уста.

— Чудесна идея — ентусиазирано каза тя. — Как?

Ако болката на Коул не беше толкова силна, той щеше да се засмее на оптимизма ѝ. Тя беше толкова невинна, но това не ѝ бе попречило да опита вече от трудностите на живота. Припомни си разказа за детството ѝ и се запита как след годините, прекарани в частните училища, и огромното влияние на майчиния ѝ живот тя все пак бе съумяла да съхрани надеждата си за бъдещето.

— Ами, с клони и... — той погледна към торбата, която бе паднала на земята, и допълни: — ...Онова въже в торбата. После бързо

затвори уста, защото комарите се нароиха пред лицето му. Мислеше, че никога нямаше да се моли за дъжд, но сега би дал всичко за малко буреносни облаци. По небето се носеха няколко рехави облачета, които в никакъв случай не можеха да се нарекат заплашителни.

Без да губи повече време, Доминик започна да претърсва околността за отчупени клони и паднали дървета. В пристанището на Сейнт Майкъл тя бе видяла много и най-различни салове; някои изглеждаха много солидни, а други бяха сглобени от хилави клонки, стегнати с въжета, на които по всяка вероятност щеше да прилича и техният сал. Нея обаче не я интересуваше външният вид, стига той да можеше да ги отведе по реката. Беше убедена, че щеше да се справи с управлението му, докато Коул си почиваше. Доминик загрижено погледна към него и видя как с изкривено от болка лице той се мъчеше да изтегли един дебел клон. Превръзката му бе подгизнала от кръв. Доминик пусна клона, който мъкнеше, и се затича към него.

— Коул, остави, трябва да си починеш! — Тя го под хвана за здравата ръка и умоляващо го погледна.

Той пораженчески въздъхна. Знаеше, че за пътуването по реката му трябваха пресни сили. Затова само кимна и пусна клона на земята.

— Ще си почина малко, докато събереш клоните — задъхано отвърна той. Устните му се разтеглиха в изкривена от нерви усмивка. После погледна към окървавената си ръка и усмивката му се стопи.

— Искам да прегледам раните ти и да...

— Не — рязко я прекъсна Коул. — Аз ще се погрижа за тях, щом пристигнем във Форт Юкон.

Доминик кимна и се върна към работата си. Тя не желаше да спори с него и да губи ценно време. Сега най-важната ѝ задача бе да го отведе до форта. Тя се наведе, грабна клона, който влачеше, и го замъкна до малката купчина дърва. Коул седна и се облегна на дънера на близкото дърво. Той клюмна глава и затвори очи. На мига лицето му се скри зад облак от комари, но той не помръдна. Доминик бе обхваната от паника и се втурна да търси още дърва. Когато счете, че бе събрала необходимото количество, тя извади въжето от торбата. Здравият разум и опасенията ѝ за състоянието на Коул ръководеха действията ѝ и тя започна да подрежда клоните и да ги свързва с въжето.

Като напрягаше всичките си сили, Доминик омотаваше въжето около всеки клон и после здраво го затягаше, преди да го завърже на възел. Ножът, който Коул бе настоял да вземе, ѝ свърши прекрасна работа. Пред очите ѝ изникна порязаната му ръка и тя се почувства много виновна за допълнителната болка, която му бе причинила. После се сети и за белега на лицето му, но си спомни, че той ѝ бе обещал един ден да ѝ разкаже за обстоятелствата, при които го бе получил. Ако, разбира се, държеше на обещанието си.

Докато сглобяваше сала, тя хвърляше по някой друг поглед на Коул. С облекчение забеляза, че кръвта по превръзката бе позасъхнала. Явно това, че стоеше неподвижен, бе спряло кръвоизлива. Изглеждаше задрямал, но от време на време вяло помахваше с ръка към рояците ожесточени комари, които не го оставяха на мира. Доминик трескаво работеше. Не спираше да свързва клоните и да проверява здравината на направените възли. Най-голямата ѝ грижа бе да не се развържат въжетата и да не се разпадне салът. В състоянието, в което се намираше, Коул едва ли щеше да може да плува.

Когато най-накрая реши, че бе обезопасила всички въжета, Доминик се изправи и се запъти към Коул. Помаха с ръка пред лицето му, за да прогони досадните насекоми, нежно го погали и го извика по име.

Коул усети лекия полъх пред лицето си и чу нежния звук на гласа ѝ. За секунда продължи да държи очите си затворени. Представяше си, че лежи на един бял, пясъчен плаж. Лекият бриз нежно галеше лицето му. В залива се виждаха очертанията на закотвения му кораб, а в обятията му лежеше една гореща и изпълнена с желание жена. Доминик. Отвори очи и лицето ѝ изплува пред унесения му поглед. Но сега тя изглеждаше съвсем различна от образа си в съня му. Там тя носеше фина памучна рокля, каквато носеха жените от островите в южните морета, а по копринената ѝ кожа блещукаха капчици пот. Той виждаше как дългите ѝ стройни бедра се изпъваха върху пясъка, а черната ѝ коса се разпиляваше над раменете. Влажните ѝ устни бяха полуотворени и жадуваха да бъдат покрити с целувки...

— Коул? Буден ли си?

Коул примигна и я погледна. Бе навлечена с грубите дрехи, с които не се бе разделяла от няколко дни. Косите ѝ висяха на сплъстени кичури под смачканата широкопола шапка. Лицето ѝ лъщеше от маста

против комари, а изпръхналите, сухи устни бяха свити в загрижена гримаса. Коул се ядоса. Не беше честно едно толкова хубаво момиче да погубва живота си в това чистилище.

— Коул?

— Да — отвърна най-накрая той. Прокашля се и отново примига. Как му се искаше веднъж завинаги да потъне в съня си и да я вземе със себе си. Погледът му падна върху сала. В очите му заблестя учудване. Той погледна отново към Доминик. — Добра работа си свършила — каза той, а в гласа му прозвуча гордост и уважение. Тя му помогна да се изправи. Краката му трепереха, но главата му се бе избистрила. Доминик продължаваше да го поддържа, защото се страхуваше да не се строполи отново на земята. Коул нямаше нищо против.

Когато стигнаха до сала, той се наведе, за да го разгледа. В живота си бе виждал как мнозина поемаха към Даусън Сити и на много по-паянтови салове от този тук. Коул се обърна към Доминик. Тя притеснено следеше за реакцията му. Той протегна здравата си ръка и я придърпа към себе си.

— Ти си истински герой — тихо каза той. Очите им се срещнаха. Искаше да ѝ каже още много неща... толкова много неща, но знаеше, че не можеше да си го позволи.

— Мислиш ли, че това ще ни откара до Форт Юкон? — попита Доминик и посочи към сала. Въпреки че той я държеше в прегръдките си, тя се поколеба дали да се притисне по-здраво в него от страх да не му причини болка. Той кимна и тя видя как по лицето му премина едно странно изражение. Докато гледаше в очите му, тя усети, че един ден щеше да разгадае и мислите му. „Съвсем скоро — мислеше си тя — ще мога да разчитам чувствата, изписани в сивите му очи.“

ГЛАВА 14

В късния следобед Доминик и Коул бяха готови да пуснат сала във водата. Коул намери два смърчови клона, които имаше намерение да използва вместо весла, и след като показва на Доминик как да ги закрепят от двете страни на сала, двамата бяха готови да отплават. Доминик затаи дъх, когато Коул пръв се качи отгоре. После отново огледа въжетата, за да провери дали не се бяха разхлабили или развързали. Коул ѝ направи знак да идва. Тя нагази във водата и внимателно се повдигна, за да седне. Под тежестта им клоните лекичко изскърцаха. Тя затаи дъх, но се убеди, че въжетата щяха да издържат. После допълзя до горния край и ускорено задиша при вида на широката река, която ги очакваше. От мястото, където се намираха, повърхността ѝ изглеждаше спокойна. Тя въздъхна с облекчение и леко се отпусна.

Салът едва можа да побере двамата пътника и багажа им. Топлото време от последните няколко дни бе поизчистило по-голямата част от тинята по широката река, но тук-там още се срещаха места, в които кални вълни се разбиваха във високия бряг. Като използваше клоните, Коул показва на Доминик как да избягва тинестите места. Двамата се придържаха плътно до брега и само от време на време се отклоняваха към средата на течението, за да избегнат някоя надвиснала скала или някое по-мочурливо място. През по-голямата част от пътя реката беше спокойна, което бе добре дошло за крехкия им сал.

Както обикновено, наоколо гъмжеше от комари, така че те пътуваха потънали в мълчание. Доминик си помисли, че в сравнение с опасенията ѝ за издръжливостта на сала присъствието на досадните насекоми изобщо не я впечатляваше. Тя с облекчение забеляза, че състоянието на Коул не се влошаваше. Той продължаваше да упорства и не пожела да прегледа раните му, затова Доминик се изплаши да не започнат да кървят отново. Единственото ѝ успокоение беше неговото силно убеждение, че фортът не е далеч.

— Малко по-нагоре ще пресечем едно по-силно течение — извика Коул. — Намери нещо по-здро̀во, за което да се хванеш. Това е единственото нещо, което можеш да направиш. — Думите му бяха заглушени от ромона на вълните и непрекъснатото жужене на комарите. Той се опита да си придаде по-ведър израз и да не издава страха си от предстоящата опасност. Доминик обаче бе успяла да надникне зад маската на лицето му, защото очите ѝ се разшириха от ужас.

Тя погледна към Коул. Той се опита да кимне с глава, за да ѝ вдъхне малко сигурност. Жестът му обаче не ѝ вдъхна желаната увереност. Тя погледна към хлъзгавите клони под краката си, и се зачуди за какво да се хване. После погледна към приближаващите се стени на каньона и сърцето ѝ се сви от лоши предчувствия. По потъналите в сянка каменни склонове трепкаха златисти отблясъци. Течението на реката бе все още спокойно, но тя знаеше, че вълните на каньона нямаше да бъдат толкова тихи.

— Там има само няколко по-опасни водовъртежа — извика Коул, забелязал уплашеното ѝ изражение. Накара я да седне е гръб към него. Тя припълзя и впери очи напред. С наближаването на входа на каньона тъмните води ускориха движението си и страховете ѝ се увеличиха. Тя се обърна и погледна към Коул. Цялото му внимание бе насочено към реката. Доминик така и нямаше време за повече притеснения, защото в следващия миг салът мощно се изхвърли напред. Тя ужасено изкрещя и отново се обърна към Коул, който със здравата си ръка се опитваше да направлява крехкия плавателен съд.

Бученето на пенещите се вълни ставаше по-силно и салът безпомощно се люшкаше, подет от вихъра на силното течение. Коул застана на колене, като продължаваше здраво да стиска клоната в ръката си. По лицето му се бе изписала мъчителна гримаса. Доминик погледна към ръката му. Превръзката отново бе подгизнала от свежа кръв. Понечи да извика, но гласът ѝ се изгуби сред заплашителното бучене на бързеите.

Доминик се опита да изпълзи до Коул, но не успяваше да запази равновесие. Салът заплашително се люшкаше. Вълните се плискаха в лицето ѝ и единственото нещо, което можеше да направи, бе да се докопа до нещо солидно, за което да се залови. Инстинктивно пръстите ѝ сграбчиха едно от въжетата. С ужас забеляза, че докато го

дърпаше, то се разхлаби. Пусна го веднага и се огледа за нещо друго. После се просна по корем, вкопчи се в края на сала и замря неподвижно.

Малкият сал попадна в големия водовъртеж. Всичко наоколо се завъртя пред очите на Доминик. Тя се опитваше да гледа към Коул, без да изпуска сала, и се чувстваше безпомощна като парцалена кукла. Реката, стените на каньона и дори небето се сляха в едно, и тя получи световъртеж. Доминик не можеше дори да извика, защото всеки път, когато отваряше уста, вълните я плисваха в лицето. Пръстите ѝ затърсиха някаква по-стабилна опора. За пореден път напипа въжето и забеляза, че бе започнало да се разхлабва. После ѝ се стори, че клоните под тялото ѝ започнаха да се отделят едни от други. Постоянното люшкане на сала ѝ пречеше да види дали това наистина беше така, или само си въобразяваше. И тъй като не можа да се докопа до нищо друго, се видя принудена да се хване за едно от въжетата.

Доминик леко се надигна и се огледа. Обливащите я вълни ѝ пречеха да види ясно къде беше Коул. После забеляза, че той все още е на сала, и малко се успокои.

Коул имаше чувството, че никога досега не бе изпитвал подобна зашеметяваща болка. Тъй като трябваше да използва и двете си ръце, той се видя принуден да измъкне ранената си ръка от поддържащата превръзка. Клонът вече бе станал абсолютно ненужен и той го захвърли. Ясно съзнаваше, че единственият им шанс да се измъкнат бе да се хванат здраво за сала и да се оставят на течението, докато свършат водовъртежите. Ако, разбира се, салът издържеше.

Доминик разбра, че салът се разпада, едва когато двата клона под нея започната да се раздалечават. В следващия миг тя бе толкова вцепенена, че мозъкът ѝ отказваше да размишлява. Когато си възвърна трезвия разсъдък, реши, че можеше да оцелее само ако се вкопчеше в една от гредите. Здравно обгърна с ръце дървото под себе си и затаи дъх, когато силното течение яростно ги увлече към разпенените води на бързея. Вълните се нахвърлиха отгоре им и спряха дъха ѝ, Доминик за малко не изгуби съзнание.

Коул отчаяно извика, когато видя как салът се разпада пред очите му. Той се опита да хване Доминик, но пияната от пръски я погълна. Разумът му подсказа, че нямаше смисъл да се хвърля във водата и да плува към нея. Единственото, което му оставаше, бе да се моли тя да

не се разбие в някоя от околните скали, преди да излезе от бързея. Реши да не губи надежда. Малко след като салът се строши, Коул усети, че течението започна да става по-бавно. Той седна, пусна краката си във водата и започна да се оглежда за Доминик. Почувства как започваше да се сковава от сляп ужас, когато погледна зад себе си, където разпенените води на каньона постепенно уталожваха бесния си ритъм. От другата страна на бързея бе необикновено спокойно. Ако в следващите няколко мига не я забележеше, Коул си даде сметка, че ужасните му опасения щяха да се потвърдят: тя не бе успяла да излезе от бързеите и сигурно лежеше просната в основата на някоя от скалите, с които бе осеяно речното дъно.

Очите му започнаха да се замъгляват и главата му забуча. Паниката постепенно обхващаше цялото му тяло. Спомни си как за последен път я бе видял да лежи вкопчена в гредата, преди да изчезне в бушуващите води. „Не, за Бога, не!“ — си каза той. Започна да ругае това забравено от Бога място, но замлъкна, когато видя, че нещо се показва от края на каньона.

— Доминик! — извика той. По тялото му се разля вълна на облекчение. Отново извика името ѝ. Тя бавно се надигна над гредата и замаяно погледна към него. Коул видя как се закашля, мъчейки се да си поеме въздух, но най-важното бе, че е жива. Той я изчака, докато си поеме дъх, и отново я повика.

Доминик се огледа. После вдигна ръка и му помахаша, но все още се намираше твърде далеч, за да може да види лицето ѝ. Коул се опита да се добере до нея, но бе толкова изтощен, че не можа изобщо да помръдне. После погледна към ранената си ръка. Бинтът беше паднал някъде по течението и от раните се процеждаха капки кръв. Те се стичаха по ръката и цопваха в тъмната вода на реката, където, преди да изчезнат, оставяха малки червеникави ореоли. Това бе последното нещо, което си спомняше.

В продължение на няколко секунди Доминик не разбираше какво става с нея. Главата ѝ бе още леко замаяна и тя трудно си поемаше въздух. После си спомни как бе попаднала във фунията на огромния водовъртеж. Тъкмо усещаше, че започва да се дави, когато по някакво щастливо стечение на обстоятелствата мощното течение я отхвърли встрани от кипящия казан. Тя бе продължила здраво да стиска гредата и безпрепятствено се бе измъкнала от бързеите. После видя Коул.

Нищо не можеше да се сравни с огромната ѝ радост, когато чу да вика името ѝ. Тъкмо когато мислено благодареше на Бога за избавлението им, видя, че Коул се олюля и падна във водата. Доминик извика и без да се колебае, се хвърли във водата и заплува към мястото, където бе паднал Коул.

Когато стигна до него, той вече бе потънал надолу. Доминик си пое въздух и се гмурна под водата. Калта затрудняваше зрението, но тя можа да види как тялото на Коул бавно слизаше към дъното. Бързо го достигна и го сграбчи за яката на палтото. Почувствала невиджан прилив на сила, успя да го издърпа на повърхността. После го притисна до себе си и заплува към брега. На два пъти за малко щеше да го изпусне, но решимостта да го измъкне жив не я напускаше. Брегът, който бе на стотина крачки, ѝ се стори на цяла миля разстояние. Доминик имаше чувството, че бе изминала цяла вечност, когато най-накрая усети под краката си тинестото дъно. На няколко пъти се подхлъзна в лепкавата кал, но успя да изтегли Коул на брега. Тялото му тежеше като олово, но тя не можеше да го остави да потъне.

Когато и двамата бяха вече на сушата, Доминик разхлаби яката му, обърна го по корем, коленичи до него и силно натисна областта на гърба между двете плешки.

Измина една минута, но той остана неподвижен. Доминик усети как я обхваща сляп ужас, но не загуби самообладание и продължи да действа. Събра всичките си сили и отново натисна гърба му. Той започна да кашля. От устата ѝ се откъсна въздишка на облекчение. След като той на няколко пъти дълбоко си пое въздух, тя го обърна по гръб. Очите му бяха затворени, но не след дълго клепачите започнаха леко да трепкат. Когато отвори очи, тя видя, че зениците му бяха замъглени и че той изглежда напълно объркан.

— Коул? Чуваш ли ме? — попита Доминик. Тя се наведе над него и го погледна в очите. Той премига и после фокусира погледа си. Тихичко, Доминик отново отправи поредната благодарност към Бога. Вниманието ѝ бе привлечено от ръката му. Ужасните рани още кървяха по-малко, но на места кръвта бе започнала да се съсирва. За голям свой ужас тя забеляза, че най-опасна изглеждаше раната, която тя неволно му бе причинила с ножа.

— Момиче, ти ми спаси живота — задъхано промълви Коул. После му се прииска да я прегърне, но усети, че изобщо не може да

помръдне.

Доминик не можа да отговори, защото някъде над главата ѝ проехтя изстрел. Тя погледна към Коул. Той също бе чул изстрела.

— Да отида ли да видя какво става? — тихо попита тя. Доминик искрено се страхуваше да не си навлекат допълнителни неприятности, защото Коул изобщо не бе в състояние да оказва съпротива.

Той усети колебанието в гласа ѝ. Но тъй като спешно се нуждаеха от помощ, можеха да се надяват, че този, който току-що бе стрелял, можеше да им помогне да се доберат до форта. Затова само кимна с глава и събра сили, за да я погали нежно по бузата. Искаше му се да ѝ каже колко много я обича, но, дори и след последните преめждия, не се осмели.

— Внимавай! — бе всичко, което можа да ѝ каже.

Доминик кимна. Тя преглътна тежката буца, заседнала в гърлото ѝ. Само преди минути те можеха завинаги да изчезнат от лицето на земята, а той отново не искаше да признае чувствата си, каза си тя. После бавно се изправи. По бузата си още усещаше парещото докосване на пръстите му. Около нея подухна лек вятър, който проникна през подгизналите ѝ дрехи и я накара да потрепери от студ. Откъм хребета, надвиснал над брега, се дочу конски тропот. Тя се опита да потисне нарастващия страх в гърдите си. Преди паниката да я обхване изцяло, конниците се показаха иззад ръба. Те спряха и погледнаха надолу към тях. По тялото на Доминик се разля вълна на облекчение, когато разпозна униформите на кралската конна канадска полиция. Конниците бяха заели величествена стойка, облечени в червени мундири, високи кавалерийски ботуши и шапки с пера. Доминик си каза, че никога досега не бе виждала по-щастлива гледка.

— От Форт Юкон ли идвате? — попита тя.

Събитията последваха мигновено. Конниците почти веднага се озоваха при тях, бинтоваха ръката на Коул, увиха Доминик в топли одеяла и им дадоха да пият вода от манерките си.

— По всичко личи, че сте си имали работа със същото гризли, което преди малко застреляхме — каза единият от тях, докато гледаше раните на Коул. — Старият звяр беше изтощен от загубата на кръв, но все още бе твърде опасен.

Доминик погледна към Коул. Видя как напрегнатото му лице се поуспокои. Бе сигурна, че ѝ по нейното се четяха същите чувства. Ако

конниците не се бяха появили навреме, сигурно отново щяха да се сблъскат с мечката. При тази мисъл тя не се сдържа и потрепери. После си припомни, че ужасът бе свършил. Сега Доминик бе почти убедена, че когато стигнеха във форта, Коул щеше да ѝ разкрие чувствата си. После двамата щяха да забравят за миналите несгоди и да обсъдят как да прекарат бъдещето.

— Готови ли сте да тръгнем? — попита един от полицаите, който видя, че Коул бе започнал да се посъвзема, въпреки че все още бе твърде блед.

Коул погледна към конете и кимна. Преди да тръгне на последното си плаване по реката, той предпочиташе да се вози на кораби и параходи, отколкото да язди. Но сега мисълта, че нямаше повече да ходи пеш, го правеше извънредно щастлив. Той погледна към Доминик и видя, че тя също го гледаше. Испита огромна вина, когато видя колко изтощена и притеснена изглежда тя. После се намрази, първо, защото я бе повел на това безумно пътешествие, и, второ, заради болката, която тепърва щеше да ѝ причини, когато трябваше да ѝ каже, че всичко бе свършило.

Когато групичката влезе във форта, нощта бе паднала навън. Лекарят на селището побърза да се погрижи за раните на Коул. Оказа се, че бе имал късмет. Нямаше инфекция и ръката му щеше да зарасне бързо, при това — без трагични последствия. Коул се обнадежди, но усети, че умира за сън. Когато излезе от стаята на лекаря, видя, че отвън го чака Доминик, която все още продължаваше да седи с мокрите си дрехи.

— Веднага свали тези дрехи и върви да спиш! — рязко каза той. Тя погледна към току-що бинтованите му ръка и длан. Коул се наруга заради грубостта си. По всичко личеше, че тя го бе чакала да излезе от лекаря.

— Каза, че ще оживея — ласкаво промълви той и почти веднага добави: — Трябва да ти благодаря за това, че не един и два пъти спаси живота ми.

Доминик вдигна рамене. Едва сега тя усети колко много бе уморена.

— Коул? Утре... — тя се поколеба и погледна надолу.

— Утре трябва да се опитам да изтегля пътниците от „Лейди Сузана“ — каза той.

Светлината, която струеше от прозореца на доктора, освети измъченото ѝ лице, когато тя отново го погледна. Той видя, че бе разкъсвана от множество и различни чувства, и разбра какво искаше и силно се нуждаеше да чуе. „Може би е дошло време — каза си той — веднъж завинаги да сложим край на агонията.“ Може би сега бе моментът да ѝ обясни защо никога не можеше да ѝ каже тези думи.

— Стайте ви са готови. — Един млад полицаи дойде при тях, помахаша с шапка към Доминик и каза: — Елате с мен да ви покажа къде да се измиете, преди да си легнете.

Доминик се обърна към Коул. Имаше чувството, че идването на полицаия го зарадва. После с огорчение си помисли дали изобщо някога щеше да им се отдаде случай да разкрият чувствата си един на друг.

— За утре... — понечи да каже Доминик и мисълта, че той щеше да я остави тук, съвсем сама, я изпълни с лоши предчувствия.

— Ще ти се обади, преди да тръгна — отвърна Коул. После неочаквано пристъпи напред и я хвана за ръката. Пръстите му отчаяно се вкопчиха в нейните. Тя отвърна на жеста му и те мъчително се взряха един в друг.

Доминик знаеше, беше дори убедена, че ако полицаият не стоеше до тях, Коул отново щеше да я люби. Очите и изражението му недвусмислено говореха за това. Може би точно това бе имал предвид, когато ѝ каза, че ще ѝ се обади утре сутринта?

ГЛАВА 15

Доминик обгърна с поглед неголямото селище. Форт Юкон бе сякаш огледално копие на всички останали фортове и търговски пунктове, които никнеха като гъби по бреговете на реката. Няколко грубо построени дървени къщи около една-единствена кална улица — това бе целият град. Големите брезентови палатки надхвърляха по брой сградите, в които живееха главно първопреселници — така наричаха мъжете, които идваха тук, за да се отправят след това към златните находища. Те спираха във форта да попълнят хранителните си запаси или по здравословни причини, които ги бяха спрели по пътя им към горното течение на Юкон. Доминик потръпна при вида на това невзрачно селище, което изглеждаше още по-зле в мрачната облачна сутрин. Тя се запита дали и Даусън Сити имаше същия безрадостен вид. Единственото приятно нещо бе, че можеха да си отдъхнат за малко от напастта на комарите, които в тази студена сутрин им бяха дали кратка почивка.

Доминик се приближи и седна до Коул пред прага на палатката, в която цяла нощ напразно се бе опитвала да заспи. Дните и нощите, прекарани с Коул, лесно бяха превърнали присъствието му в приятен навик. Последната нощ обаче той бе останал с още няколко мъже в друга палатка покрай пътя. Отсъствието му остави у нея усещане на хладина и самотност. Когато се видяха отново тази сутрин, помежду им се чувстваше известно напрежение.

— Мислех, че никога няма да се доберем до това място — каза Доминик, опитвайки се да намери тема за разговор.

Коул се направи на сърдит:

— Искаш да кажеш, че не вярваше, че ще успея да те доведа дотук?

Тя му се усмихна закачливо. Коул я погледна така, сякаш искаше да я погълне с очи. Сега тя изглеждаше по-привлекателна от когато и да било друг път. След дългоочакваното къпане тази сутрин свежо изтърканата ѝ кожа имаше нежен нюанс на розово. Леки следи от

ухапванията на комарите все още се забелязваха по лицето ѝ, но и те скоро щяха да изчезнат. Гарвановочерната ѝ коса, сресана назад и сплетена в дебела плитка, се спускаше ниско под кръста ѝ.

Собственикът на търговския пункт ги бе снабдил с нови дрехи и Коул забеляза, че панталоните и ризата, които Доминик носеше сега, ѝ отиваха повече от предишното облекло. Дънките, очевидно с размер като за младо момче, удобно обхващаха бедрата ѝ и идеално очертаваха стройните ѝ крака. Синята фланелена риза и брезентовото яке допълваха този тоалет, заедно с кафявите каубойски ботуши. Въпреки желанието си, Коул не можеше да откъсне очи от нея. Да я напусне, изглежда, щеше да се окаже по-трудно, отколкото бе предполагал.

— Мисля, че ти си в състояние да постигнеш това, което предварително си решил — каза тя. Забеляза, че лицето му леко побледня.

Той отмести поглед.

— По-добре да отивам в лодката — каза Коул пресипнало. Шумно прочисти гърлото си и стана на крака, но не направи опит да тръгне. Когато погледна надолу към Доминик, очите им се срещнаха. Последва неловко мълчание. Откакто бяха пристигнали във форт Юкон предната вечер, нито един от двамата не бе поискал да говори за неговото заминаване.

— Сигурен ли си, че си готов да тръгнеш днес? Може би е по-добре да почакаш до сутринта?

Коул не отговори, нито пък отмести погледа си от лицето ѝ. Той бе учуден, че след всички грешки, които бе направил досега, тя все още вярваше в способностите му.

Доминик се изправи, без да откъсва очи от него. Цяла нощ бе очаквала със страх този момент.

— Мога да дойда с теб — промълви тя със слаб, треперещ глас.

Коул продължаваше да стои неподвижно и да я гледа. Мислите му го тласкаха едновременно в няколко различни посоки. Той искаше, отчаяно искаше тя да дойде с него, но знаеше, че този път не биваше да се ръководи от чувствата си. Налагаше се да мисли за хората, които го очакваха и разчитаха да им се притече на помощ.

— Не — най-после каза той и бавно поклати глава. Разочарованието в очите ѝ разкъсваше сърцето му.

Доминик се почувства сякаш някой току-що ѝ бе отнел въздуха, който дишаше. Имаше толкова много неща, които трябваше да си кажат, но поради причини, които тя не разбираше, и двамата не бяха в състояние да говорят за тях. Тя наблюдаваше как Коул внимателно нагласяше бинтовете на превързаната си ръка. Той бе с дънки вместо обичайните вълнени панталони. На кръста му висеше нож, а на раменете му бе наметната моряшката му куртка. Днес беше без шапка и кестенявата му коса, вчесана назад, падаше на вълни над челото му. Тази сутрин белегът се забелязваше по-силно на свежо избръснатото му лице, но без да нарушава мъжествената му красота. Гледайки го, Доминик чувстваше как мъката все повече се надига в нея и я задушаваше. Въпреки че имаше толкова много неща, които отчаяно искаше да му каже, тя не можеше да произнесе нито дума.

Коул погледна към нея и забеляза, че все още го наблюдава. Това не го изненада. Отново, въпреки желанието си, той я погледна в очите. Тъжното изражение на лицето му издаваше истинските му чувства. За съжаление той не можеше да изрази тези чувства с думи.

— Колко време ще те няма? — попита Доминик, вглеждайки се в очите му. Страданието му бе очевидно. Защо той не искаше да признае, че не биваше да се разделят — нито сега, нито когато и да било?

Коул повдигна рамене.

— Не твърде дълго. Но за теб ще се грижат добре тук. — Бе сигурен, че местната полиция щеше да се погрижи никой да не ѝ причини зло. Също така знаеше, че и тя бе способна да се грижи сама за себе си. От време на време му се струваше, че би искал и той да притежава малко от силата на духа ѝ. Доминик бе първата жена, която го бе накарала да се чувства като пълен неудачник, и тя правеше това, без да има намерение да го нарани.

Доминик преглътна с усилие и кимна с глава.

— М-може ли... искам да кажа... когато се върнеш — тя пое дълбоко въздух. — Може ли тогава да поговорим?

Коул отново повдигна рамене, чувствайки гърлото си пресъхнало.

— За какво искаш да говорим? — той усети прилив на топлина върху лицето си. Въпросът му беше глупав и ненужен. И двамата знаеха какво следваше да бъде обсъдено.

— Даусън Сити — отговори тя без колебание. Забелязвайки странния израз, който за момент се появи на лицето му, тя с известен страх се запита за какво си мислеше той.

Коул бавно кимна с глава:

— Има много неща, които трябва да обсъдим. — Той надникна в очите ѝ, припомняйки си какво бе казала тя за онези две неща, които най-много искаше от живота... порядъчност и собствен дом. Странното му поведение объркваше Доминик, но едновременно с това някак ѝ даваше надежда.

— Да, толкова много неща трябва да обсъдим... — Не можеше да отмести очите си от неговите. Защо той не можеше да ѝ каже какво чувства? Защо се държеше така странно? Неочаквана мисъл наруши самообладанието ѝ.

— Господи — изрече задъхано тя, без да се замисля, — ти ще се върнеш, нали?

Въпросът ѝ бе като неочакван порив на леден вятър в лицето на Коул. Защо го питаше за това? Той преглътна с труд.

— Ще се върна — гласът му прозвуча неестествено в собствените му уши. — Искаш ли да дойдеш с мен до пристанището?

За момент Доминик остана безмълвна. Имаше нещо смразяващо в неговото държане, нещо, което я плашеше повече от всичко друго, с което се бе сблъсквала досега тук, в поречието на Юкон. Предпочиташе да срещне отново старата мечка гризли, отколкото дори да помисли за възможността никога вече да не види Коул. Опита се да се отърси от страха, че той може да не се върне, да отпрати този страх някъде в дълбините на съзнанието си. Усмихна му се и с учудване видя, че Коул протяга здравата си ръка към нея. Тя не се поколеба да сложи малката си ръка в неговата и страховете ѝ отлетяха, прогонени от топлото усещане на допира му. Той щеше да се върне! Тя вярваше, че сърцето ѝ нямаше да я излъже.

Разходката до реката бе твърде кратка и корабите бяха вече в пристанището. Двата малки товарни кораба, които трябваше да се спуснат по реката и да поемат пътниците от заседналия кораб, бяха готови и чакаха, когато Коул се появи. От пристанището се изтегляше и един голям параход, който щеше да отплава към Сейнт Майкъл.

— По-добре да се качвам — каза той с дрезгав от възлание глас и здраво стисна ръката ѝ. Въпреки че бинтът преряза с изгаряща болка

незаздравялата ѝ длан, Доминик не пожела да отдръпне ръката си. Имаше нужда да бъде колкото може по-близо до него — и колкото може по-дълго. Отчаяно се нуждаеше и да му изкаже чувствата си, преди той да тръгне на път.

— Коул, има нещо, което искам да ти кажа... трябва да ти го кажа! — Говореше задъхано и червенина заля бузите ѝ.

Той нарочно погледна встрани.

— Ще говорим, когато се върна — каза той. — Тогава ще имаме повече време. — Продължаваше да гледа към кораба, защото знаеше, че тя искаше да му каже, че го обича. Той също я обичаше, но знаеше, че на пътя му имаше много препятствия, с които трябваше да се справи, преди да може да ѝ признае чувствата си.

— Но аз те... — Думите ѝ бяха прекъснати от неочакваната му целувка. Доминик почувства, че тя изгаря устните ѝ, и когато се отдръпна, цялото ѝ тяло трепереше. Сърцето ѝ се изпълни с мъка. Не разбираше защо Коул не искаше тя да му каже, че го обича. Когато той се отдръпна, Доминик почувства, че той сякаш бе взел със себе си частица от нея.

— Трябва да тръгвам — каза бързо Коул, правейки неуспешен опит да се усмихне. Не повече от два фута ги деляха сега, а той вече копнееше отново да я докосне, да я целуне, да чуе думите, които тя искаше да му каже, и да ѝ отговори, че и той изпитва същото. Пренапрегнатата нишка на волята му всеки момент сякаш щеше да се скъса.

Доминик се опита да каже нещо, докато Коул се обръщаше, за да си тръгне, но никакъв звук не излезе от устата ѝ. Не можеше дори да произнесе името му. Почувства огромна тежест, която притискаше сърцето ѝ. Гледаше го как слиза към брега и се качва на кораба. Крачките му като че ли се забавяха и от време на време ѝ се струваше, че той ще спре и ще се обърне към нея. Някакво лошо предчувствие подсили разочарованието ѝ от това, че той не се обърна.

Доминик го видя да разговаря с двама мъже на борда и няколко минути по-късно корабът започна да се отдалечава. Коул се обърна в посока към нея, но изразът на лицето му не се виждаше от това разстояние. Тя се питаше дали очите му изглеждаха все така тъжни. С отдалечаването на кораба фигурата на Коул все повече се превръщаше

в неясно петно върху палубата. Доминик остана на брега дълго след като корабът се бе изгубил в далечината.

Тя се замисли за странното му поведение, преди да се разделят, когато се бе опитала да му каже, че го обича. Може би — тя търсеше оправдание — той просто искаше да почака, докато се върне. Тогава щяха да имат време да разберат чувствата си и да обмислят съвместното си бъдеще. Тя продължаваше да стои и да гледа към реката. Големият параход бавно се отдалечаваеше от пристанището — чуваше се шумът на колелото му, разбиващо водата. Една дъждовна капка капна на върха на носа ѝ. Спомени от деня, в който „Лейди Сузана“ заседна, нахлуха в съзнанието ѝ. Онзи ден като че ли беше отдалечен с цяла вечност, а всъщност бе изминала само една седмица. Оттогава тя бе обикнала — и като че ли бе изживяла цял един живот в прегръдките на Коул.

За пръв път от много дни Доминик си помисли за Джек Скрогинс. Може би точно в този момент той я очакваше с нетърпение в Даусън Сити. Дали бе планирал сватбата им и подготвил дома, в който щяха да живеят? Доминик потрепери в мига, в който дъждовните капки докоснаха повърхността на водата. Джек Скрогинс бе далеч от мислите ѝ, защото образът на снажния сивоок капитан изпълваше съзнанието ѝ. До болка копнееше да бъде сега с него на кораба, който плуваше по реката, да бъде колкото може по-близо до него. Но той щеше да се върне скоро. Тогава щяха да си кажат всичко онова, което не бяха успели да си кажат досега... и никога повече нямаше да се разделят.

Коул стоеше на брега на реката и гледаше изпръсканите с кал жени, които се качваха на кораба. Не всички от тях обаче тръгваха с оня кораб, който щеше да ги отведе в Даусън Сити. Около половината щяха да се качат на парахода, който се връщаше в Сейнт Майкъл. Оттам им предстоеше да се прехвърлят на друг кораб, който отиваше в Сан Франциско. Тези жени бяха решили, че каквито и да бяха богатствата, които криеше в недрата си поречието на Юкон, цената, която трябваше да заплатят за тях, бе прекалено висока.

По пладне корабът достигна мястото, където Коул бе оставил екипажа и пътниците си. Въпреки трудните условия Лутър, както и останалата част от екипажа на Коул бяха положили необходимите

грижи за жените. Разбира се, Коул никога не се беше съмнявал в способността на Лутър да се справи със ситуацията. Много от жените всъщност бяха болни, някои от тях с пневмония. Тези жени също се връщаха в Сан Франциско, където щяха да получат необходимите медицински грижи.

Коул отново съсредоточи вниманието си върху повредите, нанесени на „Лейди Сузана“. Корабът се бе килнал изцяло на една страна и оттичащата се кал откриваше гледката на нанесените щети. Коул си помисли, че речният му кораб сега приличаше на счупена и захвърлена играчка, от която едва либе останало много за спасяване след катастрофата. Първопреселниците щяха да доплават дотук със своите лодки в края на лятото и да отнесат дървените части, които все още можеха да се използват. След като есенните дъждове отмиеха всичко останало, вече нямаше да има и следа от онова, което някога бе носило името „Лейди Сузана“. Коул осъзна, че независимо от финансовите загуби вече бе дошло времето да се раздели с всичко, което съставляваше миналото му. Откакто срещна Доминик, нито веднъж споменът за Сузана не се бе връщал в съзнанието му. Той вече нямаше нужда от олтар, напомнящ му за болката, която тази жена му бе причинила преди толкова много години. С отсъстващ поглед той докосна белега върху лицето си и обърна гръб на развалината.

— Твърде строг си към себе си — каза Лутър, хвърляйки поглед към Коул. Коул не отговори. Лутър не се смути от мълчанието му. — Ако се чувстваш като неудачник, това не е само заради „Лейди Сузана“, нали?

— Аз се загубих в гората, една мечка едва не ме разкъса на парчета и без малко да оставя Доминик да загине в бързеите. Освен това вече нямам нито пари, нито кораб. — Коул се засмя саркастично, добавяйки: — Предполагам, че всичко това, взето заедно, може да се нарече провал.

Лутър наклони глава на една страна и леко подсвирна.

— Сигурно искаш да те съжалявам. Но, изглежда, ти си се запасил с достатъчно самосъжаление, така че въобще не се нуждаеш от моето.

Коул не отговори, нито пък погледна към Лутър. Той не бе успял да мигне тази нощ. Безсънните нощи напоследък бяха станали нещо обичайно. Той се загърна по-плътно в дъждобрана си. Незаздравялата

ръка го болеше, кръвта пулсираше в слепоочията му и някаква тежест притискаше сърцето му. Закачките на Лутър само усилваха раздразнението му.

— Е, все пак си мисля, че има още нещо — добави Лутър. Заплашителният поглед, който Коул му хвърли, не му направи особено впечатление. — Онова малко френско момиче, нали така?

— Това свърши — отвърна Коул.

— Тя те очаква да се завърнеш във форта, нали?

— Не — каза Коул рязко. — Тя очаква човек, който може да ѝ даде всичко онова, което не мога да ѝ дам аз.

— Това пък какво означава, по дяволите? — попита Лутър. Той забеляза, че Коул повдигна рамене с привидно безразличие. Но лицето му казваше съвсем друго.

— Добре, ти обичаш ли я все пак? — продължи Лутър. Коул се обърна рязко. Лутър посрещна погледа му, повдигна рамене и продължи: — Значи я обичаш. А тя обича ли те?

— Какво значи това, по дяволите? — каза ядосано Коул, отбягвайки погледа на Лутър.

— Каза ли ѝ, че я обичаш, така че тя сама да реши дали все още иска да се ожени за онзи златотърсач там, в Даусън? — Яростното изръмжаване на Коул беше достатъчен отговор. — Това не е моя работа, разбира се, но мисля, че трябва да поговориш с нея за всички тези неща, когато я видиш отново.

Коул измърмори нещо и поклати отрицателно глава. Знаеше, че бе безполезно да разговаря с Лутър за Доминик. Беше също така безполезно и да разговаря с Доминик, ако се върне във Форт Юкон. Трябваше да се примири с реалността: тя искаше дом — а той искаше да кръстосва моретата, тя искаше почтен живот — а неговата представа за почтеност бе, че никога не трябва да прекарва нощта с жена, без преди това да ѝ е купил нещо за пиене. Даже ако някакво чудо направеше възможно те да бъдат заедно, независимо от противоположните им цели, Коул знаеше, че нямаше какво да ѝ предложи в момента. Това го измъчваше и го докарваше почти до лудост. Точно когато Коул искаше да каже на Лутър, че никакви разговори не биха могли да компенсират досегашните му грешки, един глас, точно зад гърба му, прекъсна техния разговор:

— Вие ли сте капитан Коул?

Коул се обърна и изгледа мъжа, който се обръщаше към него. От облеклото му се виждаше, че и той бе моряк като него. Коул кимна и се опита да прогони от съзнанието си измъчващите го мисли. Мъжът протегна ръка.

— Аз съм капитан Линдси — той разтърси енергично ръката на Коул, след това повтори същото и с Лутър.

— Предполагам, знаете, че параходът ми отива в Сейнт Майкъл — каза капитан Линдси с усмивка, на която Коул не отвърна. Дъждовни капки се стичаха по неравните кичури на черната брада на мъжа. — Но имам малък проблем.

Коул леко присви очи и повдигна въпросително вежди:

— И какъв е проблемът?

Линдси се ухили:

— Е, като бях в Даусън Сити, реших да поиграя малко покер. Та успях да спечеля един добър парцел на Бонанца Хил — той отново се ухили, щом забеляза как вниманието на двамата мъже веднага бе грабнато при споменаването на Бонанца. Хълмът се славеше като едно от местата с най-богати златни жили в поречието на Юкон. — Да, обаче бях поел задължението да докарам парахода до Сейнт Майкъл, защото той е собственост на Корабната компания на Аляска. И си помислих... — той спря и почеса замислено гъстата си брада.

Коул очакваше с нетърпение да чуе какво се опитваше да му каже капитанът. Той забеляза, че Лутър също слушаше с известна досада увъртанията на Линдси.

— Ние отиваме в Даусън Сити — рязко каза Коул.

— Аз сам искам да тръгна за Даусън Сити. Като знам за незаконното заграбване на земи, което става там, смятам, че трябва да стигна до моя парцел колкото се може по-скоро. Ако се съгласите да докарате парахода ми до Сейнт Майкъл, аз мога да се погрижа вашите пътници да стигнат невредими до Даусън Сити — капитан Линдси извади от джоба си малка платнена кесия, добавяйки — и ще ви се отплатя добре за това.

Коул хвърли един поглед върху мръсната кесия.

Капитан Линдси леко разтвори краищата ѝ, така, че да може да се видят няколко от парчетата самородно злато със средно голям размер, които пълнеха кесията. Коул погледна Лутър и очите им се срещнаха.

— Трябва да поговоря с главния си помощник — каза Коул пресипнало. Той отстъпи няколко крачки встрани, правейки знак на Лутър да го последва.

— Какво мислиш? — попита Коул тихо, когато бяха на достатъчно разстояние.

— Не мога да повярвам, че гледаш сериозно на предложението да се върнеш в Сейнт Майкъл — отговори Лутър. Тонът му бе остър и намекът му — ясен.

— Така ще бъде по-добре за нея — каза Коул през зъби.

— Не ти ли идва на ум, че може да възникне нещо друго, с което ще трябва да се съобразяваш? Нещо, за което ще носиш отговорност в бъдеще?

Коул хвърли на Лутър вледеняващ поглед. Това бе точно попадение в най-съкровенията му мисли и опасения. Не за пръв път мисълта, че Доминик можеше да има дете от него, бе спохождала Коул и той си даваше сметка, че това съвсем не бе толкова невероятно. Но той отново си спомни за думите й... голяма къща, където семейството се събира след неделното ходене на църква. Самият той не се вместише в подобна картина.

— Тя ще се омъжи веднага щом пристигне в Даусън Сити.

— И ти ще можеш да понесеш мисълта, че друг мъж ще бъде баща на твоето...

— Да, по дяволите! — го прекъсна Коул.

— Тогава, предполагам, няма какво повече да ти кажа — в гласа на Лутър звучеше нотка на презрение. Той се зави по-плътно в наметалото си и млъкна. Дъждът продължаваше да вали, а Лутър размишляваше кога ли приятелят му бе успял да се превърне в толкова безсърдечен човек.

Коул гледаше надолу към разкаляната пръст. Държането на Лутър го караше да се чувства по-жалък от тревата под краката си, но не можеше да промени решението му.

— В тази кесия има достатъчно злато, за да се плати първата вноска за нов кораб — истински кораб, не някаква жалък речен шлеп. — Странно усещане сграбчи сърцето му. Образът на Доминик отново витаеше около него. Той се опитваше, но не можеше да прогони този образ.

Лутър въздъхна дълбоко и поклати глава. Дълбока ирония имаше във факта, че Коул бе получил възможността да осъществи мечтата си да има отново свой собствен кораб с цената на нещо не по-малко скъпо за него.

— Надявам се, че няма да съжаляваш — каза той и погледна към Коул. Най-после Коул бе принуден да срещне погледа му.

Вместо очите на Лутър той отново видя пред себе си лицето на Доминик. Спомни си израза на очите ѝ в мига, когато я бе оставил на брега във Форт Юкон. Той никога нямаше да забрави как тя бе повярвала в него, нито щеше да забрави чувствата, които бе изпитал, когато правеха любов заедно. Най-после, въпреки че той никога не си беше представял, че това ще бъде възможно, Доминик го бе накарала да забрави Сузана Роуланд. От сега нататък — и завинаги, образът на Доминик щеше да изниква пред него, когато си помислеше за любовта... за изгубената любов.

ГЛАВА 16

Новината за успешното спасяване на жените от заседналия кораб достигна до Форт Юкон. Доминик бързаше надолу към брега на реката. Дъждът беше спрял, но утрото бе все така мрачно и неприветливо. С всеки изминат ден Доминик харесваше все по-малко поречието на Юкон. Всичко, което беше чула по време на пребиваването си тук, всъщност бе усилило още повече нейната неприязън. Ако онова, което говореха за продължителните и жестоки зимни месеци, беше вярно, Доминик бе сигурна, че не би искала да прекара зимата по тези места.

Веднъж тя бе казала на Коул, че щом намери начин да изплати парите, които бе получила от Джек Скрогинс, със сигурност би напуснала Клондайк. Знаеше, че Коул мразеше това място даже повече от нея. Тя нямаше и понятие къде би искала да отиде, но това всъщност едва ли имаше някакво значение, ако те двамата бяха заедно. И те щяха да бъдат завинаги заедно — щом само корабът на Коул акостираше във Форт Юкон.

Доминик дочу шума на колелото, разбиващо водата, преди още първият кораб да се покаже в далечината. Трепет на възбуда премина през тялото ѝ. Тя се запита дали Коул изпитваше същото нетърпение да я види, каквото изпитваше и тя.

Студен бриз вееше от реката и Доминик усещаше ледения допир на вятъра върху пламналото си лице. Тя се повдигна на пръсти, опитвайки се да види хората на палубата. Първото лице, което успя да различи, бе на Ади Макфадън. Доминик махна с ръка и видя, че Ади също ѝ махаше.

Доминик отново и отново претърсваше с поглед палубата. Тя виждаше други познати лица, но не и това на Коул. „Трябва да е на втория кораб“ — си каза тя.

Вятърът отново плющеше по водата. Този път Доминик неволно потрепери с цялото си тяло поради странното и неприятно усещане, което премина през нея. Видя един мъж, който стоеше на носа на

втория кораб. Гъстата му черна брада се виждаше отдалече. Спомни си, че бе виждала Коул да стои по този начин на носа на „Лейди Сузана“. Надигна се още повече, за да види по-добре втория кораб, в който беше сигурна, че ще види Коул. Стомахът ѝ се преобръщаше от безпокойство. Скоро щеше да бъде отново в прегръдките му.

Първият кораб влезе в пристанището и Доминик тръгна към брега, за да посрещне другарките си от плаването. Въпреки че бе изминала само една седмица, тя се чувстваше така, като че месеци я деляха от времето, което беше прекарала с тях. Бе сигурна, че докато жените бяха чакали до заседналия кораб, дните им съвсем не са били така вълнуващи, както нейното пътешествие през девствените гори с Коул. Доминик се усмихна, щом видя, че Ади се запъти право към нея. Те се прегърнаха като стари приятелки.

— Гледай ти, цивилизация — въздъхна Ади, хвърляйки поглед към овехтелите постройки на селището. Измореното ѝ лице изразяваше разочарование.

Доминик можеше да си представи мислите, които преминаваха през главата на Ади. С всяка изминала минута обещанията на Юкон губеха от притегателната си сила при сблъсък с реалността.

— Добре ли си? — попита тя.

Ади кимна и уморена усмивка сбръчка лицето ѝ:

— Със сигурност бих желала да се изкъпя.

Доминик напълно я разбираше.

— Има баня на гърба на бара — тя изразително повдигна очи, добавяйки: — Разбира се, не знам доколко една метална вана с одеяло, което виси около нея, за да спира външните погледи, заслужава да се нарича баня.

— И това ще свърши работа — каза Ади. Тя забеляза, че Доминик бе вперила поглед към втория кораб, влизащ в пристанището. Ади знаеше защо Доминик гледеше натам. Тя също така знаеше, че момичето бе пред прага на голямо разочарование. Гняв, заедно със спонтанна симпатия към Доминик, бяха чувствата, които я вълнуваха в момента. Капитан Хоукинс правеше впечатление на честен човек, но Ади не се съмняваше какво се бе случило между тях, когато са били сами в девствената гора. Мисълта, че той бе изоставил Доминик, след като е получил своето, я изпълваше с отвращение.

— Той не е там — каза Ади. Гласът ѝ издаваше старанието да потисне гнева, който изпитваше. Доминик я погледна недоумяващо.

— Кой? — попита тя невинно.

Ади се вгледа в лицето на Доминик. В този миг разбра, че Доминик никога не се бе усъмнила, че капитанът може да не се завърне при нея. Яростта ѝ към този човек се удвои. Тя познаваше Доминик съвсем отскоро, но в този момент изпитваше силно желание да я защити.

— Щом срещнеш бъдещия си съпруг в Даусън Сити, този капитан ще бъде само един ненужен спомен. — Ади забеляза, че Доминик започваше да разбира.

— Искаш да кажеш, че Коул не е... къде? — гласът ѝ се прекърши. Изразът на лицето на Ади говореше по-добре от думите. Студеният вятър пронизваше Доминик и сякаш проникваше до костите ѝ. Облаците се сгъстяваха, ставаше все по-тъмно — или може би на нея ѝ се струваше, че светлината бе изчезнала от света.

— По-добре седни за малко — каза Ади загрижено. — Не изглеждаш много добре.

Доминик затвори очи, опитвайки се да потисне чувството на гадене, което я обхващаше. Когато ги отвори, тя се насили да погледне Ади. Мразеше себе си заради глупавия начин, по който реагираше, но не можеше да направи нищо, за да спре потоците от сълзи, които рукоуха от очите ѝ.

— Къде е той? — попита тя.

Ади въздъхна и отпусна ръце.

— Той тръгна обратно към Сейнт Майкъл.

— Сейнт Майкъл? — Морското пристанище сякаш бе на хиляди мили разстояние. — Защо? — попита Доминик с отчаян глас. Вътре в себе си се молеше да чуе, че нещо му се е случило, че той не бе имал друг изход, но след това отново щеше да се върне при нея. Но усещаше, че истината бе друга и че тя нямаше никога повече да го види.

Ади си помисли дали да не излъже момичето. Тя разбираше, че ако го направи, Доминик можеше да прекара остатъка от живота си в очакване на своя капитан. Истината — както се надяваше Ади — щеше да даде на Доминик свободата да продължи по-нататък в живота си.

— Онзи мъж там му предложи пари, за да докара неговия кораб в Сейнт Майкъл. — Ади посочи към капитан Линдси и добави: — Капитан Хоукинс не се поколеба да приеме предложението.

— Ще се вър...

— Не — прекъсна я рязко Ади. — Той има намерение с парите да купи нов кораб, за да може да се върне в Тихия океан. — Ади знаеше, че това бе самата истина, защото бе дочула някои от хората от екипажа да говорят за тези негови планове. Въздействието, което думите ѝ оказаха върху Доминик, бе по-опустошително, отколкото Ади бе предполагала. Лицето на момичето придоби жълтеникавобял цвят и Ади се уплаши, че тя може да припадне. Ади хвана Доминик за ръка: — Нека да намерим място да поседнем — настоя тя.

Доминик я последва, но сякаш без да съзнава какво ставаше край нея. Струваше ѝ се, че някой току-що бе отнел някаква много съществена част от жизнената ѝ енергия. Обещанието на Коул да се върне при нея още звучеше в ушите ѝ. Бъдещето, което тя бе мечтала да прекара с него, сега бе отново празен лист хартия и на нея ѝ оставаше само едно разбито сърце и спомени, които нямаше никога да ѝ позволят да обикне отново. Сякаш изпаднала в безчувствен транс, тя седна на стола, който Ади бе изнесла за нея пред вратата на бара.

— Ще отида да донеса малко вода — каза Ади. Тя влезе забързано в грубо скованата дъсчена барака, без да се безпокои от това, че влиза в бар. Ако това беше Тексас, може би щеше да се поколебае и да потърси друго, по-подходящо за жена място. Но по тези места подобни съображения явно не бяха от значение — също като мъжете, една жена трябваше да оцелее, използвайки всеки възможен начин.

Вторият кораб спря в пристанището. Доминик плачеше безмълвно, наблюдавайки как екипажът започваше да разтоварва провизиите, спасени от „Лейди Сузана“.

— Изпий това! — нареди Ади, която се бе върнала с чаша вода и я подаваше на Доминик. Съзнателно заставайки така, че да попречи на момичето да гледа към парахода, който току-що бе акостирал, Ади коленичи пред нея и се вгледа в пълните ѝ със сълзи очи. Сърцето я болеше да гледа как това хубаво момиче се измъчваше. Ади си спомни за мъката, която бе изпитала, когато загуби мъжа си. Той не я бе напуснал по свое желание и тя знаеше, че никога не би си отишъл, ако съдбата се бе оказала по-благосклонна към тях. Ади можеше да си

представи каква болка изпитваше Доминик сега. Мъжът, когото тя обичаше, съзнателно ѝ бе обърнал гръб.

— Хубаво си е у дома — възкликна Силвър Бел, пробивайки си път през тълпата пред входа на бара. Хвърли поглед към Доминик, после към Ади. Мургавото ѝ лице имаше въпросителен израз. — Болна ли е? — попита тя.

— Сърцето я боли — отвърна Ади. Тя сложи ръка на рамото на Доминик, опитвайки се да я успокои. Сълзите на Доминик продължаваха да се стичат по лицето ѝ, докато тя все още гледаше към реката, сякаш очакваше, че мъжът, за когото плачеше, щеше по чудо да се появи.

За момент Силвър ги погледна в недоумение. Трябваше ѝ известно време, за да осъзнае какво искаше да каже Ади.

— А, да, вълшебният капитан — каза тя с пренебрежителен тон. След това се приближи до Доминик и добави: — Напразно си хабиш сълзите. Никой мъж не заслужава да се плаче за него, а най-малко някой, който те е използвал по този начин.

— Остави я на мира! Нямах право да ѝ говориш така! — прекъсна я Ади. Тя се изправи и застана срещу Силвър. Ади не харесваше тази жена от самото начало на пътуването и сега нейната безчувственост още повече я раздразни. Тъкмо се готвеше да ѝ даде урок, когато Доминик ги прекъсна.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя Силвър Бел. Някакъв самосъхранителен инстинкт за момент я накара да забрави мъката си. Тя стана от стола и застана до Ади. — Какво искаш да кажеш с това, че ме е използвал? — попита тя с по-рязък тон и гневно изтри сълзите от бузите си.

Силвър не обърна внимание на заплашителния вид на Ади. Тя повдигна рамене:

— Е, не е тайна, че вие двамата прекарахте всичките тези дни съвсем сами в гората. И никой няма да повярва, че той те взе със себе си само за да му готвиш.

— Млъкни! — извика Ади. Тя отново сложи ръка на раменете на Доминик, сякаш да я защити, и впери унищожителен поглед в Силвър.

— Е добре — въздъхна Силвър, — истината е, че капитанът е получил онова, което е искал от тебе, и както знаеш, никой не купува крава, ако може да си пие мляко без пари — тя погледна твърдо

Доминик и добави: — Отсега нататък прави така, че те винаги да си плащат за онова, което получават — няма значение дали със сватбена халка, с тайната на златен залеж или със същата болка, която сега ти причиниха. — Силвър размаха показалеца си пред лицето на Доминик, добавяйки: — Следващият път помни това! — Тя вдигна надменно глава, блъсна вратата на бара и влезе вътре.

Ади понечи да тръгне след нея, но Доминик я хвана за ръка.

— Недей, остави я. Тя е права — сълзите ѝ бяха пресъхнали и гласът и бе лишен от чувство. Тя си мислеше за наследството, което ѝ бе оставила майка ѝ. Колко лесно се поддаде на изкушението и отстъпи на същите онези желания, на които и майка ѝ се бе поддавала отдавна. Помисли си дали някога щеше да успее да се освободи от влиянието на майка си. Може би това бе в кръвта ѝ — нещо, което ги караше да забравят за морал и почтеност в момента, когато се увличаха от греховните удоволствия на плътта. Наистина, Коул не трябваше дълго да я убеждава, спомни си Доминик. В момента, в който я бе докоснал, тя бе легнала с него в калта като разгонена кучка. Този спомен я накара да се чувства осквернена и засрамена.

— Тя няма право да учи никого, тази уличница! — каза Ади ядосано, хвърляйки гневен поглед към вратата на бара.

Доминик сви рамене. Знаеше, че след връзката си с Коул и за нея можеше да се каже същото. Всичките ѝ мечти: дом, семейство, почтен живот... всичко ли беше разрушено? Погледна към Ади, чувствайки непреодолима нужда да сподели с някого болката си.

— Аз наистина мислех, че Коул ме обича — каза тя с треперещ глас. — Той се отнасяше с мен така, сякаш ме обичаше — добави Доминик умоляващо, вдигайки разплакани очи към Ади.

Ади също едва се сдържаше да не заплаче. Искаше ѝ се да може да каже на Доминик всичко онова, което момичето копнееше да чуе: че нейният капитан наистина я обича, че по някакъв начин бе заминал именно защото я обича. Но Ади бе казала вече истината и не искаше сега да започва да лъже.

— Някои мъже са готови да кажат какво ли не, само и само да получат онова, което искат от жените — каза тя спокойно.

Думите на Ади накараха Доминик да се замисли. Въпреки че вярваше, че Коул я обича, в действителност той никога не беше ѝ го казвал. Може би толкова много бе искала той да я обича, че просто си

бе въобразила, че и той изпитва същите чувства към нея... може би нежността, която ѝ се струваше, че вижда в сивите му очи, не е била нищо друго, освен чувство на вина за това, че я е използвал по този начин. Тя трескаво си пое въздух.

— Аз винаги ще го обичам — прошепна тя.

— И аз винаги ще обичам моя съпруг — отговори спокойно Ади.
— Но него го няма и животът трябва да продължи.

Доминик разбираше какво иска да каже Ади. Тя не можеше да прекара остатъка от живота си, оплаквайки нещо, което никога не бе притежавала в действителност. Съпругът на Ади бе мъртъв, както Коул бе мъртъв за нея. Любовта ѝ към него обаче не беше мъртва. Даже и да беше вярно, че той само я бе използвал, тя бе напълно сигурна, че ще го обича винаги. Сега обаче нямаше друг избор, освен да продължи да живее без него. Тя се изправи и пое дълбоко въздух. Когато стигнат Даусън Сити, реши тя, ще направи всичко възможно, за да поправи грешката, която бе допуснала. Щеше да се ожени за Джек Скрогинс и да бъде възможно най-преданата и вярна съпруга. Искаше Джек никога да не разбере за нейната майка, и нямаше да позволи влиянието на майка ѝ да се промъкне отново в нейния живот. Тя също така нямаше да позволи съпругът ѝ да разбере за глупавия роман с Коул Хоукинс, независимо какво щеше да ѝ струва запазването на тази тайна.

ГЛАВА 17

С оживеното си пристанище, пълно с кораби от различни части на света, Даусън Сити бе един от най-известните градове в тази част от страната. Наричаха го Северният Париж.

Но когато Доминик стъпи на брега и нагази до глезени в калта на крайбрежната улица, името, което ѝ дойде на ум, съвсем не бе така благозвучно. Градът, започнал съществуването си от две години насам, бе построен върху малко по-стабилен терен от иначе блатистите земи наоколо. Дъски и греди бяха нахвърляни в калта, за да може да се стъпва по тях.

Улиците не бяха оградени със злато, както гласеше мълвата в останалите части на страната. Вместо това от двете страни на дългата четири мили главна улица се издигаха грубо построени дървени складове и барове. Хълмовете на града бяха покрити с всевъзможни палатки, дървени колиби се издигаха направо до палатките. На всяко незастроено парче земя кипеше работа. Новите постройки изглеждаха по-стабилни — много от тях бяха доста големи, — предназначени за хотели или други големи търговски предприятия.

Градът се разрастваше бързо — жителите му бяха вече към 50 000 и понякога на човек му се струваше, че цялото това население се бе изсипало на главната улица. Жителите на това северно селище живееха според моралните норми на поречието на Юкон: „Прави на другите това, което искаш да правят на теб“. За разлика от повечето нови градове Даусън Сити не бе тъй груб и отблъскващ по отношение на нравите, както някога първите градове в Калифорния и Колорадо. Местната конна полиция държеше здраво юздите, и хората, които се допускаха в поречието на Юкон, не можеха да си позволят да правят всичко, което пожелаят. На онези, които нарушаваха спокойствието, им се показваше „син картон“ — което бе равносилно на еднопосочен билет за напускане на града.

— Значи това е раят! — каза Силвър Бел саркастично. Тя разглеждаше с неудоволствие невзрачните постройки наоколо. — А,

ето ги и нашите благородни рицари — добави тя с още по-силно отвращение в гласа.

Доминик се обърна и погледна в посоката, в която сочеше Силвър. Група мъже се бяха скупчили в края на улицата. Техните току-що избръснати лица и неспокойни погледи даваха да се разбере, че това бяха мъжете, за които те бяха дошли дотук. Доминик приложи върховни усилия, за да преодолее желанието да им обърне гръб и да хукне обратно към кораба. Усещаше гадене в стомаха и световъртеж, и за момент бе сигурна, че ще припадне. Преглъщайки с труд, тя пое дълбоко въздух и си каза, че не ѝ остава нищо друго, освен да посрещне с вдигната глава онзи, който скоро щеше да ѝ стане съпруг. Но образът на Коул Хоукинс я преследваше на всяка крачка.

— Добре ли си? — попита я Ади, заставайки до нея. Тя бе забелязала бледността на момичето и беше сигурна за какво — и за кого — си мислеше отново в този момент.

Доминик погледна към нея, кимна и, но не направи усилие да каже каквото и да било. Струваше ѝ се, че ще ѝ прилошее, ако се опита да отвори уста. Пред очите ѝ лицата на мъжете изглеждаха размазани в едно голямо петно. Доминик се опита да не спира погледа си върху някое определено лице. Тя не се чувстваше готова да погледне в очите който и да е друг мъж, нито да му позволи да я докосне, да я целува или да прави каквото и да било от онова, което Коул бе правил с нея. В този момент ѝ се струваше, че не би могла даже да разговаря с друг мъж, освен с него.

Мъжете се приближиха към жените, неловко пристъпвайки. Някои от тях носеха цветя или завити в плат пакети. Когато Доминик успя да фокусира погледа си върху лицата им, ѝ се стори смешно колко много си приличаха на външен вид. Почти всички бяха с гъсти черни бради. Бяха облечени с нови дрехи, които също си приличаха, тъй като в местните магазини нямаше голям избор. Даже и изразът на лицата им, широко отворените очи, с които гледаха жените, изглеждаха еднакви. За нейно учудване те се държаха така, сякаш се бояха от предстоящата среща.

Докато групите на мъжете и жените се приближаваха една към друга, напрежението сякаш се усилваше. Най-накрая, изправени лице в лице, те бяха принудени да нарушат мълчанието. След вълна от

банални поздрави обаче всички отново се смълчаха, докато накрая все пак един от мъжете пое инициативата:

— Предполагам, една от госпожиците е моята бъдеща булка — той се вглеждаше в групата пред него.

Доминик усети ново присвиване на стомаха. Тя чувстваше, че не бе в състояние да удържи на думата си към своя бъдещ съпруг. Ако Ади не бе стиснала ръката ѝ успокояващо, бе сигурна, че този път щеше да се обърне и да побегне.

— Мери Ричардс — извика той. Напрегнатият му поглед се вглеждаше във всяко лице.

Отново последва мълчание. Лицето на мъжа ставаше все по-мрачно. Тогава Силвър Бел обяви:

— Тя се върна в Калифорния, след като бяхме затънали в калта. Десет от нас се върнаха, та си мисля, че десетина от вас ще трябва да прекарат още няколко самотни нощи — тя постави ръце върху широките си бедра и вдигна предизвикателно русата си глава.

— Е, кой от вас, приятелчета, е Мейнард Хендрикс? — тя присви очи, пристъпи няколко крачки напред и се спря точно пред мъжа, който бе говорил преди нея. Той погледна към нея, преглътна така, че изпъкналата му адамова ябълка се задвижи нагоре-надолу, после поклати отрицателно глава и погледна назад към останалите мъже.

Силвър проследи погледа му. Мъжете бавно започнаха да се разделят, като един от тях остана на празното място в центъра. Той се усмихна неуверено на Силвър, при което гъста червенина заля лицето му. След това тръгна с колеблива крачка към нея, подавайки ръката си със слабо движение.

— А-аз с-съм Мейнард Хендрикс — заекна той и спря на половината път от нея. Погледът му сякаш бе прикован върху лицето ѝ като че ли се боеше да погледне надолу към сладострастната гънка, която излизаше навън от дълбоко изрязаното ѝ деколте и се виждаше изпод разтворения дъждобран.

Силвър не беше стеснителна. Тя пристъпи към Мейнард и го погледна право в очите. Те бяха почти еднакви на ръст, но Силвър явно бе доста по-тежка от него, тъй като той изглеждаше слаб като скелет. Тя смело го огледа от глава до пети, отстъпи една крачка назад и отново го разгледа внимателно. Чифт очила с телени рамки се мъдреха на ръба на носа му, рядка руса брада обрамчваше слабото му лице.

Дългата до раменете коса със същия цвят бе сресана назад и откриваше високото му чело.

— Е, кажи сега, имаш ли го-о-лям... — тя спря. Мълчанието бе непреодолимо. Силвър се усмихна съблазнително, преди да продължи — златен залеж?

— Тридесет и трети номер има добив от милион и половина досега — каза Мейнард задъхано. Въпреки ниската температура капчици пот бяха избили на върха на носа му и над тънките му вежди.

Силвър се засмя. Тя погледна през рамо към другите жени и им намигна.

— Е, момичета, мисля, че намерих моя човек — тя се завъртя и сграбчи Мейнард за ръката.

Той я погледна стреснато. Още веднъж гъста червенина заля лицето му.

— Хайде, покажи ми златния си залеж — каза тя заповеднически.

Мейнард я погледна за момент с широко отворени очи, изразяващи нещо близко до ужас. След това хвърли поглед към другите мъже, сякаш за помощ. Но помощ не идваше отникъде. Силвър го дърпаше за ръка, принуждавайки го да вземе решение. Погледът му се спусна към бюста ѝ и той преглътна с труд. После очите му се вдигнаха и срещнаха нейните. Той преглътна още веднъж и най-сетне ѝ протегна смачканите цветя. Силвър ги взе без колебание, след това го хвана под ръка и тръгна с него без повече коментари.

Няколко минути никой друг не направи опит да каже нещо. Всички бяха наблюдавали мълчаливо и с недоверие как първата пощенска булка бе отведена от странния ѝ младоженец. Скоро след това обаче много от мъжете започнаха да извикват имената на своите невести. Някои си тръгнаха разочаровани, защото очакваните от тях съпруги се бяха оказали измежду онези, които бяха тръгнали за Калифорния.

Ади стисна ръката на Доминик, когато чу как един висок едър мъж с посивяла коса извика името ѝ. Неговото име бе Франк Дулин и Доминик си помисли, че той идеално подхождаше на Ади. Още щом погледнаха един към друг, бе явно, че никой от двамата не бе разочарован. Доминик прегърна Ади, преди тя да тръгне с бъдещия си съпруг.

— Надявам се и ти да имаш също такъв късмет като мен — прошепна Ади, преди да се разделят.

Доминик кимна и се огледа към намаляващата група мъже. Тя изпита чувството, че потъва в още по-хладно разочарование при вида на онези, които бяха останали: набор от брадати субекти и един сравнително добре изглеждащ мъж с големи мустаци. „Разбира се — си помисли тя с горчивина, — той не е и наполовина така привлекателен като Коул!“ Мъка изпълни сърцето ѝ, но след това почувства гняв. Трябваше непрекъснато да си припомня, че никога повече нямаше да види Коул. Тя отново погледна към мустакатия мъж. Той току-що бе повикал по име бъдещата си съпруга — и това не бе Доминик.

— Обещай ми, че ще ни дойдеш на гости — каза Ади, зачервена от възмущение. Тя се обърна, за да погледне отново към Франк, и широка усмивка се изписа на лицето ѝ. Той ѝ подаде малкото пакетче, което носеше, и след това ѝ предложи ръката си. Ади взе подаръка и пхна своята ръка в неговата. Те тръгнаха, преди Доминик да успее да обещае каквото и да било.

Поемайки си дълбоко въздух, Доминик се обърна отново към последните двама мъже. Забеляза, че още две жени, освен нея очакваха да бъдат повикани от бъдещите си съпрузи. Един от мъжете — изключително нисък, с широки рамене и гъста кафява брада, я гледаше с интерес.

— Джек Скрогинс? — запита тя. Мъжът поклати отрицателно глава и повдигна рамене.

— Сара Джейн Уолтър? — отвърна той въпросително. Лицето му изрази разочарование, когато Доминик поклати глава. Даже когато Сара Джейн пристъпи напред, мъжът продължаваше да гледа Доминик. Сара Джейн, бивша танцьорка в бар, идваща от Сиатъл, ѝ хвърли убийствен поглед. Доминик бързо погледна встрани.

Последният мъж също не беше Джек Скрогинс. След като и другата жена беше повикана, Доминик почувства, че я обхваща паника. Тя бе останала сама, докато всички други бързаха да започнат нов живот по тия места. Тя се озърна, мислейки, че Джек Скрогинс сигурно бе някъде наблизо. В уличната тълпа бе пълно с мъже, но въпреки че мнозина от тях я заглеждаха, нито един не се приближаваше, за да се представи като Джек Скрогинс. Отново

неканеният образ на Коул се появи в съзнанието ѝ. Доминик почувства, че по някакъв начин той бе виновен за сегашното ѝ положение. Как можа да ѝ причини всичко това? Как можа да я изостави сама, след като я бе накарал да повярва, че я обичаше така страстно?

— Мис? — един глас прекъсна мъчителните ѝ мисли. Тя бързо се извърна, чувствайки прилив на противоречиви чувства. В един кратък миг тя си бе представила, че ще се обърне и ще види Коул пред себе си. Когато съзря възрастния мъж, който се обръщаше към нея, надеждите ѝ отново се прекършиха. Част от нея се боеше, че това няма да е бъдещият ѝ съпруг, друга част от нея се страхуваше, че това щеше да бъде именно той. Мъжът ѝ се усмихна, но препускащите мисли продължаваха да се блъскат в главата ѝ.

— Джек Скрогинс?

Той поклати отрицателно глава. Доминик почувства моментно облекчение, което отново се смени с тревога.

— Не, мис — каза мъжът с извинителен тон. Той нервно мачкаше и усукваше в ръцете си шапка с мека периферия. — Аз не съм Джек Скрогинс, но съм негов приятел — той наведе глава за момент. Когато вдигна глава, той я погледна право в очите.

— Джек Скрогинс не може да дойде да ви посрещне — каза той.

Доминик се насили да се усмихне, след което отмести очите си от пронизващия поглед на мъжа.

— Може би е з-зает на парцела си? — гласът и звучеше някак несигурно. Пълен безпорядък цареше в главата ѝ.

— Не, мис — мъжът се наведе към нея, опитвайки се отново да я погледне в очите. Нейният поглед се стрелваше от земята към лицето му и след това отново надолу към земята под краката ѝ. — Джек изчезна — вече около две седмици, откакто го няма.

Възклицание на изненада се изплъзна от устата на Доминик. Тя погледна към мъжа, който стоеше пред нея. Лицето му беше като стара обущарска кожа, но очите му излъчваха доброта и разбиране. Нещо в него я караше да се чувства сигурна. За кратко време тя си спомни за Коул, после се застави да се върне към действителността.

— Боже мой! Джек е изчезнал! Какво е станало?

Мъжът сви рамене, продължавайки да усуква на топка периферията на шапката си.

— Той работеше върху един парцел недалече от бараката си. Моят парцел е до неговия. Срегнах го сутринта, но след това повече не го видях — той нервно пристъпи от крак на крак, после добави: — Мислехме, че някой от онези, които незаконно заграбват парцели, го е нападнал, но повече не открихме никаква следа от него.

Думите му ѝ подействаха като удар с чук по главата. Откакто бе срещнала Коул, през цялото време бе мислила с неприязън за предстоящата си среща с Джек Скрогинс. В този момент тя изпита силно чувство за вина, заедно със съзнанието за сериозността на своето положение. Намираще се на странно място, далеч от всички познати хора и познати неща. Парите, които Джек Скрогинс ѝ бе изпратил, бяха изхарчени и тя нямаше никакви спестявания. Сега даже и Джек Скрогинс я бе изоставил. Тя мразеше своята неспособност да прояви съчувствие към неговата съдба, но ѝ се струваше трудно да скърби за някого, когото никога не бе познавала.

— Той очакваше с нетърпение вашето пристигане. От месеци говореше за това — каза възрастният мъж. Когато Доминик погледна към него, той бързо добави: — А, между другото, аз съм Хенри, Хенри Фармър — той направи лек поклон с глава.

Доминик го погледна, чудейки се как трябваше да реагира. Чувстваше, че може да има доверие на този мъж, но — спомни си тя — също така бе смятала, че може да се довери на Коул преди това.

— Благодаря ви, че дойдохте да ме посрещнете днес, мосю Фармър — каза тя. Тя отпусна ръцете си безмълвно и се загледа в калната улица. Обхвана я отчаяние, което я караше да забрави всички други мисли, които я бяха вълнували.

Хенри я погледна кротко. Той бе дошъл тук по съвсем егоистични причини, но сега се почувства засрамен от себе си. Джек Скрогинс му бе приятел и съсед. След неговото изчезване Хенри го беше издирвал и се безпокоеше какво е станало с него. На тази среща обаче той бе дошъл с надеждата, че невестата на Джек може би щеше да бъде съгласна той да заеме неговото място. Само един поглед върху Доминик му бе достатъчен да разбере, че това бяха само глупави старчески надежди. Тази красива млада жена никога не би поискала да свърже живота си с някого като него. На Хенри бе трудно да си я представи даже и с Джек Скрогинс.

Въпреки че Джек бе в средата на тридесетте, той бе мъж с груби и недодялани маниери. Хенри погледна отново към Доминик. Тя бе като розова пъпка сред храсталак от бурени. Ако не друго, реши Хенри, той щеше поне да я защити от тези туземци в Даусън Сити. Това бе най-малкото, което можеше да направи за своя приятел Джек.

— Зная, че Джек не би искал да бъдете оставена на произвола на съдбата — каза Хенри. — И тъй като ние с Джек бяхме приятели, аз... аз бих искал да ви помогна, ако мога.

За момент на Хенри му се прииска да каже, че той би изпълнил всички задължения на Джек. Тя погледна към него и очите му срещнаха най-сините очи, които някога бе виждал. Той нервно прочисти гърлото си.

Доминик продължаваше да го гледа. Нямаше друг избор, освен да приеме предложението му.

— Аз наистина съм в много объркано положение, мося — призна си тя честно. Усещаше, че сълзите напират в очите ѝ, но си каза, че няма да им позволи да потекат. — Не знам какво да правя. Нямам никакви спестявания — каза тя забързано. Сълзите ѝ започнаха да текат въпреки волята ѝ. Почувства ръката на Хенри върху рамото си. Гласът му сякаш идваше отдалеч.

— Не плачете, мис. От каквото имате нужда, аз ще се погрижа да го получите. — Той успокояващо я потупа по рамото. Искаше му се да сложи ръка на раменете ѝ, но се опасяваше, че тя можеше да се отдръпне с отвращение. Бе скрила лице в ръцете си, но малко след малко бавно повдигна глава и го погледна. Той си помисли, че даже и с тези подути очи и мокро от сълзи лице, тя пак бе много красива. Колко тъжно — помисли си той, — че Джек Скрогинс не можеше да види сега какво бе успял да купи със спечелените си с пот на челото пари.

— Ще ви се изплатя по-късно — каза Доминик с треперещ глас. Тя отново погледна към улицата, към редицата от дървени постройки и палатки от двете ѝ страни. — Ще си намеря работа. Работила съм като домашна прислужничка в Сан Франциско. — В момента, в който каза това, тя си помисли колко ли глупаво звучаха думите ѝ. В Даусън Сити трудно можеха да се намерят семейства или учреждения, които да прибегнат до услугите на домашна прислужница.

Хенри не каза нищо за тази нейна идея. Просто бе благодарен, че тя спря да плаче и го гледаше с поглед, в който се четеше

признателност.

— Хайде, мис. Сега ви трябва една хубава вечеря. След това ще решим какво да правим по-нататък — каза Хенри с колкото се може по-делови тон. Вътрешно се вълнуваше като ученик от възможността да прекара малко повече време в компанията ѝ.

Доминик нямаше намерение да му възразява. Мисълта за истинска вечеря накара устата ѝ да се изпълни със слюнки. Тя го последва с радост и двамата влязоха в ресторант на име „Златната скара“, без да обръщат внимание на любопитните погледи, с които ги съпровождаха минувачите. Повечето от жените, с които бе пътувала Доминик, си бяха купили нови рокли от магазина във Форт Юкон или пък бяха облекли някоя от роклите, спасени от „Лейди Сузана“. Преди пристигането в Даусън Сити те бяха прекарвали дълго време в подготовка за срещата с бъдещите им съпрузи. За разлика от тях Доминик бе решила, че предпочита дънките и фланелената риза, купени от търговския пункт. Въпреки че никога преди не бе носила панталони, сега ѝ харесваше свободата, която те ѝ даваха. Тук, на Юкон, изборът ѝ изглеждаше сполучлив. Тя забеляза, че много мъже я заглеждаха, но тъй като си мислеше, че погледите им не изразяваха нищо повече от неодобрение на нейната липса на женственост, тя не им обръщаше внимание. Даже и да знаеше истинската причина за тези погледи — а именно съблазнителният начин, по който дънките ѝ очертаваха формите на нейното тяло, тя пак нямаше да им обърне внимание.

Хенри избра една маса в самия център на залата. Той се огледа, но забеляза с разочарование, че в този следобеден час само няколко постоянни клиенти бяха в ресторанта. Знаеше, че не след дълго всеки в Даусън ще разбере за присъствието на това красиво момиче и когато това станеше, той щеше да бъде в нейна защита.

— Поръчай си каквото искаш — каза той.

Доминик вдигна рамене в недоумение и се усмихна.

— Вие поръчайте вместо мен. Аз съм толкова гладна, че бих си поръчала по една порция от всяко ядене.

Един мъж с мръсна бяла престилка точно в този момент се бе приближил до масата. Той погледна към Хенри с глупава усмивка на лицето си:

— Ще вземем по една порция от всяко ядене. — Хенри се усмихна, когато Доминик започна да му прави знаци с глава. — Е, тогава какво ще кажеш за един голям стек с картофи и сос? — попита Хенри. Щастливото лице на Доминик даваше да се разбере, че попадението му бе точно. Той кимна на келнера и добави: — Нека да бъдат две порции. Донесете ни и по едно кафе.

— Аз ще ви се изплатя по-късно, мосю — повтори Доминик. Тя не можеше да си позволи да откаже порция стек за вечеря, но не искаше да бъде задължена на никого.

Хенри поклати отрицателно посивялата си глава.

— Недейте, мис. Аз съм приятел на Джек. Това е най-малкото, което мога да направя. — Той забеляза странен израз да проблясва в очите ѝ. Искаше му се да я запита за какво мисли, но се страхуваше да не я засегне с нещо. За негово облекчение тя заговори сама.

— Продължавам да си мисля за Джек. Искам да кажа — аз не го познавах... но бях готова да се омъжа за него — тя се усмихна тъжно и повдигна рамене, — не знам какво би трябвало да чувствам сега, нито пък какво ще правя отсега нататък.

Набръчканото лице на Хенри изразяваше загриженост за това момиче. Той разбираше тревогите ѝ, защото знаеше, че положението ѝ в този момент бе отчайващо. Жените в Даусън Сити нямаха голям избор. Онези, които не бяха омъжени, трябваше сами да се грижат за себе си. С изключение на няколко работни места за сервитьорки, останалите трябваше да търсят работа в танцовите салони и в баровете. Парадайс Стрийт — районът на публичните домове в Даусън Сити, представляваше купчина мръсни бараки отвъд района на баровете и залите за танци. Проститутките, които живееха в бараките на Парадайс Стрийт, поддържаха процъфтяващ бизнес. Мисълта, че Доминик би могла да бъде принудена да търси прехраната си в подобни гнусни и нечистоплътни места, ужасяваше Хенри.

— Смятам, че като годеница на Джек вие имате право на всичко онова, което той притежаваше — каза Хенри след известен размисъл. — Полицията пазеше парцела на Джек през последните две седмици, но това не може да продължи дълго. Ако Джек не се появи скоро, парцелът му ще стане обществена собственост — Хенри потърка замислено брадичката си и добави: — Не виждам защо вие да не можете да получите тази земя — сърцето му биеше с ускорен ритъм

при мисълта, че тя можеше да му бъде съседка и да зависи от неговата помощ.

Мислите на Доминик препускаха с главоломна бързина. Тя нищо не знаеше за добиването на злато, но можеше да се научи. Ако получеше парцела на Джек, това означаваше, че нямаше да бъде принудена да се връща в Калифорния. Ако пък в парцела му се откриеше злато, това би могло да означава, че тя щеше да бъде богата и независима. Тогава щеше да може да отиде навсякъде, където пожелае... включително и да потърси Коул Хоукинс.

ГЛАВА 18

— Наистина съжалявам за Джек Скрогинс — каза Ади, докато чакаше Доминик да довърши последните бодове от подгъва на сватбената ѝ рокля. Сватбеният тоалет не се отличаваше с особена екстравагантност — просто една жълта копринена рокля с волан на подгъва, купена от магазина за дрехи в Даусън Сити. Наличието на този магазин неочаквано се оказа приятна изненада за новодошлите младоженки. Магазините тук все още бяха по-малко от баровете, но с развитието на града не бе далеч денят, когато щяха да се появят по-достойни места от баровете и увеселителните заведения.

— Това бе наистина неприятна изненада — промърмори тихо Доминик. Тя се питаше дали трябваше да каже на Ади за намерението си да разработва парцела на Джек. Изпитваше известно чувство на вина от собствения си егоизъм, с който щеше да се възползва от неговото изчезване. Но едновременно с това тя бе решена да намери начин да напусне Юкон. Може би парите, които щеше да спечели от златния залеж, щяха да ѝ помогнат за това.

— Мислила ли си какво ще правиш сега? — попита Ади, докато се оглеждаше в огледалото със спокойна усмивка. Знаеше, че не е красива жена. С петте си фута височина бе по-висока от повечето мъже. Фигурата ѝ беше едра, макар и не дебела, а чертите на лицето ѝ бяха съвсем обикновени. Ади смяташе, че главното ѝ преимущество бе способността ѝ да се труди без отдих. Докато бе в Тексас, тя бе работила наравно със съпруга си върху тяхното парче земя и двамата бяха успели да изградят един добър живот. Онова, за което най-много съжаляваше, когато загуби съпруга си след четиринадесет години брачен живот, бе липсата на деца. След като мъжът ѝ почина от сърдечен удар, тя бе почувствала, че не може да остане в Тексас и да понася празнотата, която той бе оставил след себе си. Ето защо бе продала ранчото и отпътувала за Калифорния. Там бе прочела обявата за мъжете от Аляска, които искаха да си намерят „съпруги по пощата“, и тогава реши да опита.

Ади бавно се завъртя, разглеждайки роклята си в огледалото. Не се съмняваше в правилността на решението си да дойде тук. Въпреки че познаваше Франк Дулин само от няколко дни, тя бе разбрала, че той е добър и изключително трудолюбив човек. Работеше от сутрин до вечер съвсем сам на своя парцел в Рабит Крийк, без да се оплаква. Даже и сега, в деня на сватбата си, той бе решил да прекара сутрешните часове в мината. Бе казал на Ади, че няма смисъл да се пропилява това време, след като щяха да се женят едва следобед.

Поглеждайки към Доминик, Ади повтори въпроса си:

— Какви са плановете ти сега? — Забеляза, че бузите на Доминик се покриха с гъста червенина. Тя отговори с безгрижно повдигане на рамене на въпроса на приятелката си, без обаче да поглежда към нея. — Франк и аз обсъждахме това снощи — добави Ади решително.

— Вие сте говорили за мен? — попита Доминик. Тя погледна към Ади, срещна погледа ѝ, сетне извърна очи встрани.

— Франк има две дървени постройки. Едната от тях е съвсем малка, но може би ще бъде удобна за теб. — Ади я погледна право в лицето. Тя вече бе започнала да опознава това момиче и сега знаеше, че има нещо, което Доминик не казва. — Ти вече си взела някакво решение, нали?

Доминик кимна. Ади бе станала нейна добра приятелка и тя се надяваше, че няма да загуби симпатиите ѝ, ако ѝ каже за намеренията си.

— Реших да разработя парцела на Джек Скрогинс. — Тя чу изненадания възглас на Ади. Изразът на лицето на приятелката ѝ бе повече от скептичен.

— Ти да разработваш златен залеж? — Ади я погледна недоверчиво. Предния ден тя бе прекарала няколко часа на парцела на Франк и беше го наблюдавала как работи. Франк бе провел деня заровен до лакти и колене в кал и вода. Той строеше дълги и тесни дървени улеи — наричаше ги шлюзове. Единият край на всеки улей бе по-тесен от другия, така че можеха да се съединяват един с друг. В тези улеи Франк наливаше вода, която образуваше нещо като бързей, след това хвърляше с лопата пръст и камъни. Водата отнасяше камъните и калта, а по-тежките метали падаха на дъното на шлюзовете, където бях издълбани по-малки каналчета за утаяване на златото. Това бе тежка и

мръсна работа. Даже и Франк едва смогваше да я върши. Ади не можеше и да си представи, че Доминик би се заела с подобно нещо.

Доминик завърши последния бод от подгъва на роклята на Ади и я погледна спокойно.

— Трябва да го направя — каза тя със спокоен, но твърд глас. За момент в съзнанието ѝ се появиха бараките, които бе видяла в крайния квартал на Даусън. Схлупените къщи и жените, които живееха в тях, изглеждаха по-зле, от който и да е от бордеите, които бе виждала някога.

— Напротив, можеш да дойдеш да живееш с нас — настоя Ади.

Доминик решително поклати глава:

— Не мога да се възползвам от добротата ти. Трябва сама да изкарвам прехраната си.

Ади въздъхна дълбоко.

— Въпросът е в парите, нали така? Но Франк и аз няма да ти искаме пари, за да живееш в бараката.

Благодарна усмивка се появи върху устните на Доминик. С всеки изминал ден Ади ѝ ставаше все по-близка.

— Трябва да се издържам сама — каза тя и стисна ръката на Ади. — Не искам да остана завинаги в Даусън Сити.

— Ясно — Ади смръщи замислено вежди. — Би могла да вършиш домакинската работа. Ние можем да ти плащаме...

— Не — прекъсна я Доминик. Разбираше, че предложението на Ади е сериозно, но знаеше и друго — Ади и Франк нямаха нужда от допълнителна работна ръка. Освен това, на тях не им трябваше трети човек, които да се мотае из къщата им през медения им месец. Тя видя обезпокоеното и малко обидено изражение върху лицето на Ади и се опита да ѝ обясни. — Разбирам, че искаш да ми помогнеш, и наистина оценявам това — каза тя развълнувано. — Но аз винаги сама съм се грижила за себе си — тя наведе глава и добави, гледайки към пода: — Когато реших да дойда тук, си мислех, че може би Джек Скрогинс ще се грижи за мен. След това бях достатъчно глупава, за да реша, че Коул... — тя не довърши изречението. Не ѝ се искаше да говори за това колко глупави са били всичките ѝ постъпки, свързани с Коул.

— Нищо лошо няма в това от време на време да разчиташ на някого друго за помощ — Ади също избягваше да говори за Коул Хоукинс. Струваше ѝ се, че с всеки изминал ден Доминик тъгуваше

повече за него. Ако Джек Скрогинс беше тук, може би Доминик щеше да преодолее по-лесно мъката от загубата на капитана.

— Защо все пак не дойдеш да поживееш с нас поне известно време?

Доминик се усмихна на Ади и я погледна с благодарност, но поклати отрицателно глава.

— Искам да спечеля достатъчно пари, за да мога да напусна това място, преди да дойде зимата.

— Аз и Франк бихме могли...

— Не, Ади — прекъсна я Доминик.

— Тогава може би ще си намериш някаква работа тук, в Даусън?

Доминик се усмихна и каза с горчивина:

— Забеляза ли какъв богат избор имат жените тук? — Очите им се срещнаха. И двете знаеха, че в този момент си мислят за едно и също.

Ади вдигна глава горделиво.

— Жени като мен и теб никога не биха и помислили да направят нещо непочтено. Винаги има друг начин. — Ади забеляза, че бузите на Доминик отново почервеняха. Доминик се извърна бързо и започна да прибира шивашките си принадлежности в опит да скрие смущението си.

— Това, което ти предлагаме с Франк, не е благотворителност и е по-разумно от идеята да работиш в златната мина — каза Ади. Стори ѝ се, че раменете на Доминик се отпуснаха сякаш примирено. Когато Доминик най-сетне се обърна, изразът на тъга в сините ѝ очи накара сърцето на Ади да се свие.

Доминик си мислеше за майка си и за схлупените бордеи на Парадайс Стрийт. Мислеше също за Коул и за почтения живот, за който бе мечтала. Чувство на страх пропълзя в душата ѝ. От срещата си с него бе разбрала, че и тя бе способна да се поддаде на страстите си. Изпълваше я с ужас мисълта, че и тя би могла да тръгне по стъпките на майка си.

— Трябва да направя това — каза тя и от погледа ѝ, както и от израза на лицето ѝ, се виждаше, че решението ѝ бе окончателно.

Ади въздъхна. Тя знаеше кога трябва да се признае за победена, но недоумяваше защо тази млада жена толкова се страхуваше да приеме нечия помощ.

— Хенри ще бъде ли с теб? — попита тя примирено.

— Той ще ме заведе там и ще ми помогне да се установя — Доминик се надяваше, че лицето ѝ нямаше да издаде страховете, които изпитваше. — Но той си има свой парцел, на който да работи.

Ами мъжете, които се навъртат наоколо и заграбват чужди парцели? — в очите на Ади се четеше безпокойство. — Щом се разчуе, че една жена е останала съвсем сама на парцела си, ти ще бъдеш в голяма опасност.

— Нямам намерение да говоря за това наляво и надясно — отговори Доминик. — Хенри уведоми властите, че аз ще вляза във владение на парцела на Джек. Той помоли полицаите да проверяват как съм всеки път, когато минават оттам. Той самият ще идва колкото се може по-често. — Виждаше, че Ади продължаваше да я гледа скептично. Дълбоко в себе си изпитваше безброй страхове, но в никакъв случай не искаше да признае това открито.

— Но как ще се справиш с работата? Търсенето на злато е тежка работа, Доминик. Струват ли си всички тези жертви? — За момент Ади си спомни как бе помагала на своя съпруг във фермата, година след година. Под изгарящото тексаско слънце тя бе разоравала твърдата като камък земя и работила в полето, докато едва не падаше от умора. Сееше, хранеше добитъка, израждаше малките теленца и вършеше всичко онова, което бе направило живота ѝ там щастлив и охотен. Ади погледна Доминик. Върху лицето на приятелката ѝ се четеше същата отчаяна решителност, която тя самата бе изпитвала в Тексас. Разбра, че с каквито и трудности да се сблъскаше Доминик, тя пак щеше да счита, че си е струвало. Ади се усмихна и протегна ръка на Доминик. — Докато работиш на златната си мина, ще намираш ли време да ни идваш на гости за обяд в неделя?

Доминик стисна ръката на Ади:

— Цяла седмица ще чакам тези неделни обеди. — Странно чувство я обхвана. Преди да дойде в Даусън Сити, тя самата бе мечтала да кани гости за обяд. Дано не ѝ бе съдено да прекара целия си живот, преследвайки тази неосъществима мечта.

Ади погледна часовника върху бюрото. Тя и Доминик бяха прекарвали последните няколко дни в хотел „Феървю“ — най-новият и най-хубав хотел в Даусън Сити. Всички пощенски невести бяха настанени в хотела на разноси на градската управа. Изпълненото с

трудности пътуване на жените по река Юкон бе описано в петте вестника, които излизаха в Даусън. Вестниците ги възхваляваха като героини заради оцеляването им, както и заради смелостта на онези, които бяха продължили, вместо да се върнат в Калифорния.

— Виж колко е часът! — извика Ади. — Ще закъснея за собствената си сватба!

Доминик хвърли бърз поглед към огледалото, за да провери как изглеждаше. Както и роклята на Ади, нейната собствена рокля бе купена от Франк Дулин. Тя бе в нежен син цвят, почти със същия нюанс като очите ѝ. Моделът бе прост, както и този на Ади — с набор около шията и няколко реда волани на подгъва и около късите бухнали ръкави. Черната ѝ коса бе вързана на конска опашка и украсена с дълга копринена панделка в същия цвят като роклята. Тя спря за момент очи върху отражението си. Кожата ѝ вече се бе възстановила от вятъра, дъжда и ухапванията на комарите, които бяха оставили следи върху лицето ѝ, докато бе вървяла през девствената гора. Въпреки че не бе суетна, Доминик знаеше, че нейната красота можеше да бъде голяма предимство в борбата за съществуване. Засега обаче тя бе само проклятие. Знаеше, че Коул бе привлечен единствено от тази нейна красота, докато бяха заедно в гората, и сега Доминик търпеше последствията.

— Хайде да отиваме да те оженим — каза Доминик с изкуствено весел глас. Тя се надяваше Ади да не забележи усилието, с което поддържаше видимостта на весело настроение. Тя бе изживяла доста трудни моменти през последните дни. Една след друга нейните другарки от пътуването ѝ се омъжваха и тя присъстваше на сватбените им тържества. Даже и сватбата на Силвър бе преминала празнично и весело. Мейнард Хендрикс не жалеше пари за младата си съпруга и гостите се радваха на изобилие от чудесни ястия, цветя, шампанско и музика. Силвър сияеше в брокатената си бяла рокля, която Мейнард бе поръчал за нея още преди да пристигне. Доминик беше там и гледаше тъжно как Силвър се омъжва за един от най-богатите мъже в поречието на Юкон. Опитваше се да не ѝ завижда, но не можеше изцяло да преодолее себе си. Изглеждаше несправедливо, особено като се има пред вид животът, който бе водила Силвър, преди да дойде в Даусън Сити. Доминик си помисли дали нейната собствена съдба не бе наказание за историята ѝ с Коул.

Доминик последва Ади в огромния салон на хотел „Феървю“. Всички сватби на спътничките ѝ бяха проведени в този салон. След сватбата на Франк и Ади оставаха само две двойки, които да бъдат бракосъчетани. И двете сватби бяха предвидени за следния ден. В същия ден Доминик бе планирала да отиде до парцела на Джек.

— Е, мисля, че всичко е готово — каза Ади, преди да прекратят прага на салона. Тя приглади воланите на горната част на роклята си, после хвана ръката на Доминик и силно я стисна.

Доминик отвърна със същото приятелско ръкостискане. Погледна към Ади и забеляза, че се бе зачервила и в очите ѝ проблясваше радостно оживление. Доминик си помисли, че навярно някаква добра магия закриляше всички младоженки в тая сурова земя и ги правеше да изглеждат по-красиви от всякога. Днес Ади също бе под влиянието на тази разхубавяваща магия.

Франк и свещеникът стояха прави в другия край на залата. От двете им страни се виждаха големи вази, пълни с полски цветя. Франк беше с тъмнокафяв костюм, който лежеше някак неестествено на едрата му фигура. Той изглеждаше нервен и напрегнат, но още щом видя фигурата на Ади в рамката на вратата, очите му блеснаха радостно и той протегна ръце към нея. Тя тръгна към него без колебание.

Докато вървеше след Ади, Доминик си позволи една малка фантазия. Представи си, че тя самата вървеше по пътеката към амвона, за да срещне своя бъдещ съпруг. Мястото, където се развиваше действието на мечтите ѝ обаче, никак не приличаше на този хотел и тази зала. Тя се намираше някъде, където слънцето светеше ярко. Мястото нямаше значение, важното бе да е далеч от поречието на Юкон. Но най-важното бе не къде, а към кого вървеше по пътеката. Тази пътека свършваше там, където започваше предната палуба на кораб. Мъжът, който я чакаше на този кораб, за я вземе със себе си за вечни времена, бе Коул Хоукинс.

ГЛАВА 19

— Знам, че идеята беше моя, миси, но се боя, че не бе от най-сполучливите!

Доминик повдигна нетърпеливо очи и направи изразителна гримаса.

— Всичко ще бъде наред, Хенри — каза тя и се усмихна. Вече две седмици те се срещаха почти всеки ден и Доминик бе започнала да свиква с присъствието му — всъщност тя вече го възприемаше като добър приятел. Напоследък той бе започнал да я нарича с гальовното „миси“, което също бе знак за по-голяма близост.

— Между другото — добави тя, ако нещо ми потрябва, знам, че ти си наблизо.

— Една-две мили са голямо разстояние по тези земи, миси — Хенри още веднъж се огледа към бараката. Откакто бе довел тук Доминик, тя работеше така усилено, както никога не бе виждал жена да работи. Хенри не можеше да познае старата барака на Джек. Най-забележителното подобрение обаче бе по отношение на миризмата. Още първия ден, когато бяха дошли, Хенри запали голям огън до поточето, прекосяващо парцела. В този огън Доминик хвърли колекцията от боклуци, развалени храни и даже чаршафи и завивки, които вече не можеха да бъдат спасени от мръсотията. Преди да потеглят от Даусън, Хенри се бе погрижил да снабди Доминик с почти всичко, от което можеше да има нужда — всичко, с изключение на мъж, който да я закриля. Тя разполагаше с дърва за горене, с храна и с една пушка „Райфел“ за всеки случай. Хенри й купи нови ленени чаршафи, съдове за храна и даже такива „люксови предмети“, като покривка за маса и пердета за прозорци. Хенри си представяше как щеше да бъде поразен Джек, ако по някакъв начин можеше да зърне това място сега.

Първоначално Доминик бе водила дълги спорове с Хенри по въпроса за парите. Накрая той успя да я убеди, че парите, с които й купуваше всички тези неща, бяха от златото, което той бе изкопал от

мястото на Джек, когато му бе помагал — така че това всъщност бяха нейни пари. За краткото време, откакто я познаваше, Хенри бе разбрал, че тя бе горда и независима. Той знаеше, че ако ѝ каже, че е използвал свои пари за покупките, тя никога повече не би приела помощта му.

Поради упоритостта, с която тя преследваше взетото решение, Хенри най-накрая бе отстъпил и я бе оставил да работи на парцела на Джек, докато той самият продължаваше да работи на своя парцел. Предната седмица той ѝ бе преподал основите на златотърсаческия занаят. След няколко дни, прекарани в работа на потока, Хенри вече вярваше, че тя ще се признае за победена и ще поиска да се завърне в Даусън Сити. Той обаче постепенно се бе убедил, че тя не се боеше от тежката работа и не се гнусеше да прекарва деня си, шляпайки в калта. Въпреки че никак не му се искаше да го признае, Хенри не можеше да отрече факта, че Доминик бе жена, способна да работи занаята на златотърсача. Въпреки това на него все пак му се струваше нередно да остави това малко галско момиче съвсем само в пущинака.

— Мисля, че трябва да преразгледаме това решение — каза той, правейки последен опит да я убеди.

— Няма да се върна в града, Хенри! — Явно бе твърдо решена да остане. Огледа едностайната барака, която беше неин дом сега. Откакто се нанесе тук, бе прекарала много дни в чистене и търкане, докато не започна да ѝ се струва, че вече не усеща пръстите си. Джек Скрогинс явно не бе от хората, които държаха на чистотата. Вътрешността на бараката така силно миришеше на гнило, че на нея ѝ се струваше, че ще повърне, преди да успее да почисти всичко от мръсотията. Даже и сега, след всичките ѝ усилия, вътре все още се усещаше леко кисела миризма на спарено, с която бяха пропити мебелите и дървените стени. Надяваше се, че след още едно пълно почистване тази миризма щеше да изчезне окончателно. Испита чувство на силно облекчение, докато почистваше бараката на Джек Скрогинс. Това, което виждаше, бе достатъчно, за да разбере, че никога не би могла да бъде щастлива с този мъж. Разбира се, благодарение на Коул Хоукинс тя така или иначе не можеше да бъде щастлива с никой мъж отсега нататък.

Хенри отпусна уморено ръце, сякаш се признаваше за победен. Тя беше толкова твърдоглава, колкото и красива. Имаше чувството, че може да говори, докато пресипне, без това да има някакъв ефект.

— Е добре — въздъхна той. — Запомни ли как да използваш пушката? — Тя кимна енергично с глава. — Внимавай с тези шлюзове. Нали помниш, че не трябва да отваряш на никого, след като се стъмни? — Той забеляза снизходителния израз на лицето ѝ. Въпреки това не можа да се сдържи и добави: — И ако наоколо се навъртат някакви непознати...

— Не трябва да им давам да разберат, че съм сама тук — каза тя нетърпеливо, пристъпи крачка напред и започна шеговито да го побутва към вратата. — Всичко ще бъде наред, Хенри. — Той продължаваше да клати глава, докато тя го изтикваше през вратата.

— Всички тези диви животни, скитници и тъй нататък — просто не знам как да те оставя тук!

— В този район има редовен полицейски патрул — напомни му тя.

— И все пак, ако ти се случи нещо, никога няма да мога да си простя, че ти дадох тази идея.

Доминик погледна към него и срещна разтревожения му поглед. Бе разбрала вече, че Хенри е безценен приятел — той бе искрен и винаги готов да се притече на помощ. За разлика от Коул Хоукинс, мъж като Хенри никога не би излъгал една жена, за да я използва за собствените си егоистични интереси и след това да я изостави, без дори да се замисли. Раздразнението ѝ от него премина и тя му се усмихна с нежност, вглеждайки се в обветреното му лице.

— Аз ще бъда добре и... благодаря, Хенри. За всичко.

Хенри я погледна мълчаливо. Тонът, с който му говореше, нежният израз на лицето ѝ — всичко това накара сърцето му да забие силно от вълнение. Повече от всеки друг път му се прииска да я целуне. Но знаеше, че тя щеше да се дръпне с отвращение, ако той направеше подобен глупав опит. Затова се обърна настрана, прочисти гърлото си и с усилие прогони от съзнанието си глупавите идеи, които го бяха споходили.

— Ще тръгвам тогава — каза той примирено. На излизане хвърли поглед към небето. Щеше да се стъмни, докато успееше да се върне в бараката си. Отново погледна Доминик. Нейните очи също бяха вдигнати нагоре към чистото синьо небе. Лицето ѝ имаше странно отсъстващо израз, а очите ѝ бяха тъжни. Той се запита дали все пак не

е започнала да чувства страх от самотата. — Сигурна ли си?... — започна отново той.

— Господи! — възкликна тя. — Да, сигурна съм. А ти по-добре вече да тръгваш. Време е да си гледаш своята работа — въпреки че гледаше към Хенри, закачливата усмивка на Коул се появи пред очите ѝ. Тя не само мислеше за него твърде често, но и току-що бе използвала неговия начин на изразяване. Щеше ли някога да се отърси от спомена за него? Беше ли той сега някъде далече в океана, загледан в същото небе, измислеше ли за нея?

Хенри отново забеляза същия странен израз на лицето на Доминик. Той гореше от желание да я попита за какво си мислеше в моментите, когато очите ѝ придобиваха такъв меланхоличен вид, а долната ѝ устна леко потрепваше, сякаш си припомняше за целувката на отдавна изгубен любовник. Каквото и да си мислеше, изглежда, бе нещо много тъжно. Освен това бе забелязал, че тези тъжни мисли доста често я спохождаха. „Някой ден — си каза Хенри — непременно ще я попитам за миналото ѝ.“ Сега обаче трябваше да тръгва.

Доминик изпрати Хенри до коня му. Не искаше да му признае, че това, че оставаше сама тук, съвсем не ѝ бе така безразлично. За пръв път през живота си тя оставаше сама — наистина сама — и трябваше да разчита изцяло на себе си. Но тя се нуждаеше именно от това и искаше да разполага с това време, за да подреди чувствата си и да помисли как щеше да живее по-нататък. Имаше много важни решения, които трябваше да вземе, и тя се радваше, че около нея нямаше никой, който да и влияе — или да я изкушава. Отново си спомни за Парадайс Стрийт и този спомен я накара да потръпне въпреки топлината на меката юнска вечер. Никога нямаше да изпадне дотам, че да гледа на това ужасно място като на единствена възможност, която ѝ оставаше, никога!

Още веднъж погледна Хенри, докато се качваше на коня си, и топло чувство смени ужаса, който изпитваше при този спомен. Досещаше се, че Хенри бе купил всички тези неща за нея със собствените си пари, а не с парите, които уж имал от златото на Джек. Знаеше, че нещата, които бе купил, ѝ бяха нужни, затова се бе отказала да спори с него. Но тя бе решила, че веднага щом находището на Джек започнеше да дава достатъчно злато, щеше да му се изплати за всичко.

Застанала до коня му, Доминик вдигна глава и погледна към Хенри. Очите му, изпълнени с доброта, я гледаха отгоре.

— Сбогом, мосю Хенри — каза тя с усмивка.

Той кимна и остана загледан за миг в нея, след което подкара коня си по тесния път.

Доминик не остана навън, за да чака, докато той се изгуби от поглед. Влезе обратно в бараката и седна на леглото. Гледана отвътре, едната стена изглеждаше доста по-ниска от срещуположната. Покривът бе поставен накриво и даже единият от прозорците бе под ъгъл спрямо пода. Вратата не беше твърде солидна и, както и цялата постройка, бе наклонена на една страна. Единственото предимство на тази барака беше нейното местоположение. Много подобни бараки, които Доминик бе виждала, нямаха около себе си нищо друго, освен кал и някоя и друга пейка. Бараката на Джек бе построена сред малка смърчова горичка. Рекичката, наречена Елдорадо Крийк, течеше наблизко и дори дълбоките дупки, които Джек бе прокопал в хълма, търсейки злато, не можеха да нарушат красотата на това място.

Илюзията ѝ, че всички търсачи на злато бяха много богати, се бе разсеяла много бързо, след като се установи върху парцела, наречен от Джек Скрогинс „Елдорадо 12“. Хенри ѝ беше казал, че след като бе работил около година в златната си мина, Джек бе изкопал само толкова злато, което едва покриваше ежедневните му нужди, заедно с нейния билет от Сан Франциско. Доминик не се остави да бъде обезкуражена от това — тя продължаваше да вярва, че ще изкопае достатъчно злато, за да върне парите на Хенри и да замине от Юкон, преди да настъпи зимата.

Преди да затвори вратата на бараката, Доминик хвърли поглед към покритите с гори склонове наоколо. Хенри ѝ бе казал, че Джек бе изчезнал някъде там, по тия хълмове. Усети студени тръпки да я побиват, когато за пореден път се запита какво ли се бе случило с него. Изпитваше странно чувство, щом си спомнеше за Джек Скрогинс. Той бе смятал да я доведе тук, след като се оженят, но сега на Доминик ѝ се струваше, че това място криеше нещо зловещо. Слънцето вече бе започнало да се скрива зад планинските върхове и тя се почувства още по-притеснена от факта, че бе така незащитена тук. Въпреки че имаше много неща, от които се опасяваше, най-големият ѝ страх бе

възможната среща с някоя друга гризли като онази, с която Коул се бе преборил.

С тази мисъл тя започна да се изкачва по лекия наклон, който водеше към бараката. В следващия момент чу шум някъде наблизо, който накара сърцето ѝ да прескочи. Тя се обърна към мястото, откъдето идваше звукът, очаквайки да види огромна гризли с ужасни жълти зъби да идва към нея откъм потока. Вместо това видя само един лос, който минаваше под върбите. Тя се засмя и продължи пътя си. Далечен вълчи вой разцепи унило тишината. Студена тръпка полази по гърба на Доминик. Тя побърза да влезе в бараката и веднага заключи вратата. Запали малката газена лампа и спусна капака на прозореца. На края на капака бе закован пирон и от него висеше връв, която трябваше да се усуче около друг гвоздей, забит в рамката на прозореца. Това самотелно заключване съвсем не ѝ вдъхваше чувство на сигурност през нощта. Една гризли можеше да отнесе целия прозорец — а даже и вратата — с един удар на огромните си лапи.

Тя грабна пушката, която ѝ бе оставил Хенри. През последните седмици бяха ходили няколко пъти до потока и той ѝ бе преподавал уроци по стрелба. Веднъж тя даже бе уцелила една от празните бутилки, които Хенри ѝ поставяше като мишена. Хенри ѝ бе казал да не се колебае да използва пушката, ако се почувства застрашена. Трудно ѝ бе да си представи, че можеше да насочи пушка към друго човешко същество. След сблъсъка на Коул с мечката обаче тя знаеше, че не би се поколебала да стреля, ако някой, когото обичаше, бе застрашен. Някой, когото обичаше... да, тя все още обичаше Коул... може би дори още повече сега. Понякога тя го мразеше също така страстно, че я бе изоставил.

Сватбите на спътничките ѝ само бяха подсилили чувствата ѝ. Знаеше, че ѝ бе съдено пак да види Коул, най-малкото, за да му каже, какъв негодник се бе оказал, че я бе накарал да повярва, че ще се върне при нея във Форт Юкон. Бе толкова мъчително да живее в неизвестност относно причините, които го бяха накарали да я заблуди, както и за причините, заради които бе решил да си тръгне, и това бавно я влудяваше. Някой ден, някъде, тя щеше да срещне Коул Хоукинс. Дано и той да съзнаваше това!

Тя хвърли поглед около себе си. Ставаше все по-тъмно. Сега тази барака бе нейният дом, но в нея имаше още много вещи, които

принадлежаха на Джек, и това я караше да се чувства неудобно. Малък нож висеше в ножницата си на стената близо до печката. Това ѝ напомни за по-големия, който висеше на кръста на Коул. След това тя си помисли за белега, който бе видяла на лицето му. Той ѝ бе казал, че един ден ще ѝ разкаже как го е получил. Може би сега, след срещата с гризлото, той щеше да има още един на ръката. Коул щеше да има нова история за разказване... история с тъжен край.

Не беше редно да бъде тук, в бараката на Джек, и да мисли непрекъснато за Коул. Още по-зле ѝ ставаше от факта, че дълбоко в себе си тя бе благодарна, че Джек го нямаше. Лошото предчувствие отново я споходи. Тя си каза, че трябваше да се отърси от всички тези чувства на вина, преди те съвсем да я побъркат.

Един който изджавка навън, последван скоро от цял хор негови събратя. Тънките им гласове се различаваха от протяжния вой на вълците. Доминик притисна пушката към себе си. Тя пресече стаята, скочи в леглото и се пъхна под завивките направо с дрехите. Даже и ботушите останаха на краката ѝ.

Последва една дълга и безсънна нощ. Тя чуваше — или си представяше, че чува — хиляди звуци. На сутринта представляваше кълбо от нерви и решението да остане тук вече не ѝ се виждаше тъй разумно, както преди. Каза си, че след време ще свикне и че не бива да се страхува толкова. Но след деня, прекаран във влага и кал край потока, тя вече нямаше особени илюзии. Напълно изтощена, следващата нощ тя спа, без да чува нито звук. На следващата сутрин, когато се бе събудила, цялото ѝ тяло бе ужасно вдървено и тя се чувстваше по-уморена, отколкото преди съня. След като едва бе успяла да се измъкне от леглото обаче, по-късно сутринта тя откри първото си късче злато.

Парчето, колкото средно голям камък, почти убягна на уморения ѝ поглед. Покрито с кал, то изглеждаше също като всички останали камъчета. След като пусна водата през шлюза обаче, Доминик ненадейно зърна жълтия блясък. Трепет на възбуда премина през тялото ѝ, докато протягаше разранената си и мръсна ръка, за да го вземе. Ръцете ѝ трепереха, когато го вдигна и го поднесе към очите си. Всепобеждаваща надежда я обхвана изцяло... сега вече знаеше, че ще постигне целта си да напусне Юкон — и да види отново Коул Хоукинс!

ГЛАВА 20

— Прекрасен е — каза Лутър и леко подсвирна. Удовлетворена усмивка се появи на устните му, а ръката му несъзнателно поглаждаше новата му риза. Той се чувстваше добре, изглеждаше добре и го съзнаваше. От две седмици насам той и Коул живееха царски живот. Разбира се, след два месеца, прекарани в поречието на Юкон, Сан Франциско изглеждаше като красива мечта.

— Да, красив е — добави Коул гордо, — и целият е наш. — Също както и Лутър, той бе облечен с нови и скъпи дрехи от глава до пети, заедно с блестящите нови ботуши, които довършваха тоалета му. Даже и капитанската му шапка бе нова, с тясна периферия и малка емблема на котва отпред. Черният цвят на шапката се съчетаваше със същия цвят куртка, дълга до бедрата. Коул се чувстваше изцяло нов човек. Тази сутрин в хотела, където се бяха установили, той бе лежал повече от час в прекрасната порцеланова вана, без да обръща внимание на подигравките на Лутър, който го дразнеше, че е суетен като жена. Коул се чувстваше пречистен от миналото и готов да поеме пътя към бъдещето.

Разяждащото чувство на вина и скритата болка, които споменът за Доминик винаги събуждаше, все още го измъчваха. Коул знаеше от опит, че с времето тези чувства постепенно щяха да изчезнат. Той се утешаваше с мисълта, че тя може би бе по-добре без него и, че той постепенно щеше да дисциплинира мислите си и да престане да си спомня за нея. Предния ден обаче бе видял във фойайето на хотела млада бременна жена и това го бе изкарало от релсите. Той си спомни как краката му се бяха подкосили и погледът му се бе замъглил при тази гледка. Днес отново споменът за бременната жена се появяваше от време на време пред очите му. Този неканен гост го измъчваше, защото в мислите си той виждаше лицето на Доминик върху тялото на жената. Тръсна глава и избърса капките пот, които бяха избили на челото му.

Лутър бе забелязал червенината, която се бе разляла по лицето на капитана. Сметна, че това се дължи на възбудата от новата им покупка. Повдигна високо бутилката шампанско, която държеше в ръцете си.

— Е, хайде да счупим тази бутилка с божествен нектар и да дарим име на тази прекрасна лейди — каза той, сочейки към носа на големия кораб. Бе предложил на Коул много нови имена, но така и не бяха постигнали съгласие за нито едно от тях. Коул настояваше, че той вече е избрал най-доброто име, но не желаше да го разкрие преди кръщаването на кораба.

Коул въздъхна и кимна в знак на съгласие. Това беше най-големият товарен кораб, който си бе пожелавал да има. Парчетата самородно злато, платени от Линдси при сделката, сключена на Юкон, им бяха донесли повече пари, отколкото се бяха надявали. Коул знаеше, че ако нямаше непредвидени катастрофи с кораба им, щяха да спечелят много пари от превоза на стоки по бреговете на Тихия океан. Пригоден за търговия по море, този кораб бе снабден с най-модерно оборудване и удобства. Мощният двигател и аеродинамичната му форма щяха да им осигурят най-голямата възможна скорост на придвижване и те можеха да достигнат бързо слънчевите брегове, които Коул мечтаеше отново да види.

— На теб се пада честта — каза Лутър. Въпреки че двамата с Коул бяха равноправни собственици, Лутър бе настоял Коул да запази положението си на капитан на кораба. Внимателно му подаде бутилката скъпо шампанско, посочвайки с жест към носа. Коул взе бутилката без колебание. Той се приближи тържествено към ръба на кея, докато Лутър го следваше по петите.

Спряха под надвисналата над тях дъга на корабния нос. Коул отметна глава и погледна към свежо боядисаната дървена облицовка. Красиво издялана дървена сирена украсяваше върха на корабния нос. Боядисаната ѝ в черно коса се спускаше на вълни върху голите гърди, а рибешката ѝ опашка следваше извивката на заострената част на носа. Имаше ангелско лице също като истинските сирени, които според легендата са омайвали моряците със своите песни, за да ги погубят след това. Ангелската чистота на лицето се съчетаваше с някаква скрита чувственост, която издаваха интимните извивки на тялото ѝ. Без да знае защо, всеки път, щом я погледнеше, Коул си спомняше за

Доминик. Всъщност, като че ли всичко му напомняше за нея. Той почувства отново как потта избива на лицето му.

Лутър бе затаил дъх в очакване Коул да разбие бутилката в носа на кораба. Това бе важен ден за двамата и той се надяваше, че призраците от миналото нямаше да хвърлят сянка върху този тържествен момент. Лутър знаеше, че ако Коул бе решил да нарече кораба „Лейди Сузана“, щяха да бъдат обречени от самото начало.

Почти бе сигурен, че Коул щеше да нарече този кораб „Доминик“, и се боеше, че и това име можеше да се окаже също така несполучливо. Той очакваше с нетърпение Коул да обяви името, което бе намислил.

Коул разби бутилката в носа на кораба и бе опръскан с дъжд от шампанско и парчета стъкло. Радостните възклицания на Лутър се присъединиха към неговия смях:

— Кръщавам те с името: „Кораб на свободата“.

— Какво? — попита с учудване Лутър. — Това ми звучи като един от онези кораби, които превозват роби или нещо такова...

— Точно обратното, приятелю. Това име означава, че ние сме свободни от миналото — свободни завинаги!

Лутър погледна Коул внимателно. Той разбираше, че Коул се старае да изглежда искрен, но решимостта му бе някак прекалена и неестествена, а изразът на очите му съвсем не беше така весел.

Преди Лутър да успее да отговори, вниманието им бе привлечено от суматохата на кея. Лутър забеляза една жена — явно проститутка, — която крещеше нещо за откраднат багаж. Виковете ѝ вече бяха събрали около нея малка група хора. Жената викаше ту на английски, ту на френски. Лутър отново погледна Коул и забеляза, че приятелят му бе изцяло погълнат от това, което ставаше на кея.

— Там има достатъчно хора, които да ѝ помогнат — каза Лутър нетърпеливо. — Що се отнася до името, което си избрал... — той не можа да продължи, защото в този момент Коул тръгна бавно нагоре по дългия кей, без да отмества поглед от лицето на жената.

Без да слуша Лутър, Коул продължаваше да върви към нея, въпреки че нещо му подсказваше, че бе най-добре веднага да се качи на кораба и да напусне това пристанище колкото се може по-бързо. Докато се приближаваше към жената, всички възможни съмнения за нейната самоличност отпадаха постепенно. Очите ѝ бяха с по-

бледосин цвят, косата ѝ бе започнала да побелява, но въпреки това под крещящия грим тя все още притежаваше онази красота, която бе предала на дъщеря си. Коул се спря накрая на групата от хора, които я бяха заобиколили, и се вгледа по-отблизо в лицето ѝ. Тя беше само на два ярда разстояние от него и продължаваше да говори несвързано, преминавайки от френски на английски и обратно. Докато слушаше оживеното описание, което тя даваше на човека, откраднал чантата ѝ, той изпита странно предчувствие.

— Извинете, мадам — каза той, след като си бе пробил път до нея.

Тя погледна към него и веднага млъкна. Невинна усмивка се появи на устните ѝ, а клепките над очите ѝ трепнаха.

— Аз ви чух, без да искам. Мога ли да направя нещо за вас?

Бриджит бавно огледа от глава до пети привлекателния мъж, който стоеше пред нея.

— Много неща можете да направите за мен, господине — каза тя с многозначителен тон. Гъстата червенина, която покри лицето му, я учуди. Той не приличаше на човек, който лесно можеше да бъде смутен.

— И-искам да кажа, за багажа ви — заекна Коул. Мисълта, че това вероятно бе майката на Доминик, го караше да възприема намека ѝ като твърде вулгарен.

— Властите са уведомени, но аз с удоволствие бих се възползвала от компанията на едни силен мъж, докато корабът ми отплува след час — тя направи крачка към него, вдъхвайки отблизо свежия му мъжествен аромат. — Да не би вие да сте капитанът на „Екселсиор“? — попита тя с надежда.

Думите ѝ му подеждяха като кофа студена вода, плисната в лицето му.

— Вие, с „Екселсиор“ ли ще пътувате? — попита той. Още преди тя да кимне утвърдително с чернокосата си глава, той знаеше отговора. — Корабът отива за Юкон — добави той с дрезгав глас.

Тя се изкикоти.

— Зная. Можете ли да си представите? Само преди няколко седмици казвах на дъщеря си, че тя е луда да тръгне за там. Но сега... — тя му се усмихна съблазнително и добави: — Сега смятам, че тя беше права.

Тя се приближи още повече, докато телата им се допряха. Погледът ѝ се стрелна за кратко към белега му, след което тя го погледна право в очите.

За момент очите на Коул срещнаха нейните. Той отстъпи назад, почти препъвайки се, прочисти гърлото си и отново почувства горещ прилив на кръв в лицето си. Безброй мисли препускаха в главата му. Спомни си какво му бе казала Доминик за причината, която я бе накарала да тръгне за Даусън Сити — а именно, за да избяга от широко разпространената репутация на майка си.

— Вие не трябва... искам да кажа, защо ви е да отивате в това забравено от Бога място?

Бриджит сви рамене, после отново се ухили:

— Говори се, че по онези места има много пари, които една изобретателна жена като мен би могла да насочи в своя полза — тя пое дълбоко дъх, от което съблазнителните ѝ гърди се издуха и почти се измъкнаха от ниското деколте на червената ѝ рокля. Тя се усмихна по-широко, щом забеляза къде бе насочил вниманието си Коул. Изпъна се така, че гърдите ѝ щръкнаха още повече и добави: — Дъщеричката ми си е хванала един милионер там, та затова има нужда от майчето си, да ѝ помага.

Думите ѝ отекнаха мъчително в съзнанието му. Искаше му се да ѝ изкрещи, че последното нещо, от което се нуждаеше сега, бе някой да му напомня за Доминик и новия ѝ съпруг. Остра болка прониза сърцето му и неравният му пулс сякаш усиливаше болката.

Бриджит отново пристъпи напред и почти се долепи до него:

— Името ми е Бриджит Лавал. Но, господине, вие не отговорихте на въпроса ми. Вие ли сте моят капитан?

Коул с усилие се откъсна от сладкия образ на Доминик, който изпълваше мислите му, и погледна отново към тази жена. От близко разстояние забеляза, че даже и с изобилния си грим, тя можеше само да завижда на естествената хубост на Доминик. Той отново отстъпи назад. Бе объркан. Тъкмо си отвори устата, готвейки се да каже на тази жена, че тя не трябва да тръгва за Юкон, че той няма да ѝ позволи да тръгне... но в следващия момент отново стисна зъби. Защо трябваше да се намесва? Може би Доминик наистина се нуждаеше от майка си в този момент. Кой беше той, че да се бърка в живота ѝ?

— Не, госпожо, аз не съм капитанът на „Екселсиор“. Но аз се връщам от Юкон и трябва да ви кажа, че това не е място за една лейди... — думите му пресъхнаха, щом видя изненадания израз на лицето ѝ. Той разбра, че тя едва ли бе чувала скоро някой да я нарича лейди. — По-добре забравете за тази идея да пътувате за Даусън — завърши несигурно Коул.

— Откъде знаете, че отивам в Даусън Сити? — прекъсна го тя, отново пристъпвайки към него, докато той отново направи няколко крачки назад.

— Аз п-просто си помислих, че навярно отивате там — каза той бързо. За миг си помисли, дали приливът на топлина към лицето му означаваше, че се е изчервил силно. — Но ако действително отивате там, би трябвало да промените плановете си. Даусън е наистина едно забравено от Бога място.

— Господи! — Бриджит вдигна ръце към лицето си. — Бедното ми момиче! — тя погледна нагоре към високия мъж, добавяйки: — Значи тя действително се нуждае от мен. Благодаря ви, че ми казахте това, господине!

Коул се изруга наум.

— Не, вие не разбирате... — думите му бяха заглушени от силното изсвирване на корабната сирена.

— Трябва да тръгвам, господине — извика Бриджит. — Корабът ми ще потегли всеки момент — тя се завъртя на пети и хукна да бяга към кораба, подхвърляйки през рамо. — Жалко, че не сте капитанът на моя кораб, господине. Можехме да си направим едно малко плаване за двама!

— Какво ще стане с багажа ви? — извика Коул, правейки последен опит да я спре.

Тя спря и се обърна към него. С усмивка сви рамене и каза:

— Багажът е като мъжете, господине... лесно се сменя.

Тя се изкикоти отново, завъртя се и се хвърли напред към кораба, без да поглежда назад.

Коул тръгна след нея, но спря след няколко крачки. Той се обърна инстинктивно към мястото, където стоеше Лутър. Погледите им се срещнаха, но Коул не можеше да разбере странния израз в очите на Лутър.

— Ти никога няма да се промениш! — изстреля думите си Лутър с пренебрежителен тон. Той не бе видял много добре жената, нито пък бе чул какво си говореха с Коул, но сметна, че бе видял достатъчно, за да разбере.

Коул тръсна глава отрицателно.

— Не е каквото си мислиш...

— Не съм сляп, Коул. Онази жена беше проститутка — ясно е като бял ден — Лутър продължи, без да дава на Коул възможност да отговори. — Освен това е французойка, дявол да го вземе! Как, по дяволите, си мислиш, че ще загърбиш миналото, като продължаваш да тичаш след всяка френска курва...

— Доминик не беше курва — прекъсна го Коул през зъби.

— Е, ти се отнесе с нея като с такава — му отговори Лутър. Той погледна към „Екселсиор“ точно в момента, когато Бриджит се качваше на борда на океанския лайнер. Повдигаше му се при мисълта, че Коул бе стигнал дотам да тича подир проститутки посред бял ден.

Ярост обхвана Коул, карайки го да се чувства ядосан на Лутър повече, отколкото той някога си бе представял за възможно. Стисна юмруци, борейки се с желанието да удари приятеля си през устата. Нямаше нужна никой да му напомня как се бе отнесъл с Доминик — и без това всекидневно се самообвиняваше. Коул изглежда продължително Лутър, без да казва и дума, тъй като не беше сигурен в способността си да се контролира в момента.

Лутър издържа на предизвикателния поглед на Коул. Той виждаше светкавиците, които преминаваха през очите на приятеля му, и разбираше, че бе докоснал болно място. Но не съжаляваше за думите си, тъй като считаше, че те можеха да подтикнат Коул да признае пред себе си истинските си чувства. Лутър знаеше, че само тогава биха имали свобода на техния „Кораб на свободата“.

Сирената на „Екселсиор“ отново изсвири. Коул отново бе обхванат от желанието да изтича по мостика и да измъкне майката на Доминик от кораба. Вместо това той се обърна и тръгна към своя кораб. Знаеше, че Лутър го следва на разстояние, и ускори крачка. Не искаше да спори с Лутър, но разбираше, че спорът лесно можеше да се разпали отново. Премина с тежки стъпки по дългия мостик, който водеше към „Кораба на свободата“. Преди корабът бе носил името „Мериленд“, тъй като предишният му собственик бе потеглил за пръв

път от този щат. Коул бе попаднал на подходящо време за покупката на кораба — бившият собственик бе разбрал неотдавна, че умира от туберкулоза. Искаше да прекара последните дни от живота си заедно с една жена, която бе срещнал тук, в Сан Франциско.

Коул спря на предната палуба на големия товарен кораб. Този кораб бе достатъчно голям, за да бъде преустроен в луксозен пътнически лайнер, но в момента се използваше за превоз на стоки от Мексико и Южна Америка на север по бреговата линия на Пасифика. Коул смяташе да запази този маршрут и да превозва същите видове стоки. Застанал на носа на своя кораб, Коул отправи очи към хоризонта. Опитите му да укроти мислите, които се втурваха в съзнанието му, бяха напразни. Той се обърна и погледна към „Екселсиор“: споменът за Доминик продължаваше да господства в съзнанието му. Той се замисли как щеше да реагира тя, щом узнаеше, че майка ѝ е пристигнала в Даусън. От краткия си разговор с Бриджит Лавал бе разбрал, че тя има намерение да възобнови своя бизнес още с пристигането си. Знаеше, че това щеше да разруши всички надежди на Доминик да избяга от онова, което я преследваше.

— По дяволите! — възкликна Коул. Обърна гръб на „Екселсиор“ и се оказа лице в лице с Лутър. Те продължиха да се гледат известно време. Лутър вече не изглеждаше ядосан — в очите му сега се четеше объркване... и загриженост. Коул му дължеше обяснение — може би. Но как да обясни нещо, което той сам не можеше да разбере? — Ще отида да си взема нещо за пиене — каза Коул, заобикаляйки Лутър и тръгвайки отново по мостика.

— Има достатъчно уиски на кораба — му напомни Лутър. И двамата се бяха погрижили запасите от алкохол на борда да бъдат достатъчни. Но Коул продължи да върви, без да му отговори.

— Ще потеглим ли този следобед? — извика Лутър зад гърба му. Планът им бе да отплуват същия ден за Колумбия. Екипажът бе готов да вдигне котва и чакаше само нареждане от Коул.

— Скоро ще се върна — изкрещя Коул, без да се обърне. Имаше нужда да проясни мислите си, преди да отплуват от пристанището, а не можеше да направи това тук, гледайки към „Екселсиор“ и мислейки за Доминик. Това, от което се нуждаеше, бе едно силно питие и жена, която да го накара да забрави — поне за малко. Нали самата Доминик го бе накарала да забрави за Сузана Роуланд!

С тази мисъл в обърканото си съзнание, Коул се насочи направо към района на публичните домове близо до Барбери Коуст. Той знаеше, че през последните две седмици Лутър бе посещавал редовно този район на града. Всеки път, когато го бе канел да дойде с него, Коул му отказваше под претекст, че е твърде зает с покупката на кораба. Истината бе, че той не можеше да си представи да бъде с никоя друга, освен с Доминик. Сега обаче му се струваше, че тъкмо от това имаше нужда, за освободи веднъж завинаги съзнанието си от нея.

Влезе в първия от публичните домове, който му се изпречи на пътя. Това беше малък бар с активна клиентела даже по това време на деня. Коул огледа с бърз поглед вътрешността на бара. Изглеждаше како всички останали барове в този район. Вниманието му бе привлечено от русата танцьорка, която се бе облегнала на барплота. Тя му се усмихна, щом забеляза погледа му. Образът на Доминик се появи пред него по-ярък от всякога — почти му се стори, че именно тя стои пред него и го гледаше с онези омайващи сини очи. Примигна и тръсна глава. Доминик бе изчезнала. Коул отново погледна русото момиче. Странно усещане на гадене се оформи под лъжичката му и той почувства неприятен вкус на езика си. Продължи да гледа танцьорката, докато лицето ѝ започна да се размива пред очите му. Усети, че му ставаше зле и че трябва да излезе на чист въздух. Обърна се рязко и излезе от бара. Соленият въздух и миризмата на риба, която винаги се усещаше на брега, накара стомаха му да се преобърне. Преглътна с труд и се отдалечи с бързи крачки от бара.

Не спря, докато не стигна до кораба си. Лутър стоеше на кварталдека, но Коул не забави крачка. Минавайки покрай него, той извика:

— Потегляй — курс право на юг.

— Сега? — му изкрещя Лутър. Ограденото му от бакенбарди лице имаше сърдит израз.

— Сега! — Коул тръгна право към каютата си, грубо блъсна вратата и след това я затвори с ритник. В кабината му имаше всички необходими запаси, от които можеше да се нуждае на дълъг път, включително и множество бутилки скъпо уиски. Това бе всичко, което в действителност му трябваше, си помисли той. Искеше да се напие до самозабрава. Когато се събудеше, „Корабът на свободата“ щеше да е далече на юг край брега на Калифорния — точно в обратната посока

на „Екселсиор“. Дотогава — може би — той щеше да успее да забрави за Доминик и майка ѝ, и за своето чувство на вина... и най-вече може би щеше да успее да удави в алкохол мъката от още една пропиляна любов.

Няколко часа по-късно, пиян — но не достатъчно, за да забрави, Коул разби една от бутилките в стената. Тя се пръсна и засипа пода с хиляди парчета стъкло. Коул изруга и потърси друга пълна бутилка. След като откри, че бе попаднал пак на празна, той изруга и я запрати в същата посока, където бе хвърлил първата. Купчина от строшени стъкла се събираше на пода. Силно чукане на вратата прекъсна следващия му поток от ругатни.

— Махай се, Лутър — изръмжа Коул.

Вратата се отвори. Лутър влезе в кабината въпреки нареждането, което току-що бе получил. Коул седеше зад писалището си с мрачен израз на лицето. Лутър хвърли поглед към купчината строшени бутилки. Недоволно изсумтя и отново погледна Коул, присвивайки леко очи.

— Значи миналото е напълно забравено, така ли?

— Не искам да разговарям с теб — изръмжа Коул. Той непохватно обърна стола си така, че да не вижда Лутър. В главата му сякаш бушуваше торнадо. Осъзна, че може би бе пил повече, отколкото предполагаше.

Лутър се приближи и застана до него. Все още бе ядосан, но знаеше, че Коул тъкмо сега имаше нужда от него. Протегна ръка и я постави върху рамото му. Коул се отпусна в креслото с примирен вид.

— Искаш ли да поговорим? — попита Лутър спокойно.

Коул сви рамене. Усещаше ръката на Лутър върху рамото си и раздразнението, което чувстваше към приятеля си, изчезна. Те винаги бяха разговаряли за всичко — всичко, освен за двете жени, които Коул бе обичал и изгубил. Само че, когато бе загубил Сузана, той знаеше, че по никакъв начин не можеше да си я върне. С Доминик бе по-различно. Коул не знаеше как щяха да се развият събитията, ако той бе пожелал да се върне във Форт Юкон и да ѝ каже, че я обича. Сега се боеше, че единствената му перспектива бе да прекара остатъка от живота си, гадаейки отговора на този въпрос и рисувайки във фантазията си различни картини, в които участваше Доминик.

— Още не е късно, Коул — каза Лутър твърдо. Пръстите му леко стиснаха рамото му. Той почувства напрежението в тялото му.

— Тя вероятно е вече омъжена — избоботи Коул.

— Ами ако не е? — Лутър почувства, че рамото на Коул се вдърви още повече.

— Имам да върша работа — най-после каза Коул. Сърцето му биеше лудо в гърдите. Той се мъчеше да освободи съзнанието си от въздействието на алкохола и да намери някакъв логичен начин да види отново Доминик. Лутър разреши дилемата му:

— Можем да отплуваме на север към Сиатъл и да натоварим стоки, които да откарваме след това за Даусън. Така пътуването ни няма да е напразно.

Лутър чу дълбоката въздишка, която се откърти от гърдите на Коул. Приятелят му продължаваше да гледа към стената, все още под въздействието на уискито, но явно се опитваше да осмисли предложението на Лутър.

— Разбери ме правилно, Коул — добави Лутър. — Не искам да кажа, че много ми се иска да се върна в онази миризлива дупка. Обаче... — той въздъхна дълбоко и продължи: — Не обичам да гледам приятеля ми да страда. Тъй, както виждам нещата, докато не разбереш със сигурност дали е женена, или... — той се поколеба, преди да продължи — или е в затруднено положение, няма да можеш да загърбиш миналото. Казвам ти, нека да отидем там и да приключим с това веднъж завинаги.

Коул усети, че пулсът му отново се ускори, а главата му продължаваше да се върти. Думите на Лутър отекнаха в съзнанието му. Спомни си отново за бременната жена, която бе видял в хотела. Той усещаше — не, беше сигурен, че Доминик носеше дете от него. Знаеше го със същата сигурност, с която знаеше, че я обича. Изведнъж разбра, че не трябваше да оставя Джек Скрогинс да отгледа това дете като свое собствено. Тази мисъл сега го влудяваше. Той скочи от стола си, почти събаряйки Лутър.

Лутър сви юмруци, заемайки отбранителна позиция. Случвало им се беше да разменят удари неведнъж — обикновено под влияние на алкохола — и Лутър помисли, че приятелят му се готвеше да започне поредното сбиване.

Коул тръсна глава, за да прогони световъртежа, и се опита да се съсредоточи върху раздвояващия се образ на Лутър. От бързото ставане му се зави още повече свят. Той отново тръсна глава. В следващия момент забеляза, че приятелят му се готвеше да се бие с него, и това го накара да се съвземе донякъде.

— А-аз имам нужда от тази жена — заекна той почти неразбираемо.

Лутър отпусна ръце. Той погледна Коул, докато последният размишляваше над това, което току-що бе казал.

— Имаш нужда от нея, или я обичаш? — попита той ядосано.

Гъста червенина заля лицето на Коул, но в следващия миг кръвта се отдръпна от лицето му и то придоби призрачно бледен вид. За момент Лутър си помисли, че ще припадне.

Преглъщайки с труд, Коул се бореше да си възвърне контрола над себе си. Вдигна очи и посрещна неотлъчния поглед на Лутър.

— Аз я обичам, да го вземат дяволите дано! — каза Коул през зъби. Това е — беше го казал на глас. Лутър трябваше да бъде доволен сега.

Смръщеното лице на Лутър се проясни и той се усмихна.

— Мъчително е да се признае, нали? — захили се той и добави: — Ще кажа на кормчията да обърне обратно това корито. Ще държим курс право на север.

Коул продължаваше да се мръщи, слушайки доволния глас на Лутър. Все още се разкъсваше от противоположни чувства. Част от него бе изпълнена с радост от това, че щеше да види отново Доминик... друга част се ужасяваше от възможността да я види отново — та това щеше да го принуди да признае чувствата си към нея. Страхът му, изглежда, отново започваше да побеждава в тази битка.

— Искаш ли едно питие? — попита той Лутър с треперещ глас.

Вместо отговор се разнесе язвителен смях.

— Ще го запазя за сватбата ти — отговори Лутър, след което се обърна и излезе от каютата. Странният израз на лицето на Коул при последните му думи го бе развеселил още повече. Той не можеше точно да обясни защо, но имаше наистина натрапчивото предчувствие, че много скоро щеше да присъства на сватбата на Коул.

Коул продължи да гледа към вратата и след като Лутър бе излязъл. Думите му още звъняха в главата му. Сватба? Коул не си

спомняше да бе казвал нещо за сватба. Краката му започнаха силно да треперят и той тупна отново в креслото. Лутър искаше от него все по вече и повече! Бе го накарал да признае, че обича Доминик, но защо говореше за сватба? Коул си спомни отново за жената в хотела. Тръпки преминаха през цялото му тяло. Любов — това означаваше брак и семейство — и дом... всички онези неща, от които той бягаше и затова бе избягал и от Доминик.

Корабът започна рязко да завива. Обхвана го паника. В какво се бе оставил да го въвлекат сега? Той се опита да стане от стола, но краката отказаха да го слушат и ужасен световъртеж замъгли съзнанието му. Корабът продължаваше да завива и главата му продължаваше да се върти.

— Да става каквото ще! — измърмори той. Помисли си, че може би се тревожи напразно. Най-вероятно те щяха да отидат до Даусън Сити и да заварят Доминик щастливо омъжена за нейния златотърсач. Може би това, че Коул я обичаше, бе последното нещо, което я интересуваше сега. Тя сигурно го мразеше, че я бе изоставил във Форт Юкон. Но майка ѝ също влизаше в сметката. Ако успееше да пристигне в Даусън преди Бриджит Лавал, той би могъл да предупреди Доминик. Постепенно в опиянения му мозък се оформи идеята, че ако успее да стори това, може би Доминик щеше да му прости грешката, която бе допуснал във Форт Юкон.

В такъв случай единственото, за което трябваше да мислят, бе детето — неговото дете. Проклет да бе, ако оставеше някакъв полуумен първопреселник да отгледа неговото дете в онова забравено от Бога място. Едно ново чувство за дълг започна да се оформя в замътеното му съзнание. Реши, че ще поиска детето си, ще го вземе със себе си в открито море. Представи си как стои на предната палуба, а синът му стоеше до него. За свое учудване установи, че картината му харесва. След това той си представи Доминик, стояща от другата му страна. Сега картината бе завършена. Кръвта болезнено започна да пулсира в слепоочията му. Той отпусна глава върху писалището и затвори очи. Имаше прекалено много неща, за които трябваше да мисли, а той не бе готов за това. Когато стигнеха до Даусън Сити, тогава щеше да реши какво да прави.

Корабът бе спрял да завива и сега се движеше с пълна пара. Коул постепенно осъзнаваше действителността: той наистина се връщаше

на Юкон. Едно неясно предчувствие бе последното, което премина през ума му, преди да затвори очи и заспи.

ГЛАВА 21

Доминик с мъка вадеше от кладенеца пълната кофа с вода. Когато кофата достигна до ръба на каменния зид, тя спря за миг, за да си поеме дъх. Студеният вятър бе прогонил комарите и поне тяхното бръмчене не се чуваше около нея тази сутрин. Радостта от това обаче се изпари, когато видя тънкия слой лед, с който бе покрита водата в кофата. В поречието на Юкон даже и през лятото температурата нощем често спадаше до точката на замръзване. Доминик хвърли поглед към тъмнеещата смърчова гора нагоре, по склона зад бараката на Джек. Утринните слънчеви лъчи се пречупваха в сребристи отблясъци върху клоните на дърветата. През последните няколко седмици местният пейзаж предлагаше богата палитра от цветове. Хълмовете бяха покрити с най-различни полски цветя, които оцветяваха склоновете им с бляскави оттенъци на оранжево и червено. Но сега даже и зеленината вече бе започнала да преминава в нюанси на кафяво, защото лятото вече си отиваше.

Доминик прехвърли отново вниманието си към всекидневните задължения. Днес нямаше желание да прави каквото и да било. Ръцете ѝ бяха разранени, гърбът я болеше — едва ли имаше и един инч от тялото ѝ, който да не усещаше като болен. Ади беше права — златотърсаческият занаят бе труден и тя знаеше, че не би могла да продължава да работи със същото темпо. Остави кофата на земята и се изправи. Остра болка в долната част на корема я накара отново да се наведе. През последните няколко дни тази болка се появяваше все по-често.

Доминик се хвана за края на каменния зид и изчака болката да премине. Наведе глава и едва преодоля желанието да избухне отново в плач. В последно време плачеше често. Всеки път, когато си мислеше за нещата, които ѝ се бяха случили, сълзите напиреха в очите ѝ. В началото не искаше да го признае пред себе си, но колкото повече време минаваше, толкова по-ясно ставаше, че бе бременна. Бяха минали два месеца от раздялата ѝ с Коул и сега тя носеше в себе си

неговото дете. Пое няколко пъти дълбоко въздух и си помисли отново за невероятното положение, в което се намираше.

Обхващаше я чувство на ужас. Парцелът на Джек не даваше много злато. Онези няколко къса, които бе открила през последните няколко седмици, не бяха достатъчни, за да плати с тях заминаването си от Даусън Сити. Беше вече втората половина на август и зимата скоро щеше да настъпи. Тогава пътуването вече нямаше да бъде възможно. Колкото повече си мислеше за всичко това, толкова повече я обхващаше паника. Би било ужасно да прекара зимата тук, на парцела на Джек, но да слезе в Даусън Сити бе невъзможно. Никое порядъчно семейство не би я наело на работа, когато положението ѝ започнеше да става явно. Мръсните бараки на Парадайс Стрийт се появиха пред очите ѝ. Тя тръсна глава — не, никога нямаше да приеме това като една от възможностите.

Мисълта, че ще трябва да роди тук съвсем сама, ѝ се струваше невероятна. Въпреки че бе трудно да си го представи, тя просто нямаше друг избор. Бе стигнала до извода, че ако успееше да се снабди с достатъчно провизии до пролетта, тя щеше да се справи с положението. Ако пресмятанията ѝ бяха точни, бебето трябваше да се роди в края на март. Тя се опитваше да се успокоява с мисълта, че много други жени преди нея са раждали сами. Доминик потръпна — от страх, не от студ. Спомни си за една жена в Ню Орлийнз, когато бе на тринадесет години. Една от проститутките бе забременяла: нещо обикновено в публичните домове — та нали и Доминик се бе появила на бял свят по този начин. Но тогава, на гости при майка си, Доминик чуваше с часове мъчителните викове на родилката. Най-накрая бебето се бе родило и малко след това двамата — майката и детето — умряха. Тогава майката на Доминик ѝ бе казала, че е станало така, защото на раждането не присъстваше лекар. Доминик изпитваше ужасен страх при този спомен.

С ядосан жест тя изтри сълзата, която се стичаше по бузата ѝ. Трябваше да прогони от съзнанието си тези зловещи спомени, но продължаваше да мисли за това, в каква бъркотия бе превърнала своя живот. Бе планирала толкова много неща, а събитията се бяха развили по съвсем друг начин и тя обвиняваше Коул също толкова, колкото и самата себе си. От време на време изпитваше безнадеждна любов към него, но още по-често го мразеше страстно. Чудеше се дали

възможността да забременее бе минавала през ума му и дали това не бе причината той да избяга толкова бързо.

Доминик въздъхна дълбоко и отново се изправи. Всеки път, когато си помислеше за Коул — а това ставаше почти непрекъснато, гневът ѝ даваше сили. Въпреки трудностите тя бе решена да отгледа детето си — и да го възпита по съвсем различен начин от онзи, по който бе възпитавана тя самата. Щеше да намери начин да осигури дом — истински дом — на това дете. Щеше да бъде добра майка, независимо от униженията, които щяха да изпитат поради факта, че детето щеше да е незаконородено. Нейното дете никога нямаше да се чувства самотно или отхвърлено. Освен това детето ѝ щеше от самото начало да знае кой е неговият баща. Доминик си спомни как бе питала майка си за това като малка. Бриджит се бе изсмяла и ѝ бе казала, че може да си избере когото си иска за свой баща. Доминик повече никога не спомена нищо по този въпрос и се опитваше да не мисли за баща си. Но нейното дете щеше да знае със сигурност кой бе неговият баща и доколкото това беше във възможностите ѝ, Коул също щеше да узнае за съществуването на детето си. Доминик се зарече в себе си, че някой ден ще го намери и ще го запознае с детето, за чието създаване той бе дал своя принос. „Ти още не си приключил с мен, Коул Хоукинс!“ — зарече се тя мълчаливо.

Сълзите ѝ бяха пресъхнали и гняв изпълваше мислите ѝ. Сграбчи кофата и част от водата се разплиска наоколо, докато я вдигаше, за да я отнесе в бараката. Доминик направи крачка нагоре по склона, но в същия момент остра болка прониза тялото ѝ. Изстена и изпусна кофата. Болката се усилваше. Тя извика и се преви на две, притискайки с ръце корема си. Опита се да вдиша няколко пъти дълбоко въздух и почувства как болката постепенно намалява. Доминик отново успя да се изправи, но краката ѝ трепереха толкова силно, че едва не падна на земята. Бе сигурна, че тази болка не беше нормална. Но тъй като не знаеше нищо за ранните стадии на бременността, Доминик реши да не се поддава на паника.

Разлятата вода се стичаше на вадички покрай нея и почвата бързо я попиваше. От около седмица не бе капвала и капка дъжд. Даже и почвата по бреговете на потока бе изсъхнала. Доминик остана загледана за момент в изчезващата вода, опитвайки се да разбере какво ставаше с нея. Може би имаше нужда от почивка. Погледна ведрото,

паднало на една страна. Може би не трябваше да носи вече тежки неща. Но това би означавало, че вече нямаше да може да работи в шлюзовете. Не, трябваше да продължава да работи в мината — независимо от това как се чувстваше. Коленете ѝ продължаваха да треперят и тя осъзна, че болката не бе изчезнала съвсем. Имаше усещането, че нещо странно става в утробата ѝ.

Обхвана я страх — страх за нея и за нероденото ѝ дете. Погледна нагоре към бараката. Изглеждаше толкова далече нагоре по склона. В този момент ѝ се струваше недостижима цел да стигне дотам и да легне в леглото. Доминик започна да се изкачва лека-полека по склона, но страхът ѝ се усилваше. Смяташе, че разполага с повече от седем месеца, за да се подготви за родилните мъки. Мисълта, че можеше да пометне сега, съвсем сама на това място, я сварваше съвсем неподготвена.

Когато стигна до бараката, Доминик вече бе сигурна, че изгубва детето си. Тя се хвана за дръжката на вратата, тъй като нов пристъп на остра болка премина през нея и тя прехапа долната си устна, за да не извика. Докато болката я разкъсваше, тя почувства нещо горещо и влажно да се стича между краката ѝ. Вик на ужас се откъсна от устните ѝ. Тя се запита дали това бе всичко, дали крехкият живот на детето ѝ бе изхвърлен в тази струя гореща влага.

Препъвайки се, без да вижда какво има пред себе си, Доминик се довлече до тясното походно легло и се просна на матрака, чувствайки слабост и виене на свят. Тъй като смяташе, че най-страшното бе минало, реши да събуе мокрите си дънки и да си легне за малко. Разкопча панталоните си, забелязвайки тъмночервено то кърваво петно, спускащо се чак до коленете. Чувство на мъка сви сърцето ѝ и тя виновно си помисли дали при създалите се обстоятелства тава не бе най-доброто разрешение.

Докато Доминик обличаше роклята си, нова остра болка премина през нея. Този път болката сякаш щеше да я разкъса на части. Тя се сви на кълбо в леглото, докато болката поутихна. Този път знаеше със сигурност, че окончателно бе изгубила детето си. Роклята ѝ, леглото, всичко наоколо бе залято с кръв и тя бе почувствала нещо хлъзгаво и топло да излиза от нея малко преди болката да започне да утихва.

Лежа неподвижно известно време, чувствайки се твърде разбита и слаба, за да прави каквото и да било. Всичко се бе случило тъй бързо,

че ѝ се струваше нереално. Остана свита на кълбо, докато се увери, че този път наистина бе свършило. Все още кървеше, но болката вече почти бе изчезнала. Доминик не знаеше колко дълго бе лежала така — замъгленото ѝ съзнание бе изгубило чувството за време. От загубата на кръв ѝ се виеше свят и тя не бе в състояние да помръдне.

По-късно през деня Доминик се събуди от тежкия и неспокоен сън, в който бе изпаднала. Разтри очи и се опита да се съвземе. Всичко около нея се въртеше и тя не можеше да си спомни къде се намира. Тялото ѝ бе потно, леглото под нея бе влажно и лепкаво. Малко по малко споменът за случилото се изникваше в умореното ѝ съзнание.

„Господи!“ — прошепна тя, притискайки ръце към стомаха си. Дълбока тъга засенчи погледа ѝ. Въпреки че съзнанието за бременността ѝ я бе изпълвало с чувство на срам и несигурност, тя нито за миг не бе искала да се освободи от това дете. След всичко, което се бе случило, то бе единственото нещо, което я свързваше с Коул. Сега от любовта им ѝ оставаха само спомени.

Доминик се насили да седне в леглото. Отново се почувства зле от вида на кръвта наоколо. Внимателно спусна крака към пода и почака няколко минути, после колебливо се изправи. Имаше намерение да смени всички чаршафи и да почисти. Стаята се въртеше около нея и тя с ужас почувства, че кръвта отново бе започнала да тече между краката ѝ. С усилие се придвижи леко, знаейки, че трябваше да спре кръвта по някакъв начин, преди да легне отново.

Бавно и мъчително Доминик успя да свали окървавените покривки на леглото и да ги смени с чисти чаршафи и одеяла. Сви повредените покривки, заедно с онова, което бе останало от бебето ѝ, в стегнат вързоп и реши да го погребее по-късно, когато се почувства по-добре. След като почисти и себе си, доколкото можа, тя не искаше да прави нищо повече, освен да легне отново. Погледна навън, преди да заключи вратата, и видя с учудване, че вече бе започнало да се стъмнява. Вечерният въздух носеше ледено студен полъх, но тя усещаше трескава топлина в себе си и реши да не пали огън. Всичко, което искаше, бе да легне отново. „Утре — си каза тя — ще се почувствам по-добре.“

Доминик се вмъкна под завивките. Те бяха по-хладни от кожата ѝ. Цялата ѝ енергия сякаш я бе напуснала и тя бе твърде уморена, за да

мисли. Утре животът започваше отново... утре тя щеше да реши какво да прави отсега нататък.

Хенри похлопа по-силно на вратата. Той знаеше, че Доминик беше вътре, защото вратата бе заключена. Обхвана го лошо предчувствие. Извика на няколко пъти името ѝ, после реши, че трябва да разбие вратата. Вътрешно обвиняваше себе си, че я бе изоставил съвсем сама тук. Трябваше да настоява да слезе обратно в града още след първата седмица. Но решимостта на Доминик да работи в мината бе толкова непоколебима, че Хенри бе разбрал, че тя можеше да бъде много упорита, когато поиска. Сега се боеше, че упоритостта ѝ я бе вкарала в беда.

Хенри отстъпи няколко крачки и се обърна с рамо към вратата. Засили се и удари вратата с цялата си тежест. Колибите на златотърсачите не се отличаваха с твърде здрава конструкция и тази на Джек не правеше изключение. Ключалката на вратата поддаде още при първия удар. Вратата се удари в отсрещната стена, после отново се захлопна. Хенри отвори вратата, като я държеше да не падне, и влезе в стаята.

Още с влизането си почувства, че нещо не беше наред. Вътре бе горещо и задушно, тъй като вратата и прозорецът бяха останали затворени през целия ден. Хенри изтри капките пот от челото си, но щом видя малкото тяло на Доминик, свито под одеялото, той изстина от страх.

— Доминик, добре ли си? — извика я той нежно. Тя не отговори и той отново я извика, но пак не получи отговор. Пристъпи към леглото със страх. Наведе се към нея, опасявайки се от най-лошото. Неподвижно свита в леглото, в неясното осветление на бараката, тя изглеждаше като безпомощен ангел. Тогава забеляза, че устните ѝ се разтваряха леко от слабото ѝ дишане. „Господи!“ — си каза Хенри, осъзнавайки, че тя бе жива, но опасно болна. Огледа се за газената лампа и когато я откри, запали фитила и я поднесе към лицето ѝ, за да я разгледа по-добре. Ярки червени ивици бяха нашарили бузите ѝ, което говореше за висока температура. Хенри се опита да си спомни дали бе чувал в последно време някой в околността да страда от болест, която да причинява такава температура. Не можеше да си

представи каква болест бе повалила Доминик толкова бързо. Само преди три дена я бе посетил и тя не му изглеждаше болна.

Хенри все пак имаше опит в подобни ситуации. Той бе вървял по пътя на златотърсачите от Калифорния до Колорадо — и чак до Юкон — от тридесет години насам. През тези години бе видял предостатъчно болести и смърт за цял един човешки живот. Реши, че независимо от какво бе причинена треската, повалила Доминик, тя можеше да бъде лекувана като всяка друга треска, с която се бе сблъсквал. Сложи лампата на масата и нави ръкавите на ризата си. Чувството на вина към Доминик бе второстепенно по отношение на другите чувства, които изпитваше към нея. Знаеше, че бе само един глупав старец, но все пак хранеше надеждата, че може би един ден тя щеше да види в него мъжа, способен да се грижи за нея и да ѝ осигури добър живот. Може би — помисли си той, докато бързаше към кладенеца, за да донесе вода — тази болест щеше да я накара да разбере, че не трябваше да остава сама на това място. Може би... може би, когато неговите грижи ѝ помогнеха да се възстанови, тя щеше да осъзнае, че имаше нужда от него.

Хенри намери кофата паднала до кладенеца. Без да губи време, той я напълни и хукна обратно нагоре към колибата. Всичките му действия бяха бързи — видът на Доминик показваше, че няма време за губене. Взе чиста кърпа, намокри я и започна да бърше с нея зачервеното лице на Доминик. Тя помръдна и издаде слаб стон. Това го ободри. Той вярваше, че състоянието ѝ не се бе влошило дотолкова, че да не може вече да я накара да се съвземе.

Продължи да охлажда лицето и врата ѝ с влажната кърпа. Следващото нещо, което искаше да направи, бе да я накара да пие, защото знаеше, че тя бе обезводнена. Това обаче не бе лесна задача. Хенри я повдигна седнала в леглото и започна да капе капки вода в устата ѝ, но тя се задави и започна да кашля. Хенри не се отказа и скоро клепките ѝ започнаха да потрепват.

— Хайде, миси, можеш да го направиш. Събуди се сега! — каза той. Остави я да легне на възглавницата и започна отново да бърше лицето ѝ. Тя започна да мята главата си наляво и надясно. Надеждите на Хенри отново се усилиха. Ако можеше да я накара да се свести, той бе сигурен, че щеше да успее да я излекува, каквато и да бе болестта ѝ.

Доминик усещаше присъствието на някого до себе си, но не искаше да отвори очи — освен ако имаше защо... В замъгления ѝ мозък започна да се оформя образът на снажен капитан и този образ стана толкова ярък, че тя бе сигурна, че той стои точно пред нея. Тя го виждаше на носа на неговия кораб — той ѝ се усмихваше и протягаше ръце към нея. В сивите му очи блестеше любов и желание, и Доминик знаеше, че те щяха да бъдат завинаги заедно. Тя го чу да вика името ѝ, след това сама му отговори:

— Коул, о, Коул, знаех, че ще се върнеш!

Хенри се изправи и погледна към Доминик. Гласът ѝ бе дрезгав и думите — едва различими, но той все пак бе успял да разбере повечето от тях. Смисълът им обаче не му беше ясен.

— Доминик! — повтори той.

— Коул — прошепна отново тя, облиза напуканите си устни и се опита да отвори очи.

— Това съм аз, Хенри — той се наведе над нея и повтори името си. Но тя повтори същото име няколко пъти... Коул? Кой беше Коул? Клепките ѝ трепнаха няколко пъти и най-сетне наполовина се вдигнаха. Тя изглеждаше объркана, сякаш не знаеше къде се намира. Очите ѝ отново започнаха да се затварят и за миг Хенри помисли, че отново ще изпадне в безсъзнание.

— Хайде, миси! Събуди се сега! — молеше я той. Въпреки че стоята сякаш се въртеше около нея.

Доминик се принуди да не затваря очи. Не помнеше къде се намира, но вече знаеше, че мъжът до нея не беше Коул. Клепките ѝ отново започнаха да се затварят — искаше пак да го види. Почувства, че някой я разтърсва и вика по име. Не искаше да се събужда, но мъжът не се предаваше. Най-накрая Доминик позволи на очите си да се отворят. Тя видя нечие лице над своето.

— К-Коул? — прошепна тя.

— Хенри — аз съм Хенри.

— Х-Хен... — гласът ѝ се прекърши. Паметта ѝ се бе върнала, но с нея идваше и ужасното чувство на празнота и на нещо безвъзвратно изгубено. Тя се опита да помръдне, но нямаше сили.

— Не се напрягай, миси. Имаш лоша треска, може би грип или нещо подобно. Аз ще се грижа за теб сега. — Хенри попи потта по

лицето ѝ с влажната кърпа. Движенията му бяха изпълнени с любов и загриженост.

Доминик усещаше някаква слабост в дробовите си, която ѝ пречеше да говори, но за жалост не можеше да престане да мисли за детето, което бе изгубили. Запита се дали Хенри бе разбрал — но думите му показваха, че той мислеше, че тя просто има някаква треска. Нямаше намерение да разсейва това негово убеждение.

Хенри затопли супата от сърнешко месо, която беше на печката. Смяташе да даде малко от нея на Доминик и да се нахрани сам с останалата част. Тя изглеждаше малко по-добре, за негово облекчение. Температурата ѝ явно бе спаднала, но му се струваше някак отпусната и равнодушна.

— Хенри — промълви Доминик.

Хенри се изненада от това колко дрезгав и слаб бе гласът ѝ. Остави настрана лъжицата, с която разбъркваше супата, и се обърна. Лицето ѝ все още бе зачервено, но видът ѝ бе по-добър. Бързо отиде при нея и седна на стола до леглото ѝ.

— Какво има, миси?

Преглъщайки с труд, тя промълви едва:

— Б-благодаря ти, че дойде.

Хенри наведе глава. Почувства червенина да облива лицето му. Бе на петдесет и три години, но това малко галско момиче все още можеше да го накара да се изчерви.

— Радвам се, че се случи да бъда наблизо — каза той. Истината бе, че той едва се сдържаше да не идва всеки ден при нея. Вероятно тя бе забелязала, че през последните две седмици той идваше все по-често.

— Благодарна съм ти за това, което направи за мен — каза Доминик с толкова дрезгав глас, че Хенри трябваше да се наведе към нея, за да я разбере.

Той сви рамене и се вгледа в лицето ѝ, но след това бързо отмести очи, за да не изглежда глупав.

— Имам малко супа за теб — каза той.

— Искам да те помоля за една услуга.

— Ще направя всичко, което мога! — отвърна той с готовност. Ако го помолеше да се хвърли в пропастта заради нея, той бе готов да го стори.

Доминик прочисти гърлото си и си помисли как точно да помоли Хенри да отиде да повика Ади, без да наранява чувствата му или да предизвика подозрения. Макар да бе сигурна, че той я бе спасил от смъртта, той не можеше да удовлетвори всичките ѝ нужди.

— Какво има, миси? — попита Хенри.

— Просто... има неща, които ние, жените... Хенри се дръпна назад. Той скочи бързо на крака, почти събаряйки стола, на който бе седнал. — Мисля, че разбирам какво се опитваш да ми кажеш.

Доминик потръпна, питайки се доколко той бе в състояние да разбере. Обхвана я паника, но следващите му думи разсеяха страховете ѝ.

— Знам, че има някои лични неща, от които жените имат нужда — каза Хенри многозначително. Колкото и да му се искаше да бди над леглото ѝ, докато оздравее, той знаеше, че тя щеше да се чувства по-удобно с друга жена. Той никога не бе имал съпруга и не му се искаше даже и да мисли за това от какви женски неща тя би могла да има нужда. — Сигурен съм, че Ади Дулин веднага ще поиска да дойде, щом разбере, че си болна.

— Да — съгласи се Доминик. — Ади ще поиска да дойде. — Знаеше, че ако съществува човек, на който бе в състояние да вярва безрезервно, това бе Ади. Точно сега повече от всеки друг път се нуждаеше от близка приятелка до себе си. Физическата болка от помятането бе затихнала и скоро щеше съвсем да изчезне. Но мъката, която изпитваше, никога нямаше да си отиде — в това бе сигурна. Искеше да плаче, докато не ѝ останат повече сълзи, да говори за детето, което бе изгубила... и най-много от всичко желаше да говори за Коул и за чувствата, които се бе опитвала да скрие през последните два месеца. Доминик знаеше, че докато не изкаже всички тези неща пред някого, нямаше да бъде в състояние да оздравее — нито физически, нито душевно.

ГЛАВА 22

— Не смятам, че трябва да излизаш точно сега — каза Ади с неодобрителен тон. Тя стоеше пред Доминик със скръстени ръце и я гледаше загрижено.

— Не искам никой друг да прави това вместо мен — отвърна Доминик решително. — Всичко ли е готово?

Ади кимна и се намръщи още повече.

— Навън вали — каза тя. Доминик се усмихна:

— Вали вече от седмица насам и ако съдя по онова, което чувам от всеки, прекарал малко повече време в Клондайк, тук дъждът може да продължи седмици наред. След това пък ще завали сняг — и така до безкрайност.

Ади отпусна ръце, примирявайки се с неизбежното. Знаеше, че всичките ѝ протести бяха напразни. Доминик бе решила сама да погребее детето си. Ади разбираше чувствата ѝ, но се безпокоеше, че Доминик не бе укрепнала достатъчно, за да излиза навън в това влажно и студено време. Та тя за малко не бе умряла от инфекцията след помятането. Твърде рано бе за нея да джапа в калта навън. Но знаейки, че бе безсмислено да продължава да спори, Ади послушно изпрати Доминик до вратата.

Когато Доминик излезе, изгледът, който се откри пред очите ѝ, я изненада. Само за една седмица цялата зеленина бе изчезнала. Далечната тундра бе кафява и безрадостна на вид, а склоновете на планината, които обграждаха колибата ѝ, бяха обагрени в есенни, златни и червени цветове. Далечните планински върхове оставаха покрити с бели снежни шапки през цялата година, но сега вече и върховете на по-близките хълмове бяха покрити със сняг. Лека мъгла покриваше пейзажа и се чуваше свистенето на студения северен вятър. Доминик силно потрепери.

— Не трябва да се излагаш на риска да премръзнеш сега — я предупреди Ади. — Все още си твърде слаба.

— Аз съм добре — благодарение на теб — каза Доминик. — Не зная как ще ти се отплатя, но ако някога се нуждаеш от нещо...

Ади вдигна ръка с предупредителен жест.

— Приятелките не трябва да се безпокоят за това как биха могли да се отплатят една на друга — я прекъсна тя. Очите им се срещнаха за миг. През последните няколко дни те бяха станали много близки, но все още имаше неща, които не можеха да споделят. След време тя също щеше да се нуждае от помощта на Доминик и когато настъпеше подходящ момент, щеше да ѝ каже за това. Сега обаче, поради скорошната загуба, която Доминик бе претърпяла, Ади искаше да изчака.

Доминик знаеше, че Ади бе права. Но тя все пак бе убедена, че приятелката ѝ заслужаваше да получи медал за всичко, което бе сторила за нея. Когато Хенри бе отишъл да я повика, Ади без колебание бе изоставила всичко, включително и съпруга си и бе дошла да се грижи за нея. В началото Доминик се боеше да ѝ каже за бременността си, защото това щеше да бъде недвусмислено доказателство за случилото се между нея и Коул. Но Ади се държа толкова мило и с разбиране, че Доминик нито за миг не бе почувствала осъждане от нейна страна.

Студеният вятър удари в лицето на Доминик и спря дъха ѝ. Тя почувства как студът я пронизваше до кости. Времето сякаш бе подходящо за безрадостната задача, която трябваше да изпълни. Тя взе вързопчето, което Ади бе увила в чист брашнен чувал, и тръгна към задната част на колибата. Малко преди това Ади бе изкопала там малка дупка под едно смърчово дърво. Доминик сложи чувала заедно със съдържанието му в тази дупка. С помощта на Ади тя запълни дупката с кал и работата бе свършена за няколко минути. Доминик застана за момент пред малкия гроб с наведена глава и ръце, сключени като за молитва. Не бе сигурна за какво трябваше да помоли Бог при тези обстоятелства, но изрече на ум една молитва за детето, което никога нямаше да види. След като свърши, тя се помоли за Коул. Помоли се за това, където и да беше той в този момент, да мисли за нея от време на време и да си спомня за любовта, която бяха споделили в девствените простори на Юкон.

— Хайде да се връщаме! Цялата си мокра — каза Ади. Тя хвана Доминик за ръката и нетърпеливо я дръпна. Въпреки че се тревожеше

за Доминик, тя имаше и собствени причини да се пази от лошото време. За нейна голяма радост и изненада бе открила, че носи в себе си детето на Франк. След всички години, прекарани с предишния ѝ съпруг, тя се страхуваше, че не бе способна да има деца. Сега обаче миналото вече не я интересуваше. Тъй като бе бременна от Франк, тя се радваше на това чудо. След време щеше да каже на Доминик. Ади също така имаше намерение да убеди най-после Доминик да дойде да живее при тях. Може би сега Доминик все пак щеше да разбере, че не можеше да остане цяла зима сама на това място.

— Франк се връща днес — каза Ади, докато изтръскваха наметалата си от дъжда. След като ги окачиха в преддверието, двете жени побързаха да влязат в бараката. Температурата навън бе спаднала и по всяка вероятност не след дълго щеше да завали сняг. По това време на годината снегът вероятно нямаше да се задържи дълго по ниските места на планината, но той напомняше, че зимата бе вече на път.

— Искам да си отидеш вкъщи при съпруга ти — каза Доминик решително. — Аз вече съм добре благодарение на теб — тя се усмихна уморено на Ади, прекоси малката стая и седна на леглото. Краткото излизане я бе изтощило и отново се чувстваше слаба. Струваше ѝ се невероятно, че се бе разболяла така сериозно поради помятане на толкова ранен стадий на бременността. Но Ади не се учудваше. Даже ѝ бе казала, че за жената понякога бе по-тежко да пометне, отколкото да роди. Раждането бе нещо, за което женското тяло имаше време да се подготви, докато помятането представляваше неочаквано сътресение за цялата ѝ физика.

Ади подаде на Доминик димяща чаша кафе. Тя забеляза бледността на лицето ѝ.

— Не можеш да останеш тук сама! Настоявам да дойдеш у нас — каза тя. — Доминик започна отрицателно да клати глава, но Ади не я остави да говори. Тя застана пред нея с ръце на кръста и продължи: — Аз не те моля. Казвам ти, че трябва да дойдеш, и няма повече да спорим по този въпрос. Когато Франк се върне от парцела, ще живеем тримата заедно.

Изненадана от властния тон на Ади, Доминик я гледаше мълчаливо. Демонстрацията на авторитет от страна на приятелката ѝ

малко я забавляваше, но едновременно с това загрижеността на Ади ѝ се струваше трогателна.

Знаеше, че щеше да мине известно време, преди да бъде в състояние пак да работи в мината, и реши, че няма смисъл да спори с Ади точно сега. По-късно, когато възстановеше силите си, щеше да се върне на Елдорадо 12 и отново да копае дотогава, докато не изтръгне от земята достатъчно злато, за да замине оттук.

— Е, изглежда, няма смисъл да споря с теб.

— Наистина няма смисъл — прекъсна я Ади. Тя спря за малко, учудена от това, че Доминик тъй бързо се бе съгласила, сетне се усмихна. Внезапно смени темата: — Не е ли прекрасен човек този Хенри Фармър? Не мога да повярвам, че никога не е бил женен досега. Колко жалко! — тя погледна към Доминик, добавяйки: — Не мислиш ли, че е жалко, че такъв добър мъж като Хенри никога не се е женил?

Доминик сви рамене.

— Предполагам, че той си има причини — каза тя. „Аз също никога няма да се омъжа“ — си помисли тя, виждайки мимолетния образ на Коул да минава пред очите ѝ. Неочаквано почувства, че сълзите, които не бе изплакала, когато бе хвърлила малкото вързопче в дупката, както и онези, които бе сдържала, когато Коул я бе изоставил, изобщо всички сълзи, които тя трябваше да изплаче, сега напиреха в очите ѝ. Ридания разтърсиха крехкото ѝ тяло. Ади я прегърна и тя плака, докато не ѝ останаха повече сълзи.

След това, прекалено изтощена и неспособна да мисли за причините за това неочаквано избухване, Доминик се отпусна на леглото в безпаметен сън. Събуди се няколко часа по-късно от влизането на Франк Дулин. Чувстваше се даже още повече лишена от всякаква енергия, отколкото преди да заспи. Но с усилие на волята тя се измъкна от леглото и стана на крака. Ади вече бе успяла да опакова всичко, което можеше да се натъпче в каруцата на Франк. Явно тя не смяташе, че Доминик можеше някога да се завърне тук.

— Готова ли сте, лейди? — попита Франк, докосвайки учтиво края на шапката си. Той помогна и на двете да се качат в каруцата, след това самият се качи и седна до жена си. Ади му бе казала, че Доминик страда от някаква инфекция, но не бе обяснила точно каква и той не бе я разпитвал. За него това нямаше значение. За краткото време, което бе познавал своята „невеста по пощата“, той истински се бе влюбил в нея.

Щом искаше да помогне на тази млада жена, Франк щеше да я подкрепи в това начинание.

Доминик мълчеше през повечето време по пътя към къщата на семейство Дулин, въпреки че Франк и Ади положиха всички усилия да я включат в разговора. Тя не се чувстваше съвсем удобно от това, че се намесва в съвместния им живот на младоженци, но знаеше, че нямаше друга възможност, освен тази. Възможностите ѝ, изглежда, изчезваха една по една с всеки изминал ден.

По време на краткото лято на Юкон нощите бяха нещо средно между светлина и мрак. В края на август обаче нощем отново започна да става тъмно. Доминик бе чула от тукашните жители, че през дългите зимни месеци полумракът щеше да продължава двадесет и четири часа на ден. Мисълта да се събужда всяка сутрин, за да види едно небе без слънчева светлина, не бе никак приятна за Доминик. С всеки изминал ден обаче тя все повече се боеше, че щеше да ѝ се наложи да остане тук и през зимата. Страхът от това я караше да изпълнява прилежно указанията на Ади: хранеше се редовно, лягаше си рано и избягваше да се преуморява. Не след дълго Доминик бе вече по-здрава, отколкото когато и да било през живота си.

През последните няколко седмици Хенри Фармър редовно посещаваше семейство Дулин. Ади прилагаше всички усилия, за да ги събере с Доминик. Тя нямаше трудности с Хенри, който ѝ бе признал, че бе влюбен в Доминик почти от първия миг, в който я бе срещнал. Ади смяташе, че притесненията му, че само се залъгва с налудничави старчески мечти, бяха чиста глупост. Сега Ади съсредоточаваше усилията си върху Доминик.

— Мисля, че вие с Хенри се разбирате добре. Държите се един към друг така, сякаш се познавате много отдавна — подхвърляше Ади, докато Доминик закопчаваше роклята, която пробваше в момента. Бяха пристигнали в Даусън рано сутринта. Франк и Хенри отидоха да купуват стоки, необходими за работата на парцелите, докато Ади бе настояла Доминик да я придружи до магазина за дрехи. Доминик се бе съгласила с неохота. Тя искаше да отиде с мъжете, за да купи някои неща за Елдорадо 12 с малкото парченца самородно злато, които бе намерила преди помятането.

— Искам да кажа, той е много по-възрастен от теб — продължи Ади, — но това не трябва да има значение за една жена, щом мъжът се отнася добре с нея.

Доминик сви рамене с безразличие. Тя бе водила същия разговор с Ади вече неведнъж и знаеше какви бяха намеренията на приятелката ѝ. Въпреки че много пъти ѝ беше казвала, че за нея Хенри бе само много добър приятел, Ади продължаваше да се опитва да превърне отношенията им в нещо повече.

— Тази рокля е прекалено голяма за теб, Ади — каза тя, след като закопча последното копче на талията ѝ. — Виждаш ли колко свободно стои на талията?

Ади се засмя нервно:

— Мисля, че ще ми трябва малко по-голяма от тази.

— Но за какво ти е... — странныят израз на лицето на Ади накара Доминик да млъкне. Очите ѝ за момент срещнаха нейните. Тя усети, че Ади имаше нещо да ѝ казва, и се надяваше, че няма да е свързано с Хенри. Ади не можеше да ѝ каже нищо, което да промени мнението ѝ за идеята да се ожени за Хенри, нито пък да намали решимостта ѝ да се върне на Елдорадо 12 след няколко дни, когато семейство Дулин щяха да напуснат Даусън Сити.

— Ади, ако това е за Хенри... — започна тя.

Ади поклати отрицателно глава. Доминик сви рамене в недоумение, но преди да може да каже каквото и да било, Ади започна да говори:

— Трябва да ти кажа нещо — нещо, което може да те разстрои. Но независимо от всичко се надявам, че ще споделиш щастието ми.

Доминик продължаваше я гледа учудено. Тъй като очакваше приятелката ѝ да каже нещо за Хенри, следващите ѝ думи я завариха напълно неподготвена.

— Ще имам дете, Доминик! — Лъчезарна усмивка освети лицето на Ади. Тя повече не можеше да сдържа радостта си и сега, когато знаеше вече със сигурност, че е бременна, тя искаше да съобщи новината на целия свят. Все пак искаше да бъде тактична към чувствата на Доминик, затова бързо изтри усмивката от лицето си и добави: — Отдавна се досещах за това... Разбира се, може би не е време да ти го казвам сега...

— Напротив! — прекъсна я Доминик. — Много съм щастлива заради теб и Франк — каза тя. Това не беше лъжа и тя се учудваше как Ади можеше да си помисли, че ще бъде толкова егоистична да не се радва, ако приятелката ѝ имаше нещо, което бе загубила тя. — Господи! — промълви тя задъхано. — Това е истинско чудо, нали? — тя си спомни, че Ади ѝ беше казвала колко много бе искала да има деца от първия си мъж. Доминик си помисли, че навярно на Ади ѝ е било много трудно да скрива от нея тази вълнуваща новина. Червенина заля бузите ѝ. Тя се наведе и прегърна Ади. Не искаше Ади да види чувството на срам и вина, изписани върху лицето ѝ. Преди да се отдръпне от прегръдките на приятелката си, Доминик обеща сама на себе си, че никога вече нямаше да натоварва другите със собствените си проблеми.

— Благодаря ти — каза Ади. — Знам, че ти е трудно да го приемеш, след като изгуби твоето дете, и като знам чувствата ти към капитана... — Ади забеляза, че лицето на Доминик пламна, а след това побледня внезапно. Не бяха говорили за Коул, откакто бе пометнала детето му, и Ади се надяваше, че чувствата към него бяха започнали да избледняват. Доминик не гледаше към нея, но Ади можеше да види неканената любов все още да блести в сините ѝ очи. Дълбока тъга засенчи щастието на Ади.

— Аз съм тази, която трябва да бъде благодарна — каза Доминик. Тя се насили да погледне отново Ади. В очите на приятелката си тя виждаше собственото си неясно отражение — също както можеше да види в самата Ади отражение на онова, което тя искаше да стане един ден. Но първо трябваше да се научи да не поставя собствените си нужди и желания пред тези на останалите. — И едни ден ще ти докажа колко високо оценявам всичко, което ти направи за мен, Ади! Обещавам, че ще го направя!

Очите на Ади се навлажниха. Тя виждаше страданието на Доминик.

— Не искам нищо от теб, Доминик. Искам само да бъдеш щастлива. Затова... — тя пое дълбоко въздух и продължи — аз няма повече да те убеждавам за Хенри — тя видя, че през очите на Доминик преминава израз на изненада, последван незабавно от израз на облекчение. Ади изпита чувство на вина и отговорност. — Трябва да ти кажа нещо — каза Ади виновно. Тя въздъхна притеснено.

Доминик изпита чувството, че не искаше да чуе онова, което Ади искаше да ѝ каже.

— Искам да поговорим за бебето ти — каза тя бързо, опитвайки се да смени темата. Тя се замисли. — Да видим... трябва да се роди през пролетта. Права ли съм? — тя потисна моментния спомен за това, че нейното бебе също щеше да се роди през ранната пролет.

— Хенри смята да поиска ръката ти тази вечер. Затова дойдохме днес в Даусън.

Доминик отвори уста, но не каза нищо. Думите на Ади отекваха в обърканото ѝ съзнание. Ади въздъхна.

— Точно сега той купува цветя — тя вдигна очи към небето, мислейки си за ролята, която самата тя бе изиграла в този сценарий. В действителност целият план беше по нейна идея, което я караше сега да се чувства още по-виновна. — Хенри искаше да те изненада. Едва сега разбрах, че това не е добра идея — нито за Хенри, нито за теб.

Доминик все още бе объркана и не знаеше какво да каже.

— Ти си направила това с най-добри намерения — опита се да успокои приятелката си тя.

Ади тръсна глава отрицателно:

— Аз се намесих в нещо, което не беше моя работа. Не спори с мен! — каза Ади, когато забеляза, че Доминик се опитваше да каже нещо в нейна защита. — Убедих бедния стар Хенри да събере кураж и да ти поиска ръката, домъкнах и двама ви тук, в Даусън Сити, само с тази цел! Мислех си, че с моя помощ той ще съумее да направи предложението си така добре, че ти няма да можеш да му откажеш. С всички тънкости, нали разбираш? — Ади вдигна ръце към лицето си. — Даже му казах да падне на едно коляно, когато те поиска. — Ади наведе глава и каза задъхано: — Съжалявам!

— Недей да бъдеш толкова строга към себе си! Ти си мислела, че вършиш нещо добро за Хенри и за мен — възрази ѝ слабо Доминик.

Ади сви рамене.

— Преди действително мислех така... преди да разбера, колко много все още обичаш Коул Хоукинс — тя погледна в очите на Доминик. — Това е толкова явно, че не мога да повярвам как не съм го забелязвала. Затова... — гласът на Ади се пречупи — не мога да те оставя да нараниш Хенри или себе си. Тя постави ръката си на рамото

на Доминик, добавяйки: — Сега разбирам, че ти се нуждаеш от повече време за възстановяване: душевно, не само физическо.

Доминик погледна към пода, сякаш обмисляше думите на Ади. Вярно бе, че тя се нуждаеше от време, за да преодолее загубата на детето си, но времето нямаше да ѝ помогне да забрави Коул. Животът бе спрял за нея, когато той я бе напуснал, макар Доминик да знаеше, че имаше пред себе си още много време да живее. Но какъв щеше да бъде този живот? Тя не можеше да остане завинаги с Ади и Франк, нито пък — мислейки логично — можеше да остане завинаги на парцела на Джек. За да замине от Юкон, ѝ трябваха пари — много пари. Малкото количество злато, което можеше да се добие засега от Елдорадо 12, стигаше само за покриването на ежедневни нужди. Преди два дни „Екселсиор“ бе акостирал на пристанището на Даусън с нов товар от пътници и стоки за зимата. След една седмица корабът потегляше обратно за Сан Франциско и това щеше да бъде последната възможност за нея да тръгне оттук, преди корабоплаването в Берингово море да спре поради зимните ледове, които представляваха опасност за океанските кораби. Доминик се чувстваше като в капан, по-отчаяна от когато да било.

— Наистина оценявам добрите ти намерения, Ади — каза тя с тежка въздишка, като вдигна глава и погледна приятелката си. По възраст Ади почти можеше да ѝ бъде майка. Въпреки това тя без съмнение бе най-близката приятелка, когато Доминик някога бе имала. Тя би искала да направи нещата, които Ади искаше за нея, само за да я зарадва, но сега просто трябваше да се махне оттук.

— Искам да се разходя малко по брега на реката и да подреда мислите си — Доминик протегна ръка и стисна нежно ръката на Ади. — Ще се видим по-късно в хотела и ще отпразнуваме добрата ти новина.

Ади само кимна в отговор, без да казва нищо. Сърцето ѝ се късаше от мъка за Доминик. Тя също я възприемаше вече като своя най-добра приятелка и бе готова на всичко, само и само тя да получи щастието, което заслужаваше. Може би все още нещо можеше да се направи за това, си помисли Ади, докато бързаше да прибере купените рокли, за да отиде и намери Франк. Имаше нещо важно, което трябваше да обсъди с него.

Доминик вървеше без определена цел по крайбрежната улица. Видът на „Екселсиор“, които бе хвърлил котва недалеч от брега, не спомагаше за доброто ѝ настроение. Тя отчаяно искаше да бъде на борда на кораба, когато той щеше да отплава след седмица, но нямаше никакви изгледи това да стане. Над главата ѝ се чу тътенът на далечна гръмотевица и мразовит повей проникна през дрехите ѝ. В другите части на страната лятото едва започваше да преминава в ранна есен. Но тук, в Клондайк, лятото отлиташе почти незабелязано.

Доминик уморено въздъхна и продължи да гледа към „Екселсиор“. Помисли си дали Коул сега се намира на борда на подобен кораб. Ако това бе така, тя знаеше, че корабът му навярно бе хвърлил котва в някое слънчево южно пристанище или плаваше в тропиците, където лятото никога не свършваше. Тя потръпна и една сълза се търкулна от очите ѝ, след това потече надолу по бузата ѝ. С усилие обърна гръб на кораба. Вятърът отвя сълзата от лицето ѝ, преди да стигне до брадичката, и тя ядосано изтри очи. Достатъчно сълзи бе проляла за този мъж. Сега бе време за ново начало.

Тръгна обратно към главната улица. Страничната улица, по която вървеше, минаваше над редицата полуразрушени бордеи и носеше названието Парадайс Стрийт. Странно любопитство накара Доминик да се доближи до улицата и да погледне надолу към двата неравни реда дървени бараки. Големи дъски бяха нахвърляни безразборно, за да могат посетителите на района да вървят, без да затъват в гъстата кал. Даже и в този късен следобед там цареше оживено движение.

Когато бяха влезли с Ади в магазина за дрехи, Доминик бе дочула как две от малкото порядъчни жени в Даусън Сити си шепнеха за новата партия проститутки и танцьорки, докарани от „Екселсиор“. Тя си помисли за майка си и за това колко глупава ѝ се бе сторила идеята на дъщеря ѝ да дойде чак тук, за да си търси съпруг. Доминик не бе обърнала сериозно внимание на цветистите изрази на Бриджит. Сега обаче ѝ се искаше да се бе вслушала в съветите на майка си и да не предприема това пътуване към Юкон.

Един явно пиян златотърсач излезе, клатушкайки се, от една от бараките към средата на улицата. От мястото, където стоеше, Доминик не можеше да види жената с него, докато пияният не я измъкна през вратата, за да я притисне до себе си. Тя все още не можеше да я види ясно, тъй като двамата бяха слели устните си в продължителна

целувка. Когато се отдръпнаха един от друг, вниманието на Доминик бе привлечено от голямата кесия, която златотърсачът извадки от джоба си. Тя присви очи, опитвайки се да види по-добре кесията. Това, което видя, я накара да почувства слабост в коленете си. Такива кесии се използваха за златен прах или парченца самородно злато. На Елдорадо 12 тя не бе успяла да напълни една такава кесия дори наполовина след два месеца тежък труд. Тази жена получаваше пълна кесия само за един час... Е — помисли си Доминик, — може би това, което правеше жената, би могло също да се нарече работа.

Тя почувства как я обхващаше ярост. Животът бе толкова несправедлив към нея. Споменът за Коул премина през съзнанието ѝ — нежният допир на ръцете му, устните му, всичко, което бе свързано с него. Тя се опита отново да насочи вниманието си към двойката долу. За това, че бе накарала един мъж да се почувства обичан — даже и за кратко време, — жената бе получила повече, отколкото Доминик можеше да спечели за шест месеца убийствен труд. Едно моментно и странно усещане изникна отнякъде в нея и това чувство бе колкото неочаквано, толкова и внушаващо страх. Вече не бе така ядосана, сега изпитваше по-скоро завист. Може би... може би все пак... тя имаше и друга възможност? В момента, когато тази невероятна мисъл премина през съзнанието на Доминик, погледът ѝ се вдигна към лицето на жената и тя застина.

— Майко! — извика Доминик, не вярвайки на очите си.

Знаеше, че майка ѝ не можеше да я види, но без да мисли за нищо, бързо се обърна и се втурна да бяга колкото се може по-далеч от Парадайс Стрийт — и от майка си. Не искаше да знае защо и как Бриджит се бе оказала тук, в Даусън Сити. Знаеше само, че трябва да избяга от греховните помисли, които я преследваха, да изтръгне завинаги порочното влияние на майка си от своя живот. Сега обаче, когато майка ѝ бе избрала от всички възможни други места да бъде именно тук, на Юкон, Доминик се боеше, че това щеше да се окаже невъзможно!

Доминик спря да тича едва когато стигна до хотела, където бяха отседнали. Без да се бави, тя тръгна бързо към стаята на Франк и Ади. Започна силно да думка по вратата с юмрук, но вътре нямаше никой. Имаше нужда да поговори с Ади, да бъде с тях двамата, за да си припомни какви бяха истинските ѝ цели: почтен живот, дом и

семейство. Докато стоеше сама в коридора на хотела, Доминик почувства, че я обхваща паника. Ами ако никога не успееш да се освободи от порочната си наследственост? Ако тази наследственост бе така дълбоко вкоренена, че единствената възможност, която ѝ оставаше, бе да се отдаде на изкушението и порока?

Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите, а страховете ѝ нарастваха с всяка изминала минута. Струваше ѝ се, че ако незабавно не намери Ади, някаква невидима сила щеше да я отведе отново на Парадайс Стрийт. Съвсем ясно виждаше в съзнанието си зачервеното лице на майка си, подутите ѝ от целувки устни, доволният израз на лицето ѝ, и — най-вече — тежката кесия със злато, която бе получила за кратката си среща с пияния златотърсач. Доминик отново чувства световъртеж, устните ѝ пресъхнаха, пулсът ѝ се ускори. Тя се завъртя бързо, обхваната от все по-нарастваща паника.

— Какво не е наред, миси? — попита Хенри загрижено.

Доминик впери очи в него, без да продума. Новият костюм, който бе облякъл, подчертаваше стройната му слаба фигура. Побеляващата му коса бе сресана назад и откриваше високото чело. Даже и бляскавите ботуши на краката му бяха нови. Той стоеше пред нея с огромен букет от рози в едната си ръка и със загрижен израз на леко сбръчканото си лице.

— Х-Хенри! — каза Доминик задъхано. — Все-всич-ко е наред — погледът ѝ се плъзна към цветята, сетне се върна отново на лицето му.

Разтревоженият му израз постепенно изчезна и на негово място се появи нервна усмивка.

— Франк и Ади ли търсиш? — попита той. После пристъпи по-близо до нея и се вгледа в очите ѝ.

Доминик отметна глава и погледна нагоре към него. Бадемовите му очи излъчваха същата доброта, която бе забелязала, когато го срещна за пръв път. Бавно кимна с глава. Безброй мисли препускаха в ума ѝ в този момент и нито една от тях не изглеждаше разумна.

Хенри също кимна с глава, без да е сигурен защо го прави. Странното ѝ държание го накара да се почувства още по-неловко. Помисли си за цялата подготовка, която Ади бе организирала, и колко глупаво бе от страна на стар човек като него да си помисли, че това би повлияло с нещо отговора ѝ. За да задоволи глупавия си старчески

мозък, реши той, трябваше да свърши колкото се може по-скоро с този налудничав театър и да получи отрицателния отговор, който заслужаваше.

Той неочаквано се отпусна на едно коляно на пода, сграбчи ръката на Доминик по начина, по който Ади го бе инструктирала.

— Миси? Доминик... Аз... аз знам, че съм само един старец, но съм честен човек. Мината ми дава достатъчно злато, за да ти осигурия приличен дом. И предполагам, че което се опитвам да те попитам, е... ще се омъжиш ли за мен?

Доминик слушаше с отворена уста думите, които Хенри изричаше с пресипнал от напрежение глас. Въпреки че Ади я бе предупредила за онова, което бе подготвила, тя все пак бе изненадана от реалността на неговото предложение за женитба и от момента, който бе избрал за това. Тук, в коридора на „Златния хотел“, множество свидетели можеха да наблюдават предложението му. Доминик почувства гореща вълна, която премина през цялото ѝ тяло и накара лицето ѝ да пламне. Безброй мисли преминаваха през съзнанието ѝ. Всички мечти, които бе имала, сякаш се отдалечаваха все повече от нея. Коул си бе отишъл, детето, което бяха създали, бе умряло. Намерението ѝ да се омъжи за Джек Скрогинс — богатия авантюрист, какъвто си го бе представяла, също не се бе осъществило. Сега тя бе открила майка си на Парадайс Стрийт и се боеше, че нейното влияние я преследва навсякъде. Само преди няколко минути тя си бе представяла възможността да печели пари по много по-лесен начин — този, по който го правеше майка ѝ, вместо да прекарва времето си в изнурителен труд на Елдорадо 12.

Продължаваше да гледа надолу към Хенри, докато всички тези мисли се въртяха в главата ѝ. Всичко, което наистина искаше, бе да води почтен живот и тя действително имаше още една възможност — и по-добре да я използва! — си каза тя, чувствайки, как сърцето ѝ се разбива на малки парченца. Тя погледна в дълбоките очи на Хенри и видя в тях собственото си отражение. Красивото, мъжествено лице на Коул Хоукинс изплува пред замъгления ѝ от сълзи поглед само за миг, преди да прогони образа му — този път завинаги!

— Да, Хенри, ще се омъжа за теб — каза тя решително и без сянка на съмнение в гласа.

ГЛАВА 23

— Един момент, моля — извика Доминик, след като някой почука на вратата на стаята ѝ. Тя завърза колана на новата си домашна роба. Чувстваше се виновна при мисълта за какво бе изразходвала последните си пари. Парчетата самородно злато, намерени на Елдорадо 12, ѝ бяха помогнали да купи розовата копринена роба, която носеше в момента, няколко други рокли — една, от които щеше да носи на сватбата си утре — и още няколко необходими неща, за които преди не бе искала и да мисли.

Доминик пое дълбоко въздух, преди да отвори вратата. Бе сигурна, че щеше да види или Хенри, или Ади и Франк. В момента тя не бе готова да се срещне с никого от тях. Предната вечер, след като Доминик бе съобщила на семейство Дулин за предстоящата ѝ женитба с Хенри, Ади ѝ бе казала, че двамата имали да обсъдят нещо с нея именно днес. Доминик не можеше да си представи какво би могло да бъде това, но усещаше, че може би щяха да се опитат да я убедят да се откаже от брака с Хенри. Ади продължаваше да се безпокои за чувствата, които Доминик все още изпитваше към Коул. Но Доминик знаеше, че бе взела правилно решение. Последното нещо, от което се нуждаеше сега, бе Франк и Ади да ѝ напомнят за причините, поради които тя не трябваше да сключва този брак.

В момента, в който Доминик завърташе дръжката на вратата, друга мисъл премина през ума ѝ: ако майка ѝ стоеше от другата страна? Това бе малко вероятно. Откакто бе видяла майка си на Парадайс Стрийт, Доминик бе избягвала да се появява в този район на града. Освен това Бриджит изглеждаше прекалено заета, за да се занимава с нея. Толкова много мъже посещаваха Даусън Сити напоследък, че бе твърде вероятно заетостта ѝ да продължи и техните пътища никога да не се пресекат.

— Мис Лавал?

Доминик кимна леко на непознатия, който стоеше пред вратата. Знаеше, че мъжът бе служещ в хотела и че той не бе нито един от

хората, които бе очаквала, затова замълча в очакване.

— Имате посетител, който ви чака долу във фойето — каза мъжът. Той се поклони любезно и тръгна по коридора.

— Кой е той? — попита тя с отсъстващ вид.

Мъжът спря и се обърна към нея. Погледът му се плъзна по розовата домашна роба и след това се върна на лицето ѝ. Лека усмивка се появи на устните му:

— Не са ми казали нищо, мис Лавал.

В очите на мъжа се четеше намек, на който Доминик не желаше да обърне внимание. Тя се скри зад вратата.

— Кажете, че ще бъда долу след малко — тя започна да затваря вратата, но в този момент неочаквана мисъл я връхлетя. — Посетителят мъж ли е? — извика тя. Той кимна, продължавайки да се усмихва, без да проявява желание да си тръгне този път.

— Коул — прошепна тя и бързо затвори вратата, без да обръща внимание на мъжа. Изразът на лицето му я накара да завърти резето. От този момент нататък тя вече не бе в състояние да действа разумно. Сърцето ѝ биеше неравномерно, цялото ѝ тяло се тресеше от възбуда. „Коул!“ — извика тя няколко пъти, докато се въртеше объркано из стаята. Коул се бе върнал при нея! Той щеше да я спаси от този брак без любов и щеше да ѝ попречи да тръгне по стъпките на майка си. Той щеше винаги да я отведе от това ужасно място!

Тя се хвърли към гардероба и грабна дрехата, която трябваше да носи на сватбата си. Роклята бе от бледосин сатен с дълбоко деколте във формата на сърце, с бухнали ръкави до лактите и богато плисирана пола. Дрехата бе подходяща само за най-тържествени случаи, но Доминик искаше да изглежда най-добре в момента, когато Коул щеше да я види. След като успя да закопчае дребните перлени копчета отзад на гърба, тя забърза към огледалото. Косата ѝ бе вързана по обичайния начин на кок на тила. Тя изхвърли фибите от косата си и остави дългите плитки да се спуснат на гърба ѝ. Бързо оформи с четката няколко кичура, грабна ги и ги преметна на една страна. На шкафчето лежеше гребен от черупка на костенурка. Природата го бе оцветила с чудновати нюанси на бледозелено, слонова кост и мъгляво синьо. Тя го взе и прикрепи с него косата, която бе отделила. Когато отдръпна ръката си, косата ѝ се спусна на меки вълни зад едното рамо, захваната

от гребена. От другата страна гъстите кичури се виеха отпред над бузата ѝ и стигаха до деколтето.

Доминик се отдръпна, за да види по-добре отражението си. Тя не осъзнаваше колко красива изглеждаше в действителност. Здравословният начин на живот, който бе водила през последните няколко седмици, бе придал сияещ вид на лицето ѝ. Бе стройна, кожата ѝ имаше златист загар от слънцето, бледото ѝ лице бе съвършено, абаносовочерната ѝ коса блестеше като коприна, а сините ѝ очи искряха с най-дълбокия сапфирен цвят. Тя грабна бледосиния ефирен шал, в комплект с роклята, бързо отключи вратата и слезе по стълбите долу във фойето. В съзнанието ѝ се блъскаха объркани спомени от времето, прекарано с Коул. Чудеше се дали да му каже за детето.

Фойето на „Златния хотел“ не бе тъй елегантно, колкото онова на „Феървю“, където Доминик бе отседнала преди, когато за пръв път бе пристигнала в Даусън Сити. Но стаите му бяха добре обзаведени и цената бе наполовина по-ниска от тази във „Феървю“. Доминик трескаво огледа залата. Както във всяко заведение в Даусън Сити, и тук бе пълно с хора. Но тя знаеше, че Коул се виждаше отдалече даже и сред тълпата. Той бе по-висок от повечето мъже и облеклото му се отличаваше от онова на обикновените златотърсачи, които идваха в Даусън Сити. Доминик не виждаше човек, който дори слабо да ѝ напомня за снажния капитан. Радостта ѝ започна да преминава в уплах. Нима се бе уморил да чака и си бе тръгнал? Тя погледна към вратата. Може би бе излязъл да поеме глътка свеж въздух? Тя докосна лицето си с ръка. Бе покрито с пот, дрехата също сякаш лепнеше върху тялото ѝ. Помисли си, че във фойето бе необичайно топло тази вечер — може би Коул бе излязъл навън.

Без да се бави повече, тя се спусна към вратата. Когато излезе навън обаче, разбра, че предположението ѝ едва ли бе правилно. Студеният северен вятър свистеше из улиците, ръмеше ситен дъжд. Потрепервайки, Доминик се уви по-плътено в лекия шал. Вятърът развяваше дългата ѝ разпусната коса, докато тя оглеждаше пустите улици. Сърцето ѝ продължаваше лудо да бие, но сега повече от страх, отколкото от възбуда.

— Извинявай, ти ли си Доминик Лавал?

Доминик се обърна бързо към мъжа, който я бе заговорил.

— Коул! — извика тя. Усмивката, която отново бе огряла нейното лице, замръзна на устните ѝ. Пред нея стоеше непознат мъж, който изглеждаше ужасно с мръсното си палто и стара шапка с широка периферия, цялата на мазни петна. Сплъстена червена брада покриваше по-голямата част от лицето му, което му придаваше вид на диво животно.

— Ти си, нали? — той се изкикоти и пристъпи напред, провлачвайки единия си крак. Погледът му нахално се разходи по тялото ѝ. Той отново провлачи крак. — Онзи златен прах бе добре похарчен — да, сирено!

— Кой... кой сте вие? — прошепна Доминик. Тя преглътна мъчително. Тялото ѝ бе изтръпнало. Тя вече знаеше отговора на въпроса си, преди той да проговори.

— Кой ли? Джек — Джек Скрогинс, твоят бъдещ съпруг! — усмивката му ставаше все по-широка. Черни дупки се виждаха на мястото на някои от зъбите му, а останалите бяха пожълтели и нацърбени.

Доминик го гледаше с широко отворени очи. Погледът ѝ сякаш не можеше да се отдели от зъбите му — те ѝ напомняха за зъбите на мечката гризли. Насила отмести очи от гротескната картина, която представляваше устата му. Дългата му сплъстена брада и мустаци с нещо също ѝ напомняха за мечката. Изплашеният ѝ поглед се спря на очите му. Те бяха сиви — с по-тъмен оттенък от тези на Коул, но все пак сиви без съмнение! Тя стисна очи и тръсна глава — молейки се на ум всичко това да се окаже само едни кошмар... ужасен, невъобразим кошмар. Тя се молеше да вдигне клепачи, за да погледне отново в сиви очи, но не в тези на Джек, а в омайващите очи на Коул. Но когато отново отвори очи, кошмарът оставаше действителност.

— Ти май си изненадана — нали всички мислеха, че съм умрял и край. Но аз просто бях по хълмовете горе, зад бараката, да търся нова златна жила. Та намерих доста добра, наистина — Джек се захили. — Щом слязох в града, първо се отбих там, където правят проби — казаха ми, че имам злато за двайсет хиляди долара, а там, откъдето идвам, има още много. Казаха ми, че съм открил ново Елдорадо! — той се наведе напред, усмихнат до уши. — Пък ти тук си ме чакала да се върна, нали, сладурче? — той направи крачка назад, огледа я още веднъж от глава до пети и леко подсвирна.

Вятърът също свиреше глухо. Доминик се задъхваше. Тя искаше да каже, че той греши, че тя не бе жената, за която я мислеше Джек, но не можеше да промълви нито дума. Очите ѝ сякаш не можеха да се откъснат от лицето му. Тези сиви очи! Очите му бяха сиви. Ако трябваше да се омъжи за него, щеше да прекара остатъка от живота си, гледайки сиви очи, които не бяха на Коул. Да се омъжи за него? Господи! В каква каша се бе забъркала сега?

Джек се засмя, после облиза устните си с език.

— Харесвам онези, френските думички — той прекара мръсната си длан по устата си. — Да, сирено, обзалагам се, ще ме научиш и мен на онези засукани думички не след дълго — той отново облиза устните си, след това алчно млясна.

Доминик помисли за момент, че ще припадне. Почти ѝ се искаше това да се случи. Може би след това щеше да се свести и най-после да разбере, че всичко е било само кошмар.

— Аз... аз имам нужда от малко време да... — прошепна тя несвързано. Нужно ѝ бе време, за да избяга далеч от това място, далеч от този ужасен мъж.

Джек енергично закима с глава, от което провисналата периферия на шапката му се метна няколко пъти нагоре-надолу над веждите му.

— Знам, трябва да се приготвиш за сватбата ни — той погледна надолу към дрехите си и почеса рунтавата си брада, от което парчета кал и остатъци от храна се разхвърчаха на различни страни. — Май и аз трябва да се пооправя. Той се наведе напред и се ухили отново до уши. — Разбира се, можем да прескочим сватбата и да започнем направо медения месец — добави той.

Доминик отстъпи назад, ужасена от мисълта за каквато и да е близост с този мъж, още по-малко да бъде в едно легло с него.

— Господи! — прошепна тя още веднъж. Тя забеляза пламъчето в очите на Джек, за значението на което трудно можеше да има никакви съмнения. Стомахът ѝ се бе стегнал, цялото ѝ тяло се бе вдървило. Тя отстъпи, препъвайки се, още няколко крачки назад. Студеният вятър развяваше роклята ѝ, но тя не обръщаше внимание на това.

— Трябва да се срещна с мои познати сега, господине — извика тя — скоро ще се върна! — тя се завъртя и започна бързо да се

отдалечава от него — все пак не достатъчно бързо, защото трябваше да внимава и да стъпва по дъските, разхвърляни по улицата — в противен случай щеше да затъне в калта. След като бе изминала неголямо разстояние, тя събра смелост и се обърна, за да погледне назад. Джек все още стоеше пред хотела и я гледаше похотливо. Когато забеляза, че тя се обръща, той ѝ помахаше и намигна многозначително.

Паниката отново я обхвана. Тя се обърна и тръгна напред по тясната пътека, сякаш наистина отиваше на определено място. Всъщност бягаше, без да знае къде. Това нямаше значение — си каза тя, — стига да бъде колкото се може по-далеч от Джек Скрогинс. Когато стигна до края на дългата улица, тя спря и погледна отново към „Златния хотел“. Джек вече не се виждаше. „Може би той бе само плод на въображението ми“ — си помисли тя отчаяно. Не, явно съдбата ѝ бе такава. Тя се облегна на сградата, до която се бе спряла, и пое дълбоко въздух. Вятърът вече я пронизваше до кости, а тънкият ѝ шал съвсем не бе надеждна защита.

Усещаше сатенената си рокля като парче лед, допряно до кожата ѝ.

Какво щеше да прави сега? Трябваше да намери Ади и Франк, или поне Хенри. Но тя бе побягнала като луда точно в обратната посока на хотела, където бяха хората, от които най-много имаше нужда. Сега Джек бе там, а тя стоеше навън на ледения вятър, без ни най-малка представа какво щеше да прави отсега нататък. Само в едно бе сигурна — дори не можеше и да си помисли да се омъжи за Джек Скрогинс. Ако той настояваше да изпълни своята част от споразумението, тя щеше да му изплати парите, които бе изразходвал за пристигането ѝ тук. Щеше да направи всичко, за да му върне тези пари. Въпреки че не искаше да злоупотребява с добрината на Франк и Ади, Доминик бе готова в този случай да им поиска пари. Ако не можеха да ѝ дадат такъв заем, тя би поискала от Хенри. Ако Хенри откажеше да ѝ помогне — което можеше да стане, както тя си мислеше, тъй като те бяха приятели с Джек, — тогава щеше да ѝ се наложи сама да спечели тези пари. Много нови предприятия се отваряха ежедневно в Даусън — може би щеше да се намери работа за нея някъде.

Тежката кесия със злато, която пияният златотърсач бе дал на майка ѝ, отново се появи пред очите ѝ. Тя се опита да се отърси от този

образ, но напразно. Полусъзнателно се отдръпна от сградата, на която се бе подпряла, и тръгна по пешеходната пътека в посока на страничната улица, която водеше към Парадайс Стрийт. Казваше си, че трябва веднага да спре и да се върне в хотела, преди да е твърде късно. Имаше приятели, които щяха да ѝ помогнат. Нямахте да ѝ се наложи да прибегва към средства, за които по-късно можеше да съжалява през целия си живот. Но нещо по-силно от самата нея я караше да продължава да върви в тази посока.

ГЛАВА 24

Когато Доминик достигна до бордеите на Парадайс Стрийт, дъждът вече валеше по-силно. Тя не забелязваше това, нито каквото и да било друго около нея. Беше глупаво да идва тук така изведнъж, но се надяваше, че майка ѝ щеше да е в състояние да ѝ помогне за парите, които дължеше на Джек Скрогинс. Така нямаше да влиза в още по-големи дългове към Франк и Ади, нито пък щеше да дължи пари на Хенри. Хенри... мисълта за него я накара да се почувства виновна. Знаеше, че той вероятно щеше да сметне за нужно да се оттегли сега, когато Джек се бе върнал. Но той не трябваше да прави това. Сега Доминик бе твърдо решена, че няма да позволи нищо и никой да попречи на тяхната женитба на следващия ден. Ако не се омъжеше за него, би могла да попадне в крайна сметка на Парадайс Стрийт или още по-зле — да бъде принудена да остане с Джек Скрогинс.

Докато Доминик търсеше пътя за бараката, където бе видяла майка си, тя бе благодарна за дъжда, който валеше, тъй като той бе прогонил повечето от обичайните посетители на района. Виждаха се само няколко самотни фигури на мъже, бързащи да се намерят подслон от дъжда, и тя достигна до вратата на бараката, без да привлече ничие внимание. Бараките в този район на града си приличаха — от другата страна на улицата се виждаше и един ред от палатки, издигнати, за да поемат излишъка от посетители. Между бараките и палатките бяха разхвърляни най-различни боклуци и парчета счупени мебели. Доминик се почувства зле при мисълта колко ниско бе паднала майка ѝ, за да се окаже на такова място. Но тя си припомни за тежката кесия със злато и за причината, която я бе довела тук.

Почука няколко пъти на вратата, но отвътре не се чу никакъв звук. Доминик все още се колебаеше. Ръката ѝ, поставена върху дръжката на вратата, замръзна при мисълта, че майка ѝ може би бе твърде заета, за да ѝ отвори... Похлопа по-силно — отново без отговор. Най-накрая се реши и завъртя кръглата дръжка. Бараката се състоеше само от една стая и тя бе празна. Доминик прекрачи

дървения праг, усещайки се не на мястото си тук — винаги, когато бе посещавала местата, където майка ѝ бе живяла и работила, изпитваше това чувство.

Вътрешността на бараката не изглеждаше по-добре от фасадата. Освен едно легло, печка и маса с два стола, в стаята нямаше други мебели. Доминик се припомни някои от домовете, където майка ѝ бе работила в миналото — имаше няколко изискано обзаведени, с богата мебелировка, дебели скъпи килими и най-fino спално бельо... Но даже и на тези места, си мислеше Доминик, майка ѝ бе влачила жалко съществуване. В този момент изпита чувство на дълбоко състрадание към майка си.

Доминик излезе от бараката и затвори вратата след себе си. Остана за момент под дъжда, погълната от мислите си. Краткото време, което бе прекарала вътре, я бе излекувало от поривите на завист и от фриволните мисли, които я бяха накарали да дойде тук. На тяхно място се бе върнала — още по-силна от преди — решимостта да постигне първоначалната си цел. Тя щеше да намери начин да бъде порядъчна жена и никога нямаше да си позволи да попадне в този капан, от който майка ѝ не бе поискала да се освободи. Сега — когато бе видяла как живееше Бриджит и как тя самата щеше да бъде принудена да живее, ако отстъпеше на изкушението, — сега тя разбираше, че за кесията със злато майка ѝ бе платила твърде висока цена.

Доминик побърза да се върне в „Златния хотел“, оглеждайки по пътя улиците от страх да не се сблъска с Джек Скрогинс. Дъждът бе прогонил почти всички на закрито — само няколко смелчаци все още се виждаха по пешеходните пътеки. Точно в този момент Доминик не се чувстваше твърде смела. Прекрасната ѝ копринена рокля бе съвсем мокра, зъбите ѝ тракаха от студ. Щеше да извади голям късмет, ако утре не легнеше болна от жестока настинка.

Вече във фойето на хотела, тя още веднъж се огледа. Целта ѝ не бе да намери Джек, а по-скоро да избегне срещата с него. Въздъхна с облекчение и тръгна по стълбите, които водеха за втория етаж, когато чу познат глас да я вика.

— Доминик! Боже мой, къде си била? — Ади се спусна към нея с разтревожен вид. От косата и дрехите на Доминик се стичаше вода. Ади си спомни колко зле бе Доминик до неотдавна и се боеше да не се

разболеет отново. Погледна към треперещото тяло на приятелката си, забелязвайки, че бе облякла дрехата, предназначена за утрешното тържество. — Ще хванеш пневмония, като излизаш навън без дъждобран или...

— Ади, няма да повярваш какво се случи! — извика Доминик. Прегърна спонтанно Ади и силно я притисна към себе си. Когато се отдръпна, забеляза, че роклята на Ади сега бе почти толкова мокра отпред, колкото и нейната. — Извинявай за роклята ти, Ади, но наистина се случи нещо ужасно!

Изразът на лицето на Доминик и тонът, с който говореше, накараха Ади да изпита лошо предчувствие.

— Какво? Какво е станало? — попита тя. В ума ѝ се появи картина на някакво нещастие с Хенри — Франк беше горе в стаята, тя знаеше това. Бе излязла да търси Доминик, защото трябваше да обсъди с нея нещо много важно.

Доминик започна забързано да обяснява на Ади всичко наведнъж:

— Джек Скрогинс се върна и той е ужасен — просто ужасен! Хенри сигурно ще се откаже от сватбата, като разбере, че той се е върнал и майка ми е в града, и...

Ади вдигна ръка.

— Почакай малко! Прекалено много е, за да разбере всичко така бързо. Хайде да се качим в стаята и да свалиш тези мокри дрехи. Тогава можеш да ми обясниш всичко по-спокойно.

Доминик кимна с глава в знак на съгласие и в същия момент зъбите ѝ изтракаха, докато тръпка премина през цялото ѝ тяло. Ади я хвана за ръка и двете тръгнаха бързо нагоре по стълбите. В стаята на Доминик бе разхвърляно — тя бе оставила всичко така, когато бързаше, мислейки, че Коул я чака долу във фойето. Ади си помисли да ѝ направи забележка за това, но се въздържа.

— Хайде сега, започни от началото — каза Ади, докато разкопчаваше перлените копчета по гърба на роклята на Доминик. Сатененият плат бе толкова мокър, че едва успяваше да ги прокара през малките илици. Тази красива рокля вече едва ли ще може да се възстанови, си помисли тъжно тя.

Доминик си пое дъх, треперейки. Спомни си за радостната възбуда, която я бе обхванала, когато хотелският служител бе дошъл да ѝ

съобщи за посетителя, който я очакваше.

— Казаха ми, че някой ме чака долу... един мъж — Доминик преглътна с труд. Тя се измъкна от мократа дреха, взе домашната си роба и отиде зад паравана. Докато смъкваше мокрото бельо, продължи: — Мисля, че в този момент загубих способност да разсъждавам. Помислих си, наистина, че долу ме чака Коул — гласът ѝ се пречупи и тя почувства напиралите сълзи. Млъкна за момент, пое дълбоко въздух и се опита да спре сълзите.

Ади седна на ръба на леглото. Не можеше да види лицето на Доминик зад паравана, но наистина нямаше нужда да го вижда, за да разбере страданието ѝ. Испита чувство на вина при мисълта за това как бе подтикнала Хенри да ѝ направи предложение. Бе сигурна, че Доминик е приела само защото не е имала друг избор. Сега обаче тя щеше да ѝ предостави този избор.

Доминик излезе иззад паравана, завързвайки колана на робата си. Погледна към Ади и очите им се срещнаха. Последва моментно мълчание.

— Е, няма нужда да ти казвам, че това не бе Коул — Доминик се приближи до леглото и седна до Ади. — Това бе Джек Скрогинс. О, Ади, този мъж е просто страшен! — пред нея отново изникна образът на Джек с хилещата се грозна уста и мръсна брада. Тя видимо потрепери.

— Мислех го за умрял — каза Ади. Тя взе едно одеяло от леглото и загърна с него раменете на Доминик. Боеше се, че Доминик може отново да се разболе, преди да се е възстановила напълно от предишното боледуване.

Доминик поклати отрицателно глава.

— Не, не е мъртъв. Освен това все още смята, че ние трябва да се оженим или... — тя потръпна отново, спомняйки си как ѝ бе предложил да започнат направо медения месец.

— Или какво? — попита Ади разтревожено. Загърна по-плътнo с одеялото треперещото тяло на Доминик, забелязвайки, че лицето ѝ бе мъртвешки бледо.

— По-ужасно е, отколкото можеш да си представиш каза Доминик. Гласът ѝ бе дрезгав, а изразът на бледото ѝ лице издаваше отвращението, което изпитваше. — Не мога да се омъжа за него — просто не мога!

— Не си длъжна да се омъжиш за някого, ако не искаш — каза Ади твърдо. — Мислех да ти го кажа, когато сме двамата с Франк, но при тези обстоятелства смятам, че той ще разбере... — Ади бръкна в джоба на роклята си и извади оттам един плик. Тя го подаде на Доминик.

— Какво е това? — попита Доминик смутено.

— Погледни сама!

С треперещи ръце Доминик взе плика от ръцете на Ади. Бавно го отвори и погледна вътре. Все още неуверена, извади парче хартия от него. Сърцето ѝ спря за момент, после започна да бие с учестен пулс. Мислите ѝ бяха объркани. — Билет? — прошепна тя и очите ѝ се спряха на лицето на Ади.

Ади кимна с видимо задоволство. Пътуването до Сан Франциско съвсем не бе евтино — билетът за „Екселсиор“ им бе струвал две хиляди долара. Но Ади не се съмняваше, че това бяха мъдро изразходвани пари.

Доминик отново погледна към билета в ръката си с невярващи очи.

— Не мога да приема това, Ади. Господи! Струвало ви е толкова много пари! Аз не мога...

— Можеш, и ще го приемеш — прекъсна я Ади. Тя скръсти ръце насреща ѝ и продължи: — Билетът вече е купен и ние с Франк няма да приемем да ни откажеш.

— Ами... какво ще стане с Хенри? — Доминик изпита болка при мисълта за човека, за който тя трябваше да бъде омъжена след по-малко от двадесет и четири часа.

Ади наведе глава и въздъхна дълбоко.

— Хенри ще те разбере. Франк и аз даже ще поговорим с него, ако искаш. Знам, че достатъчно се намесвах в живота ти, но моя е вината, че се почувства принудена да се омъжиш за него.

Доминик повдигна ръка към гърдите си. Тя си представи колко засегнат ще се почувства Хенри, но едновременно с това изпитваше чувство на огромно облекчение.

— Мислиш ли, че с Хенри всичко ще бъде наред?

Ади кимна.

— Той е добър човек — тя погледна към Доминик, добавяйки: — Но не е подходящ за теб — усмихна се нежно на Доминик и стисна

ръката ѝ.

Плаха усмивка се появи на устните на Доминик, но след миг изчезна.

— А какво ще стане с Джек Скрогинс? — попита тя, отново обхваната от паника.

Ади сви рамене.

— Трябва просто да му кажеш, че си променила намеренията си и че след няколко дни заминаваш за Сан Франциско.

— Не мисля, че той ще се задоволи с това — каза Доминик. — Той ми плати билета до тук и знам, че ще настоява да изпълня моята част от сделката — тя отново потрепери силно. — Затова — каза тя — отидох да потърся майка ми.

На лицето на Ади отново се появя объркване. Доминик никога не ѝ бе споменавала за някого от членовете на семейството ѝ.

— Майка ти е тук, в Даусън Сити? — попита тя изумена.

— Да — каза спокойно Доминик. Наведе глава, замисляйки се как да избере най-тактичния начин, за да разкрие на Ади тайната, която се бе надявала да запази завинаги. Нямаше начин да скрие истината и думите сами започнаха да излизат от устата ѝ. Разказваше за детството си, прекарано в частни училища далече от майка ѝ, за страховете ѝ, че ще тръгне по нейния път. Доминик даже разказа на Ади за опасните мисли, които я бяха обладали при вида на кесията със злато, която бе видяла, че майка ѝ получава на Парадайс Стрийт. Ади я изслуша, без да каже нито дума.

Когато Доминик свърши, Ади продължи да мълчи известно време. Бе изненадана и натъжена от историята, която току-що бе чула. Едновременно с това бе поразена как Доминик бе успяла да израсне толкова силна и чувствителна, независимо от странното си детство.

— Не мисля, че трябва да напуснеш Даусън Сити, без да отидеш да я видиш — каза Ади. Тя виждаше колебанието в очите на Доминик. — Тя неслучайно е дошла тук.

— Дошла е за златото, което първопреселниците биха ѝ платили за... да кажем, за един час показване на способностите ѝ.

— И заради тебе също — я прекъсна Ади. Въпреки отношението на Доминик към това, с което се занимаваше майка ѝ, Ади усещаше, че дълбоко в себе си тя таеше съкровени чувства на любов към нея. — Ще отида с теб до бараките, ако искаш.

Последните думи на Ади отново напомниха на Доминик за примера, който искаше да вземе от приятелката си. Предложението да дойде с нея на Парадайс Стрийт означаваше дори повече, отколкото билета за „Екселсиор“.

— Не мога да искам това от теб — каза Доминик. Мека усмивка се появи на устните ѝ. — Но благодаря за предложението.

Силно чуване на вратата прекъсна разговора на двете жени.

— Сладурче! Там ли си? — гласът, който идваше от другата страна на вратата, не оставяше място за съмнение относно притежателя си.

— Господи! Това е той — Джек! — прошепна Доминик. — Това е Джек! — Тя притисна одеялото към себе и впери широко отворените си и ужасени очи във вратата.

— Сега ще го изгоня — каза Ади успокояващо. — Скрый се!

Доминик нямаше нужда да бъде убеждавана дълго. Тя остави одеялото и изтича в малката баня, затваряйки вратата след себе си и пускайки резето. Долепи ухо до вратата, напрягайки се, за да чуе разговора.

Въпреки че бе чула описанията колко невъобразимо ужасен бе Джек Скрогинс, Ади все пак не бе готова за онова, което ѝ предстоеше да види. Когато отвори вратата, тя се вторачи в него, неспособна да каже и дума.

— Коя, по дяволите, си ти? Къде е моето сладурче? — попита Джек, промушвайки врат през процепа на вратата в опита си да погледне в стаята.

— Ами... тя... тя се къпе — заекна Ади. Тя разглеждаше мъжа, който стоеше пред нея. Гледката бе също така непривлекателна, както я бе видяла и Доминик. Сега той беше и целият мокър от дъжда навън. Отвратителна миризма, подобна на миризмата на мокро куче, достигна до ноздрите на Ади.

Джек се ухили, откривайки изгнилите си зъби.

— Къпе се, а? Е, аз съм бъдещият ѝ съпруг, та ще почакам да излезе от банята — той направи крачка към вратата, но Ади я избута напред, преди той да успее да влезе в стаята. Остана само малък процеп, така че да може още да говори на Джек. Тя подпря вратата отвътре с цялата си тежест в случай, че той се все пак опиташе да

влезе в стаята. Стараейки се да говори с възможно най-решителния си тон, тя каза:

— Чакайте малко, господине! Не ме интересува кой сте — вие няма да влезете тук, преди Доминик да е готова да ви приеме.

— Добре де, коя, по дяволите, си ти? — повтори Джек. — Майка ли си й?

Ади му отговори спонтанно, без да се замисля.

— Да... да, наистина. Аз съм й майка, приятелка и всичко останало, което поискате — каза тя през зъби. — А сега ме извинете, господине, но трябва да се погрижа за нея — тя захлопна вратата под носа му и завъртя резето с треперещи ръце. За нейно облекчение той не почука пак. Господи! Изглеждаше по-зле, отколкото го бе описала Доминик. Но тя имаше чувството, че Доминик бе права за едно — той щеше да настоява тя да се омъжи за него. Освен ако... ако можеха по някакъв начин да я изведат от Даусън Сити, преди той да успее да изпълни задълженията си по сделката, която бяха сключили.

ГЛАВА 25

Доминик излезе от банята. Един поглед върху лицето на Ади ѝ бе достатъчен, за да се увери, че те споделяха едно и също мнение за Джек Скрогинс.

— Ужасен е — каза Ади, когато погледите им се срещнаха. Тя си помисли отново какъв късмет имаше, че успя да се омъжи втори път, при това за такъв прекрасен човек като Франк. Мисълта, че би могла да попадне на някой като Джек Скрогинс, я караше да настръхва. Спомни си за Силвър Бел. Освен че разполагаше с най-големия парцел в Клондайк, Мейнард Хендрикс едва ли можеше да се похвали с други особени предимства — в сравнение с Джек Скрогинс обаче той беше Аполон. Ади бе срещнала Силвър Бел по-рано през деня — тя бе облечена в скъпи дрехи и носеше на едната си ръка диамантен пръстен с големината на чаена чаша. Изглеждаше като един милион долара — като добива от златната мина на съпруга ѝ. Струваше ѝ се несправедливо жена като Силвър Бел да преуспее в живота повече, отколкото добро момиче като Доминик.

— Какво ще правя сега? — попита Доминик с внезапно изтънял глас. — Аз не мога, не искам да се омъжа за него!

— И аз няма да ти позволя да се омъжиш за него! — каза Ади твърдо. Тя знаеше, че и Доминик както всички други бе рискувала, когато бе приела да пропътува цялото това разстояние и да се омъжи за човек, когото никога не бе виждала. Но това не означаваше, че нито една от тях не можеше да промени намеренията си. — Облечи се — нареди Ади. Надяваше се, че Франк щеше да я посъветва какво да правят при тези обстоятелства. Щяха да намерят и Хенри, и той щеше да им помогне — освен ако не бе твърде разстроен от решението на Доминик да развали уговорката им и да замине за Сан Франциско.

— Къде ще отидем? — попита Доминик, грабвайки чифт дънки и фланелената си риза. — Не искам да срещна Джек.

Ади неволно потрепери при мисълта за възможността да срещне отново онзи мъж.

— Няма да го срещнем. Ще се промъкнем в стаята на Франк и Джек няма да знае къде да ни търси.

Доминик бързо закопча ризата си.

— А след това? Не мога непрекъснато да се крия от него. Ами ако настоява да се омъжа за него или да му върна парите, които плати за пристигането ми тук?

Ади сви рамене, опитвайки се да скрие тревогата си.

— Ще поговорим с Франк.

— Няма да взема повече пари назаем от вас двамата — настоя Доминик. — И без това не знам кога ще мога да ви се изплатя за билета и всичко, което направихте за мен.

— Вече ти казах, приятелите не трябва да бъдат възнаграждавани за това, че са помогнали в беда — възрази Ади. Тя хвърли поглед върху облеклото на Доминик. Тази нейна склонност да се облича по мъжки и да подбира дрехи, наподобяващи стила на Коул Хоукинс, я безпокоеше, но тя реши, че вече достатъчно се бе намесвала в живота на това момиче. — Вземи палтото си за всеки случай.

Доминик не искаше да разпитва Ади. Вече бе разбрала, че това бе излишно губене на време.

— Готова съм — каза тя, стискайки вълненото си палто. Ади отвори вратата и подаде глава навън, оглеждайки коридора. Доминик бе затаила дъх. Ади й даде знак и те се промъкнаха, сякаш бяха крадци, по хотелския коридор. Доминик си пое дъх по-спокойно едва когато Франк ги въведе в стаята си.

— Какво става? — попита Франк, когато двете жени се втурнаха в стаята.

— Бързо затвори вратата! — нареди Ади. Франк я погледна учудено, но изпълни нареждането. — Джек Скрогинс се върна — каза тя задъхано. — Франк, той е просто отворителен!

Франк безмълвно погледна жена си. Никога не бе виждал предполагаемия годеник на Доминик, но тъй като знаеше, че Ади рядко говореше лошо за някого, си помисли, че Джек Скрогинс наистина трябва да е неприятен тип.

— Каза ли на Доминик за билета? — попита той.

— Да, тя е много щастлива и ни е благодарна. Но какво ще правим с Джек? Той все още очаква Доминик да изпълни задълженията си и да се омъжи за него.

Франк не бе уверен, че разбира в какво точно се състои проблемът. Той сви рамене.

— Просто трябва да му каже, че е размислила — той погледна към Доминик. — Говори ли вече с Хенри за това, че смяташ да заминеш?

Франк не познаваше и Хенри Фармър, преди Доминик да им го представи. Той го бе харесал и не му бе приятно, че щеше да бъде засегнат по този начин. Но въпреки старанията на Ади, той винаги бе имал чувството, че Хенри и Доминик не бяха един за друг. Бе повече от сигурен, че ако сватбата им се състоеше, и двамата щяха да бъдат много нещастни.

— Не успях да говоря с него — отвърна Доминик. — Ще го направя, но първо искам да ви благодаря за всичко, особено за билета. Ще намеря начин да ви върна парите някой ден.

Франк поклати отрицателно глава и погледна към пода.

— Няма нужда. Двамата с Ади считаме, че парите са дадени за добро дело. Но аз наистина искам да говориш с Хенри колкото се може по-скоро. Той трябва да знае, че си променила решението си и че няма да се омъжиш за него утре.

Доминик кимна утвърдително. Помисли си за възможността да срещне пак Джек Скрогинс и погледна към Ади сякаш за помощ. Видя, че и Ади мислеше за същото.

— Можем ли да помолим Хенри да дойде тук, за да говори с Доминик? — попита тя Франк.

Той я погледна учудено, едва сега осъзнавайки колко разтревожени бяха двете жени от този тип Скрогинс.

— Да не би нещо да ви е заплашвал? — попита Франк със спокоен глас. Вътрешно бе готов веднага да го намери и да му потърси сметка, ако отговорът бе утвърдителен.

— Не — призна Ади. — Но той е толкова... толкова... — тя погледна към Доминик.

— Толкова отблъскващ — добави Доминик. От напрежение пот бе избила на челото ѝ. Тя изтри потта с ръка. Все още чувстваше трескава горещина по лицето си и стомахът ѝ бе стегнат в нервен възел. Дано поне веднъж съдбата бъде благосклонна към нея!

Ади погледна към Франк.

— Всъщност той е много повече от отблъскващ и трябва да намерим начин да държим Доминик далеч от него през тези два дни, които остават, докато се качи на „Екселсиор“.

Франк ги гледаше изненадано.

— Той не може да е чак толкова лош, Ади. Най-малкото, което може да направи Доминик, е да бъде честна и с него. — Франк се намръщи замислено, съзнавайки, че Доминик трябваше да даде немалко обяснения през следващите два дни. Вече имаше два обета, които тя трябваше да развали, преди да напусне Даусън Сити. Погледна Доминик с бащински израз на лицето. — Колкото по-бързо приключиш с това, толкова по-добре ще се почувстваш — каза той.

Доминик го гледаше безмълвно. Дълбоко в себе си тя знаеше, че Франк беше прав. Но мисълта да изтърпи отново присъствието на Джек Скрогинс караше коленете ѝ да треперят. Тя вяло му кимна в отговор.

— Не може да отиде сама, Франк — каза Ади с нетърпящ възражение глас и застана с решителен вид до Доминик.

Франк въздъхна примирено. Явно Ади си бе съставила определено мнение за този мъж. Но той нямаше да остави бременната си жена да се занимава с един непознат — особено ако той наистина бе толкова неприятен.

— Добре — каза Франк. — Ще дойда с теб — той погледна към Доминик, после се обърна отново към Ади. — Ти ще останеш тук и ще си почиваш. Има за какво да се погрижиш — той посочи към корема ѝ, за да поясни значението на думите си. И тъй като тонът му не оставяше място за спор, Ади покорно се съгласи.

— Благодаря, Франки — добави тя с нежна усмивка.

Бузите на Франк се зачервиха. Той прочисти гърлото си и погледна към Доминик.

— Хайде да приключим с това! — каза той и грабна палтото си от закачалката до вратата.

Доминик отново бе обхваната от паника, но се постара да прикрие това и смело последва Франк навън.

— Къде мислиш, че може да е Хенри? — попита тя, опитвайки се да върви в крачка с него.

— В магазина на Джими — отговори Франк. Знаеше това, защото през деня бе срещнал Хенри и той му бе казал, че има

намерение да отиде в магазина, за да купи на Доминик сватбен подарък. Така нареченият магазин на Джими бе най-големият и най-хубав магазин в Даусън Сити. Там можеше да се купи всичко — от екзотични плодове до модни списания. Както и в другите магазини в района на Юкон обаче, цените бяха високи до небето. Фунт тютюн струваше седем долара и петдесет цента, яйцата бяха по един долар, галон мляко струваше тридесет долара. За значителната сума от петдесет долара можеше да се купи бутилка уиски или томче на Шекспир.

— Чувствам се ужасно заради Хенри — каза Доминик почти на себе си, но Франк я чу.

— Не би било честно да се омъжиш за него, след като обичаш друг.

Доминик бе изненадана. Не очакваше, че Ади ще каже на Франк за Коул Хоукинс. След това си спомни, че двойките, които се обичат, нямат тайни един от друг, а също и никой от тях не изоставяше другия в беда. На излизане от хотела ги посрещна леден вятър. С всяка изминала минута ставаше все по-студено и дъждът започваше да прилича на лапавица. Доминик си помисли дали нямаше да завали сняг, който да попречи на пътуването ѝ. Мисълта да остане в Даусън Сити още един ден — даже и една минута повече — я изпълваше с отчаяние.

Когато стигнаха до магазина на Джими, те бързо влязоха вътре, за да се скрият от лошото време. Както обикновено, магазинът бе пълен с хора. Доминик свали качулката си и потърка длани една в друга, опитвайки се да се стопли. Преди да успее да се огледа наоколо за Хенри, груб и нежелан глас достигна до ушите ѝ.

— Това ти ли си бе, сладурче! — викаше Джек от другия край на магазина. Той захвърли новия чифт панталони, който разглеждаше, и се завтече по пътеката между рафтовете. Имаше намерение да купи изцяло нов комплект от дрехи за сватбата си, но в момента нищо друго не бе по-важно от това да разбере защо бъдещата му невеста се разхожда в компанията на чужд мъж.

Доминик нададе вик на изненада и се опита да се скрие зад Франк. Видът на Джек, който се бе втурнал към нея, я изпълни с ужас. За щастие Франк не се отдръпна — напротив, той сякаш бе започнал да разбира, че тя действително се нуждае от защита.

Франк гледаше с учудване мъжа, който бързаше към тях. Ади и Доминик не го бяха обрисували достатъчно добре, тъй като той изглеждаше доста по-зле от представата, която Франк бе успял да си изгради от описанието им. Когато Джек Скрогинс се изправи пред тях, Франк разбра и какво означаваше изразът на лицето му — на него бе изписана ревност в най-чист вид.

— Ти к'во правиш с друг мъж? — попита Джек. Той проточи врат така, че да може да вижда Доминик, докато тя се опитваше да се скрие зад гърба на другия мъж. Не обръщаше внимание на Франк и продължаваше да гледа втренчено Доминик със сивите си очи. — Това не е редно. Ти си моя жена!

Франк не помръдна от мястото си. Почти съжаляваше, че не бе взел пушката си. Надяваше се, че нямаше да има нужда от нея, и затова я бе оставил в стаята на хотела.

— Аз съм приятел на Доминик — каза Франк, след това добави без заобикалки: — Тя има нещо да ти каже — той се отдръпна от Доминик, оставяйки я лице в лице с Джек, но не се отдръпна от нея и сложи ръка на рамото ѝ в знак на подкрепа. — Хайде, кажи му! — каза Франк.

Доминик гледаше към Джек с широко отворени, изпълнени с ужас очи. Гневът му се виждаше от начина, по който парцаливата му брада се тресеше. Скърцаше със зъби като див звяр. Тя преглътна с труд и отвори уста. Думите ѝ убягваха. Даже не можеше да си спомни какво точно искаше да каже на Джек. Те бяха прекъснати, преди тя да успее да преодолее объркването си.

— Франк, Доминик — извика към тях Хенри, докато се приближаваше, без да бърза. Усмивката бързо изчезна от лицето му, когато видя кой бе другият мъж, който стоеше до тях.

— Джек?! — възкликна той пресипнало. Изненадата от това, че виждаше този мъж, когото смяташе за умрял, го накара за миг да остане безмълвен. Още по-лошото бе, че за момент Хенри си помисли, че по-добре съседът му да бе мъртъв. Тази мисъл не го накара да се чувства особено горд от себе си.

Джек кимна едва забележимо на съседа си по парцел.

— Ще говоря по-късно с теб, Хенри. Сега съм малко зает — той отново се обърна към Доминик. — Попитах те, жено, кой е този с тебе?

— Какво става тук? — попита Хенри, поглеждайки ту към единия, ту към другия. Въпреки че преди, когато бяха съседи на Елдорадо Крийк, Хенри считаше Джек за приятел, сега нещата бяха по-различни.

Франк посочи с глава към Доминик.

— Тя има нещо да ви каже и на двамата, и след като сте тук, може да свърши работата наведнъж.

Доминик имаше чувството, че някаква огромна буца бе заседнала в гърлото ѝ. Тя погледна безпомощно към Франк. Нима очакваше от нея да говори, докато Джек я гледа така, сякаш готов да ѝ разкъса гърлото с жълтите си зъби?

— Аз... аз... — тя не можеше да изговори нужните думи, не можеше даже да ги оформи в мисъл.

— Господи, дъщеричката ми!

Доминик и тримата мъже се обърнаха едновременно към жената, която току-що бе влязла в магазина.

— Маман — промълви Доминик. Тя почувства, че и последната капка смелост напускаше тялото ѝ. Пред нея сега бяха трите личности, които най-много се опитваше да избегне. Ако не бе силната ръка на Франк на рамото ѝ и успокояващият израз на лицето му, тя щеше да се свлече безчувствена на пода.

— Майка ти? — прошепна Франк на ухото ѝ. През последните няколко години той бе живял в Кю Дален — френско селище в Северно Айдахо. Там бе научил няколко френски думи. Не помнеше Ади да бе споменавала нещо за майката на Доминик, но бе разбрал, че Доминик току-що я бе нарекла „маман“.

Бриджит спокойно си проби път през тълпата. Погледът ѝ се плъзна по лицата на тримата мъже и се спря на снажния представителен мъж, който със закрилнически вид бе поставил ръката си на рамото на дъщеря ѝ. Виждаше се, че бе по-възрастен — може би на петдесет. Независимо от това, той остаряваше по достоен и привлекателен начин. Тя се усмихна на Доминик и каза:

— Какъв късмет, че си намерила такъв хубав съпруг!

За момент Доминик не бе в състояние да предприеме нищо друго, освен да гледа майка си с широко отворени очи. Бриджит носеше плътно вълнено наметало, което напълно покриваше тялото ѝ. За щастие това спестяваше на Доминик обичайното неудобство, което

изпитваше от оскъдното облекло на майка си. Все пак лицето на Бриджит бе покрито с ярък грим, откровено издаващ професията ѝ.

Без да обръща внимание на объркването на Доминик, Бриджит протегна ръка на Франк.

— Добър ден, господине, аз съм Бриджит Лавал, вашата тъща.

Франк се отдръпна от Доминик и поклати отрицателно глава.

— Аз съм само неин приятел — каза той.

— Аз съм годеникът ѝ — каза Хенри.

— Не си! — изсъска Джек. — Тя е с мен и това е! — той направи крачка напред и източи врат така, че лицето му се оказа само на няколко инча от изненадания Хенри. — Ти к'во си правил тука с нея, докато аз се трепех горе из онези пущинаци?

Преди Хенри да успее да се защити, Доминик си възвърна присъствието на духа. Изведнъж осъзна колко комична бе цялата ситуация.

— Чакай малко! — прекъсна тя Джек. — Ако не бяха Хенри, а също и Франк, и жена му, Ади, сигурно досега да бях мъртва. Те са мои приятели и ти нямаш право да ги обвиняваш за каквото и да било! Освен това нямаш право да предявяваш искания към мен. Аз изпълних моята част от сделката — пристигнах и те чаках на пристанището, докато ти се криеше там из онези проклетите хълмове! — тя говореше със силен френски акцент, но опитът ѝ да имитира диалекта на Джек бе твърде успешен. Доминик бе изненадана от собствената си смелост, също както и другите около нея. Те я гледаха стъписано.

— Аз — най-после продума Джек, — аз търсех злато. И ти си длъжна да се омъжиш за мен. — Той сложи ръце на кръста си и пристъпи към нея. Забеляза обаче, че тя не отстъпи назад, както правеше преди.

— Няма да се омъжа за теб, Джек — каза тя без нотка на колебание в гласа си.

Челюстта на Джек се задвижи напред-назад, от което стърчащите кичури на брадата му затанцуваха около устата му. — Дължиш ми пари — избоботи той.

— Колко? — попита Бриджит. Тя застана до дъщеря си и повтори: — Колко точно пари ти дължи?

Джек погледна към нея.

— Не ща пари — нея искам! — присвитите му очи отново се втренчиха в Доминик.

— Не можеш да я имаш — намеси се Франк. Изправен, той бе няколко инча по-висок от Джек. Студеният израз на лицето му бе в съзвучие с думите му.

Хенри направи крачка напред и застана до Франк.

— Щом казва, че не иска да се омъжи за теб, Джек, значи няма да се омъжи.

Очите на Джек се стрелваха от едно лице на друго. Мъжете го превъзхождаха по брой, а освен това и по нещо друго, което той не можеше да определи. Силите бяха неравни и той разбра, че трябваше да отстъпи. Но проклет да бе, ако не си вземеше поне парите обратно. Той погледна Бриджит и устните му се огънаха в хитра усмивка.

— Дължи ми две хиляди и петстотин долара и ако не видя парите сега, тук в ръката ми, тя ще трябва да намери начин да ми ги върне — той протегна мръсната си ръка към Бриджит. Злобната усмивка продължаваше да играе на лицето му.

Без да се смуцава, Бриджит отхвърли назад наметалото си, така че раменете ѝ се откриха. Отдолу се показва сатенената рокля, с която бе облечена — с неприлично голямо деколте, почти до върховете на пищните ѝ гърди. Без да обръща внимание на похотливия поглед на Джек, тя измъкна малка черна кесия от страничния джоб на дрехата си, развърза кадифените ѝ връзки и извади оттам пачка банкноти. Слава Богу, че току-що бе минала през обменното бюро, където смени кесия със златен прах за долари. Тя притвори съблазнително уста и наплюнчи крайчеца на пръста си, хвърляйки многозначителен поглед към Джек. Забелязвайки, че той я гледаше така, сякаш щяха да му потекат лигите, тя се засмя, след което преброи тлъста пачка банкноти и я подаде на Джек.

— Ето вашите две хиляди и петстотин, господине. Сега дъщеря ми вече няма никакви задължения към вас.

Изпълнението на Бриджит бе наблюдавано с мълчаливо страхопочитание от присъстващите, които в началото съзерцаваха изложените на показ сладострастни хълмове над деколтето ѝ, а след това — парите в ръката на Джек. Най-послед Доминик излезе от вцепенението си и погледна с благодарност майка си. Знаеше откъде идват тези пари, но сега не искаше да мисли за това.

— Благодаря, маман! — извика тя и прегърна майка си.

Бриджит с радост отвърна на прегръдката на дъщеря си. Само за няколко дни тя бе постигнала целите, заради които бе дошла тук, на Юкон. Искаше да натрупа собствено богатство от златото на Клондайк и да се увери, че дъщеря ѝ е щастлива. Парите, които бе успяла да спечели тук, наистина представляваха едно малко състояние, а в този момент, прегръщайки дъщеря си, тя знаеше, че току-що я бе направила много щастлива.

Джек стисна пачката пари в ръката си и погледна към Франк и Хенри. Те продължаваха да го гледат с непроменен израз на лицето. Той измуча някаква ругатня, обърна им гръб и тръгна към вратата, без да поглежда назад.

— Утре ще имаме троен празник, миси — каза Хенри. Той бе въздъхнал с облекчение, когато видя Джек да захопва след себе си вратата на магазина на Джими, и сега се обръщаше към Доминик. — Трябва да отпразнуваме добрите новини на Ади и Франк, неочакваното идване на майка ти и нашата сватба... — Хенри видя как усмивката изчезва от устните на Доминик при споменаването на сватбата и изпита усещането, че пропада в някаква тъмна дълбочина.

— Трябва да говоря с теб за сватбата, Хенри — каза Доминик със слаб глас. Изразът на лицето му я караше да се чувства ужасно. — Насаме — добави тя.

Хенри погледна отчаяно към Франк, но Франк съзерцаваше върховете на обувките си.

— Добре — каза той, — искаш ли да отидем оттатък? — той посочи към ъгъла на залата, където имаше няколко маси и столове. Там клиентите на магазина на Джими можеха да поседнат и да изпият чаша кафе, докато пазаруваха.

Доминик кимна и се обърна към майка си и Франк.

— Ще се върна след малко — им каза тя. Майка ѝ я гледаше с недоумение, но Франк ѝ се усмихна окуражаващо.

Хенри изчака Доминик да седне зад една от масите, след което се разположи насреща ѝ. Пое дълбоко въздух и погледна към нея в очакване на това, което щеше да му каже. Бузите ѝ бяха малиновочервени, устните ѝ леко трепереха. Хенри забеляза, че косата ѝ не бе прибрана в обичайния кок или плитка. С разпуснати коси тя изглеждаше още по-красива от обикновено. Той я гледаше, седнала

срещу него, и си мислеше колко глупаво бе действително от негова страна да смята, че възрастен мъж като него можеше да се ожени за такова красиво младо момиче. Почти можеше да ѝ бъде дядо — и сега трябваше да се примири с факта, че се е оказал просто глупав мечтател.

— Знам, миси, и те разбирам — каза Хенри спокойно. Протегна ръка през масата и нежно стисна ръката ѝ. — Можем ли все пак да си останем приятели?

Доминик преплете пръстите си с неговите.

— Винаги! — прошепна тя.

Смяташе да му каже, че ще замине от Даусън Сити след няколко дни, но това можеше да почака. Те поседяха там още няколко минути, докато Хенри я държеше за ръка, и се гледаха в очите като стари приятели. Доминик си помисли, че те действително бяха точно това — стари приятели. На Юкон младежите много бързо ставаха зрели хора и нови приятели се сближаваха за кратко време поради непрестанните несгоди, които им се налагаше да преодоляват заедно. Въпреки нетърпението си да напусне Юкон, Доминик знаеше, че ще си тръгне оттук по-мъдра и по-добра благодарение на хората, които бе срещнала, и на уроците, които ѝ бе преподавала суровата школа на Севера.

ГЛАВА 26

Доминик стоеше на палубата на големия пътнически кораб и гледаше към калния бряг, който, заедно с Даусън Сити, бавно се изгубваше в далечината. Възбудата ѝ се примесваше с чувство за нереалност. Преди два дни тя би се обзаложила с всеки за една златна мина, че никога не би могла да се измъкне от Даусън преди настъпването на зимата. Сега стоеше на борда на „Екселсиор“ и от брега ѝ махаха за сбогом тримата най-прекрасни хора, които някога бе срещала. До Ади, Франк и Хенри стоеше майка ѝ. Доминик се укоряваше за оставащото все още в нея известно чувство на неприязън към майка ѝ. Ако не бе нейната щедрост, тя нямаше да бъде сега на този кораб на път към Калифорния.

Толкова много неща се бяха случили за краткото време на пребиваването ѝ тук, че Доминик разбираше — животът ѝ от сега нататък нямаше да бъде същият като преди. Смяташе да се върне в Сан Франциско и да си намери работа. Положението на прислужница вече не я привличаше, но Ади ѝ бе предложила друга възможност, която наистина ѝ се струваше много по-интересна. С доброто образование, което бе получила, Доминик можеше да бъде учителка. Тази възможност я привличаше особено и поради това, че тя смяташе, че повече няма да има свои собствени деца. Франк ѝ бе казал, че в Айдахо, откъдето идваше той, нуждата от учители бе особено голяма. Франк и Ади планираха да се завърнат в Кю Дален след раждането на детето им през пролетта и Доминик им бе обещала да им дойде на гости там. Франк притежаваше няколко акра земя до едно от езерата в този щат и той смяташе, че това бе идеално място за семейна ферма. Доминик си мислеше дали това нямаше да бъде идеалното място, където би могла да се установи и тя.

Брегът вече се бе изгубил от поглед. Наоколо се виждаше безкрайната еднообразна шир на Берингово море. Тя се отдръпна от парапета и заедно с другите пътници, които бяха наблюдавали как Даусън Сити се изгубваше на хоризонта, тръгна към каютата си. При

това пътуване трябваше да споделя каютата само с една жена — съпруга на лекар, която се завръщаше в Калифорния, след като бе посетила съпруга си в Даусън. Мисис Рафкин не бе от особено общителните жени, което напълно удовлетворяваше Доминик. Тя не бе в настроение да прекарва деня в обсъждане на приключенията си в Клондайк — предпочиташе през следващите няколко седмици спокойно да опита да се възстанови от кошмара на последните месеци.

Към края на първата седмица Доминик започна да разбира, че наистина можеше да се възстанови напълно. Тя бе преодоляла обичайния пристъп на морска болест и даже мисълта за Коул не бе чак толкова мъчителна, както преди. Може би с времето дори щеше да престане да си спомня за него. Но когато големият кораб започна да навлиза в пристанището на Сейнт Майкъл, тя не можа да попречи на спомените да нахлуят в съзнанието ѝ. Спомняше си как бе срещнала за пръв път Коул Хоукинс. Така ясно, сякаш бе вчера, тя го виждаше да гледа към нея от високо, леко повдигнал тъмните си вежди, със закачлив израз в сивите очи. Старата, позната болка отново се появи в гърдите ѝ и премина, усилвайки се, през цялото ѝ тяло. Тя примигна, опитвайки се да прогони това натрапчиво видение, но нищо не се получаваше — той все още бе там, неотстъпно витаещ в мислите ѝ.

Доминик се зави по-плътно в палтото, за да се предпази от пронизващия северен вятър. Тя се опита да съсредоточи вниманието си върху града, към който приближаваха. От другата страна на Нортъновия пролив се виждаха речни кораби, чакащи да отплуват нагоре по Юкон за Даусън Сити. Повечето от тях щяха да останат тук до пролетта, но някои от собствениците щяха да опитат да направят още едни курс, преди реката да замръзне. В залива, където „Екселсиор“ се готвеше да акостира, вече бяха хвърлили котва няколко големи кораби. Доминик погледна към тях, забелязвайки, че повечето изглеждаха като товарни кораби. Един от тях — най-големият — привлече вниманието ѝ с красивата фигура на сирена, която украсяваше носа. В този момент капитанът на „Екселсиор“ съобщи на висок глас, че пътниците могат да слязат на брега за един час, и това отвлече вниманието ѝ от фигурата. Реши да се възползва от случая и да слезе за малко на брега — едва ли щяха да имат повече такава възможност до Сан Франциско.

Доминик се присъедини към тълпата пътници, които слизаха от кораба, ентусиазирани от възможността да стъпят за малко на суша в Сейнт Майкъл. Придърпа нагоре яката на вълненото си палто, стъпвайки внимателно по дъските, водещи от кея към главната улица на старото руско пристанище. Спомни си, че последния път, когато бе слязла в Сейнт Майкъл в очакване да се качи на „Лейди Сузана“, тя бе спряла да пие кафе в едно кафене, което не бе твърде далече от пристана.

С глава, скрита зад яката на палтото, Доминик прилагаше всички усилия да стъпва точно по пешеходната пътека, за да не падне в калта. Носеше дрехите, с които бе свикнала през последните няколко месеца — долно бельо с наполеонки, дънки, фланелена риза, високи черни ботуши и вълнено палто, подобно на онова, което носеше Коул. Косата ѝ бе завързана в стегнат кок, напъхан в яката на палтото, за не се измъкнат дългите ѝ плитки, които вятърът щеше да разроши около лицето ѝ. Така облечена, с коса, скрита в яката на палтото, никой нямаше да я познае отстрани.

— Сигурен ли си, че вече работи?

Лутър кимна с глава. Настроението на Коул се влошаваше с всяка изминала минута. Лутър не го обвиняваше за това. Всичко, което се случваше, сякаш имаше единствената цел да забави пристигането им в Даусън. Когато хвърлиха котва в Сиатъл, за да натоварят хранителни стоки, на пристанището бяха объркали нещо и тяхната стока погрешно бе натоварена на кораб, който трябваше да отплава на юг. Ценно време бе изгубено, докато работниците разтоварваха стоката от този кораб и след това я товареха отново на „Кораба на свободата“. Коул се бе опитал да навакса пропуснатото време, насочвайки кораба с главоломна скорост към Сейнт Майкъл. Когато пристигнаха, двигателят бе почти излязъл от строя. Още повече време бе изгубено за отстраняване на повредата. Коул отдавна се бе отказал от намерението си да изпревари Бриджит Лавал, но раздразнението му от това несправедливо стечение на обстоятелствата нарастваше с всеки изминал ден.

— Ще отплаваме незабавно — каза той, докато двамата бързаха към пристанището. Той не обръщаше внимание на хората, които вървяха срещу тях. Това, че „Екселсиор“ току-що бе хвърлил котва в

пристанището на връщане за Сан Франциско, не го интересуваше ни най-малко. Коул ускори крачките си. Мислите му бяха съсредоточени върху двете неща, които сякаш се бяха превърнали в цел на живота му — да стигне до Даусън и да види отново Доминик. Всичко друго, с което щеше да се сблъска, след като постигнеше тези две цели, щеше да намери някакво разрешение — или поне така му се струваше.

Хвърляйки кратък поглед около себе си, Коул си пробиваше път през тълпата пътници от „Екселсиор“, които отиваха към главната улица. Изведнъж изпита странно чувство. Той направи още няколко крачки, постепенно забавяйки ход, докато най-накрая спря на място.

— Какво има пък сега? — попита нетърпеливо Лутър, обръщайки се назад към Коул. — Забрави ли нещо? — попита той, забелязвайки странный израз на лицето на приятеля си. Коул гледаше така, сякаш току-що бе видял призрак.

Коул се бе обърнал рязко към отдалечаващата се група пътници от „Екселсиор“. Нещо — той не знаеше точно какво — му подсказваше, че пред него бе отговорът на многобройните му молитви. Погледът му се плъзна по гърбовете на пътниците. Не видя какво би могло да причини усещането му и все пак нещо го накара да извика нейното име...

— Доминик?

Вятърът свистеше в ушите ѝ, но независимо от смразяващия му вой, тя чу гласа, който я викаше и инстинктивно се обърна. Останалите пътници продължаваха напред, докато тя остана сама на пристанището... Беше сигурна, че гласът, който бе чула, бе само плод на въображението ѝ, рисуващо ѝ картините, които би искала да види. Но с отчаяна надежда тя се помоли поне веднъж съдбата да не бъде така жестока към нея. Устните ѝ се разтвориха в опит да произнесе името му, но тя не каза нищо, сякаш се боеше, че ако каже, той ще изчезне от поглед и тя щеше да разбере, че отново е сънувала.

— Доминик! Господи, Доминик, не мога да повярвам, че това си ти! — извика Коул, спускайки се към нея. Той я взе в прегръдките си, без да срещне съпротива. Тя не каза нищо, когато той я притисна до себе си, затова той продължаваше да я прегръща. Прегръщаше я, притискаше я до себе си, казваше ѝ думите, които тя тъй дълго бе мечтала да чуе...

— Доминик! Аз се връщах в Даусън — трябваше да те видя отново — казваше той. — Бях глупак, когато се опитах да избягам от теб, Доминик!

Тя продължаваше да мълчи. Коул отметна глава назад, за да я погледне, без да я изпуска от прегръдките си. На лицето ѝ бе изписан израз на изненада и недоверие. Той изпита силно чувство на вина. Знаеше, че никога не се бе съмнявала в това, че той ще се върне при нея, когато я бе оставил във Форт Юкон. Сега тя сякаш се съмняваше във всяка от неговите думи. Той се запита дали някога щеше да бъде в състояние отново да му вярва.

Бурята от чувства, която бушуваше в душата на Доминик, я правеше неспособна да реагира. Възбудата ѝ бе примесена със страх. Думите му, докосването на ръцете му бяха като мехлем за раните, които той самият ѝ бе нанесъл.

— Коул — най-последно прошепна тя и го погледна с любов в очите... тези искрящи сиви очи, които я бяха преследвали неотлъчно всеки миг.

Коул усети как остър страх сякаш го хвана за гърлото, докато се вглеждаше в дълбоките ѝ сини очи. Помисли, че тя бе престанала да го обича. Страхът му започна да се разсейва, когато тя вдигна поглед към него и очите им се срещнаха. Той разбра, че тя все още имаше чувства към него, но все пак... имаше и нещо друго — нещо ново, което той не можеше да определи.

— Не мога да повярвам, че те срещам тук — каза той след дълго мълчание и погледна към залива. — С „Екселсиор“ ли пристигна?

Преди да успее да проговори, Доминик преглътна с труд и си пое дълбоко въздух.

— Да... аз... аз се връщам в Сан Франциско.

Коул я погледна окуражен. Имаше само един въпрос, който трябваше да ѝ зададе, за да бъде сигурен в радостта си.

— Какво стана със златотърсача в Даусън Сити? — той забеляза странен израз на зачервеното ѝ лице.

Гротескният образ на Джек Скрогинс премина през съзнанието на Доминик.

— С това не стана нищо — каза тя, небрежно свивайки рамене. Ръцете на Коул все още бяха на раменете ѝ, но на нея ѝ се стори, че той бе прекалено далече. Прииска ѝ се отново да я притисне към себе си.

Запита се дали не бе способен да отгатва мислите ѝ, защото в същия момент ръцете му отново я обгърнаха и я притиснаха към силното му и топло тяло. За момент тя се остави да бъде погълната от чувството на любов и сигурност, което той винаги предизвикваше. След това си припомни, че с него вече никога нямаше да може да се чувства сигурна. Един ден той отново би могъл най-неочаквано да я напусне, както бе направил във Форт Юкон.

След като благодари на съдбата за невероятното си щастие, Коул разтвори прегръдките си и я хвана за ръка.

— Искам да ти покажа нещо — каза той. Усмивка се появи на устните му, докато я водеше след себе си, минавайки покрай Лутър. Очите му срещнаха за момент тези на Лутър и той видя израза на изненада, но също така и на радост върху лицето на приятеля си. Двата мъже нямаха нужда от обяснения помежду си. Коул знаеше, че Лутър сам бе разбрал, че нареждането му за незабавно отплуване вече не бе в сила.

Без да вижда нищо около себе си, Доминик последва Коул до края на пристана. Безброй мисли се блъскаха в съзнанието ѝ, но една надделяваше над всички други: явно съдбата бе взела под крилото си нея и Коул, и сега вече щеше да ги остави заедно завинаги. Коул продължаваше да я дърпа след себе си и когато спряха пред огромния кораб с фигурата на сирена на носа, Доминик почувства силна възбуда. Тя хвърли поглед наоколо, докато Коул се облягаше на перилата. Преди той да каже нещо, тя вече знаеше, че това бе неговият кораб.

— Това е „Корабът на свободата“, Доминик — Коул се обърна към нея и добави: — Този кораб е наш, мой и на Лутър — той си пое дълбоко дъх и продължи: — Някога мислех, че кораб като този е всичко, което искам и от което имам нужда. Но това бе, преди да те срещна.

Нежните му думи галеха слуха на Доминик. Тя искаше той да продължава да ѝ говори такива думи, без да спре, но когато неочаквано почувства устните му върху своите, разбра, че имаше и по-приятни неща от думите. Когато я докоснаха, устните му бяха студени от ниската температура, но за по-малко от минута те станаха трескаво горещи. Доминик отвърна на целувката му, без да се замисля. Устните ѝ се разтвориха, за да допуснат търсецкия му език. Тялото ѝ трепереше от усещанията, които само той можеше да предизвика или задоволи.

Когато почувства, че я вдига на ръце, тя вече се бе оставила да я увлекат страстите, свързани единствено с него.

Докато я носеше към каютата, тя не забелязваше моряците, които гледаха към тях, нито студения дъжд, примесен със сняг, нито каквото и да било друго, освен че наистина бе с Коул. Не забелязваше нищо около себе си — нито дори обзавеждането на каютата му, когато той я постави на леглото си и се наведе над нея, продължавайки да я гали и целува. Всички стари чувства се връщаха още по-силни — сякаш времето, което бе минало от раздялата им, въобще не съществуваше. Но когато Коул най-последно се отдръпна за миг, за да си поеме дъх, Доминик се опита да обуздае емоциите си. Изненадата от срещата отстъпваше място на здравия разум. Не трябваше да позволява целувките му да замъглят разсъдъка ѝ.

— Коул, недей! — каза тя задъхано.

Той я погледна изненадан.

— Какво не искаш да правя?

Трепереща въздишка се откъсна от влажните устни на Доминик.

— Недей отново да правиш това с мен — една сълза издайнически се показва в крайчеца на окото ѝ и се търколи надолу към възглавницата под главата ѝ.

Коул се надигна и седна на края на леглото. Бореше се с огромното чувство за вина, което го измъчваше заради това, че я бе напуснал във Форт Юкон. Да каже „извинявай“, не беше достатъчно.

— Тогава не се върнах при теб, защото смятах, че ще бъдеш по-добре без мен — със златотърсача, който трябваше да се ожени за теб там, в Даусън — той с изненада чу смеха ѝ.

Доминик също се надигна така, че да седне до Коул на ръба на леглото. „Ако само знаеше какво представлява Джек Скрогинс!“ — си помисли тя. Сега обаче Джек бе последният човек, за когото искаше да говори.

— Явно си смятал, че е по-добре за мен да не знам въобще защо си решил да си тръгнеш!

Изненада го студенината в гласа ѝ. Странният ѝ празен поглед също го накара да потръпне. „Какво бе станало с нея в Даусън Сити? Дали краткото време, прекарано в Клондайк, бе отнело невинността ѝ, заедно с желанието ѝ за живот?“ — замисли се Коул, усещайки мъчителна тъга в сърцето си.

— Нямах какво да ти предложа — каза той, свивайки широките си рамене. — Корабът ми потъна и нямах никакви пари.

— Ти мислеше, че главното за мен са парите, нали?

Коул поклати отрицателно глава, поглеждайки в пронизващо сините ѝ очи.

— Не, но знаех, че искаш дом и почтен живот, както и всичко, което съпровожда тези две неща. — Той наведе глава, добавяйки: — Аз не можех да ти дам всичко това.

Доминик погледна към виновното му лице и почувства безизходността на положението, в което се намираха. Наистина искаше всички тези неща — заедно с него. Но бе очевидно, че той искаше нещо съвсем друго. Тя се огледа: малката каюта бе скромно обзаведена. Писалищна маса и стол, легло, рафтове на стената и широк скрин с огледало — всичко бе от скъпо махагоново дърво с много добра изработка. Във въздуха се чувстваше миризма на тютюн, издаваща мъжко присъствие. По стените висяха различни карти и картини, изобразяващи слънчеви плажове. Морето бе неговата любима и тази каюта бе домът на Коул — единственият дом, от който той имаше нужда.

ГЛАВА 27

Когато Доминик стана от леглото в каютата на Коул, краката ѝ трепереха. Потокът от чувства, които тя не бе в състояние да контролира, сякаш бе изсмукал енергията от тялото ѝ. Тя бе мечтала да бъде отново с него и сега, когато мечтата ѝ се бе осъществила, изведнъж осъзна, че съвместният им живот никога не можеше да бъде какъвто тя си го бе представяла. Доминик протегна ръка и нежно погали бузата му, докосвайки с крайчеца на пръстите си белега върху едната страна на неговото лице. След това погледна неволно към ръката му. Тънка, едва забележима пурпурна линия пресичаше китката.

— Раната заздравя много бързо — каза Коул, проследявайки погледа ѝ. Искаше да я сграбчи в прегръдките си, да я хвърли на леглото и да прави любов с нея, докато накара искрата на живот да се върне в очите ѝ. Но знаеше, че преди това трябваше да поговорят — нещо, което бяха отлагали твърде дълго.

— Никога не съм ти разказвал как се сдобих с първия белег, нали?

Доминик тръсна глава отрицателно.

— Има много неща, които не сте ми казали, господине — каза тя спокойно. Ръката ѝ погали лицето му. Едва наболите бакенбарди му придаваха още по-пиратски вид. Доминик го гледаше втренчено, попивайки с поглед всяка черта от лицето му, за да го запомни завинаги така, тъй като след малко трябваше да тръгне. Почувства, че лицето му се затопляше под пръстите ѝ, докато тя галеше белега, който му бе причинил болка толкова отдавна.

— Казах ти, че ще говорим, когато се върна, и знам, че се връщам малко късно... — той се усмихна слабо. Виждайки, че за миг в очите ѝ проблесна гняв, той побърза да добави: — Но аз действително бях решил да се върна. Затова съм тук, в Сейнт Майкъл. Отивах в Даусън Сити, за да те видя — погледът му се плъзна надолу към тялото ѝ. Тя бе облечена с широко морскосиньо палто, което се спускаше до бедрата, скривайки от поглед корема ѝ. Дали криеше

нещо от него? Дали затова не бяха се уредили нещата между нея и златотърсача, за който тя имаше намерение да се омъжи? Пулсът му се ускори.

— Наистина ли идваше, за да ме видиш? — попита тя с дрезгав глас, усещайки, че очите ѝ отново са пълни със сълзи. Премигна няколко пъти, за да вижда по-добре, но няколко капки потекоха по страните ѝ.

— Предполагам, че най-добре да започна от самото начало — каза Коул, свивайки рамене. — Не искам да се извинявам за действията си. Аз ти причиних болка, Доминик, но сега трябва да ти кажа защо избягах от теб във Форт Юкон — умоляващият му поглед срещна очите ѝ. В сините им дълбини проблесна нещо, което вече не приличаше на гняв, и той усети как сърцето му лудо заби в гърдите.

Тя отдръпна ръката си от бузата на Коул. Искаше да чуе всичко онова, което той имаше да ѝ каже, но се страхуваше... страхуваше се, че можеше да каже нещо, което да я накара да го обича повече, отколкото вече го обичаше — а когато той ѝ кажеше всичко това, тя трябваше да си тръгне поради страха, че тяхната история щеше да завършва всеки път по един и същ начин. Погледът ѝ пак обходи каютата. Тук той имаше всичко, от което се нуждаеше.

Това, което Коул бе видял да проблясва в очите ѝ, изчезна тъй бързо, както се бе появило. Той почувства, че го обхваща паника. Протегна ръце и стисна китките ѝ с отчаян жест.

— Изглежда, за теб няма значение защо си тръгнах тогава?

Доминик не отговори. Имаше значение — и то много голямо значение, — но тя не искаше той отново да я нарани.

— Ще има ли значение за теб, ако ти кажа, че аз... те обичам? — каза той след кратка пауза. Най-после бе казал това! Страхът, който го задушаваше, изчезна, щом видя израза на мокрото ѝ от сълзи лице. Цялото му тяло бе обхванато от тръпки. Блясъкът в очите ѝ бе отговор на всичките му молитви.

— Наистина ли? — прошепна тя. Вътрешно се чувстваше напълно вцепенена. Трудно ѝ бе да повярва. Той ѝ бе казал, че я обича, и всичко в нея — умът ѝ, тялото ѝ — копнееше да откликне на думите му. Но си помисли, че тези три малки думи нищо не променяха. Бе ѝ казал, че я обича, но какво означаваше това? Погледна го, без да каже нищо. Усмивка бе повдигнала ъгълчетата на устата му. В сивите му очи

блестяха недоизказаните чувства и любовта му бе изписана на лицето му. Но какво означаваше любовта на Коул? Означаваше ли тя дом, семейство, деца, които да заместят първото дете, което бе изгубила? Всички тези въпроси се блъскаха в мозъка ѝ, когато Коул нежно я придърпа към себе си и я взе в скута си.

— Обичам те — повтори той, когато лицата им бяха на едно и също равнище, така че той можеше да погледне отблизо в очите ѝ. — Искам винаги да бъдеш с мен.

— Наистина ли? — попита тя отново. Дали това означаваше женитба — запита се тя в мислите си.

— Ще отплаваме от това проклето място и никога повече няма да се върнем — каза той, без да споменава, че първо трябваше да доставят в Даусън Сити стоката, която превозваха.

— Така ли? — това не ѝ звучеше като предложение за женитба.

Дълбокият гръден смях на Коул прозвуча вместо отговор.

— Била ли си някога в южната част на Тихия океан? — тя поклати глава отрицателно. — Аз ще те заведа! — това бяха мечтите и сънищата, които той бе сънувал през последните няколко месеци, и сега той ги обличаше в думи. — Ще лежим на слънчеви плажове и ще се любим отново и отново, докато вълните заливат голите ни тела — каза той на глас, забелязвайки червенината, която заля бузите ѝ. Той се засмя отново и я притисна в силната си прегръдка. Той чу — и почувства — развълнуването ѝ дишане. Отдръпна се, за да види лицето ѝ. Страданието, което бе изписано на него, разкъсваше сърцето му. Той ли ѝ бе причинил всичко това? Или имаше и нещо друго?...

Коул плъзна ръката си отпред върху палтото ѝ, опитвайки се да разбере дали имаше нещо вярно в предчувствието, което го преследваше, откакто се бяха разделили. Талията ѝ бе все тъй тънка, както я помнеше. Знаеше, че ако Доминик бе бременна, по това време вече трябваше да ѝ проличи. Той почувства облекчение. Никога нямаше да се прости, ако се окажеше, че я бе изоставил бременна и сама в това ужасно място, което се наричаше Даусън Сити. Сега се радваше да разбере, че част от вината му бе отпаднала. Едновременно с това го прободеше остро чувство на съжаление. Бе започнал да харесва мисълта да стане баща — ако Доминик е майката на детето му.

Когато очите им се срещнаха, Доминик не можеше повече да крие любовта си към него, която сега се възраждаше още по-силна от

преди. Искаше ѝ се да вярва на всичко, което той ѝ казваше, и ако я лъжеше, тя не искаше да знае.

— Аз... — тя се поколеба да каже думите, които преди време толкова много искаше да му каже. По лицето му се виждаше, че бе разтревожен. Леко я изненада откритието, че сега той се страхуваше дали щеше да си възвърне любовта ѝ. — Аз също те обичам — прошепна тя едва чуто. Но страхът от бъдещето не я бе напуснал. Някога тя мислеше, че всичко щеше да бъде наред, щом двамата с Коул признаят чувствата си един към друг. Сега изглеждаше, че това взаимно признание само бе отворило кутията на Пандора, от която изскочи заплахата за бъдеща нова раздяла.

Когато чу думите ѝ, Коул изпита чувство на пълно облекчение. Той не бе чувал тези думи, освен от устата на Сузана — която го бе излъгала. Звукът на корабна сирена разцепи тишината, настъпила в каютата.

— Имаш ли нещо в багажа си на „Екселсиор“, без което не можеш да минеш? — попита той. Той забеляза израз на уплаха на лицето ѝ.

— Само някои дрехи — отговори тя, — нищо съществено.

Обхвана я паника. Когато „Екселсиор“ напусне пристанището, тя вече нямаше да може да промени решението си да остане с Коул.

— Няма да имаш нужда от тези тежки зимни дрехи там, където отиваме. — Искаше да добави, че ако зависеше от него, тя никога вече нямаше да има нужда от дрехи. — Тогава няма нужда да излизаме от тук — каза той и посегна да разкопчае горните копчета на палтото ѝ. Тя не направи нищо, за да го спре. Скоро всичките копчета бяха разкопчани. Той плъзна ръка под палтото, чувствайки топлината на тялото ѝ под роклята. Трепереше, въпреки че в каютата не бе студено. Инстинктивно пръстите му потърсиха гърдите ѝ. Напипа малкото зърно, което се втвърди в дланта му. Дишането му стана тежко и той усети как пенисът му се изду в панталоните му.

Доминик съзнаваше страстите, които се надигаха в нея. След като седеше в скута му, тя бе наясно и с неговите намерения. Сирената на „Екселсиор“ отново изсвири. Доминик с труд възприемаше нещата около себе си. Всепоглъщащото желание, което допирът на ръцете му — само на неговите ръце — пробуждаше в нея, я правеше сляпа и глуха за околния свят. Тази минута щеше да промени целия ѝ живот. Тя

въздъхна дълбоко, отметна глава назад и се отпусна, оставяйки ръцете му да гаят гърдите ѝ.

„Екселсиор“ изсвири за последен път, преди да започне да се изтегля от пристанището. Доминик не чу сирената.

Без да губи време, Коул смъкна палтото от раменете ѝ. Тя не остана назад, смъквайки неговото палто също тъй забързано. Докато той разкопчаваше фланелената ѝ риза, тя правеше същото с неговата. Двамата носеха едни и също долно бельо с дълги наполеонки — червени и при двамата, с редица от копчета отпред — препятствие, което бързо бе отстранено. Коул сграбчи гърдите ѝ с две ръце. Те идеално запълваха дланите му. Ловките му пръсти дразнеха едното от изпъкналите зърна, докато устните всмукаха другото и той нежно го погали с език. Тя изстена и ръцете ѝ се плъзнаха върху голите му рамене.

Кожата му бе гореща под пръстите ѝ, мускулите на раменете му бяха твърди и силни. Тревожна болка прониза слабините ѝ. Тя заби пръстите си в кожата му и изохка. Той отвърна на желанието ѝ, като я повдигна от скута си и я постави върху койката.

Сега Коул започна нетърпеливо да събува ботушите ѝ, след това нейните панталони, после дългото долно бельо, което той знаеше, че тя мрази. Когато всичките ѝ дрехи бяха захвърлени на купчина до леглото, той се изправи и погледът му премина по всеки инч от тялото ѝ. Той спря за момент очи на плоския ѝ корем. Бе толкова сигурен, че тя носеше детето му... но нали също бе сигурен, че тя ще бъде вече женена за златотърсача, си спомни той.

Доминик се почувства смутена от погледа му. Очите му сякаш запалваха огън на всяко място, където се спираха. Помисли си дали да не се скрие под одеялото, но за нейно облекчение той започна сам да разкопчава панталоните си с бързи движения. Сега бе неин ред да разгледа тялото му, което — тя бе сигурна — нямаше равно на себе си. Силните му мускули диплеха на вълни кожата на гърдите му, стомахът му бе плосък и твърд, слабините стегнати, стройните му крака бяха силни и мускулести. Не можа да се въздържи да погледне към издутия му мъжки орган... всичко в него бе съвършенство от глава до пети, си помисли тя, когато болката на желанието отново я прониза.

След като всички дрехи бяха захвърлени, Коул отново съсредоточи вниманието си върху Доминик. Забеляза, че тя го

разглежда, но нямаше нищо против, особено когато виждаше удоволствието, което тя изпитва. Този път бе решил да я накара да изпита удоволствие, което никога не бе изпитвала досега. Преди, когато се любеха в дивата гора, той бе потиснат от чувството си на непълноценност. Сега обаче беше на своя територия — капитан на своя кораб. Той бе горд, мъжествен и влюбен — комбинация, която му даваше способността да се люби с нея както никой от двамата преди не би могъл да си представи.

Коул протегна ръце и леко разтвори коленете ѝ. Тя не се възпротиви. Той започна да се приближава към нея, когато леко почукване на вратата ги прекъсна.

— Коул? Извинявай, че те прекъсвам, друже, но екипажът започва да става нетърпелив. Да наредя ли да вдигаме котва и да отплуваме за Даусън?

Студени тръпки полазиха по тялото на Доминик.

— Даусън? — извика тя и се надигна. Неочакваният френски акцент в гласа ѝ изненада Коул. — Не искам да се връщам в Даусън! — тя енергично тръсна глава. Образът на Джек Скрогинс се появи пред очите ѝ.

Коул я гледаше, поразен от реакцията ѝ. Мина около минута, преди да се съвземе от изненадата си.

— Трябва да отидем в Даусън Сити, защото превозваме стоки за тях — запаси за зимата. Миналата година хората там гладуваха, тъй като нямаша достатъчно храна до пролетта.

— Няма да отида там — настоя Доминик. — Ще трябва да се върна на „Екселсиор“.

Коул отдръпна ръцете си от нея и я погледна ядосано.

— По дяволите! „Екселсиор“ отплава отдавна. Но щом ти е толкова лесно да ме напуснеш, не знам защо въобще остана тук. — В следващия миг Коул съжали за това, което бе казал.

Засегната от острите му думи, Доминик се надигна още повече и седна на леглото.

— Аз останах, защото ти... ти каза...

— Защото казах, че те обичам и защото наистина е така — каза Коул. Той неочаквано протегна ръка и обгърна с длан тила ѝ, после я притегли рязко към себе си и впи устни в нейните. Другата му ръка я хвана отзад за слабините и долепи тялото ѝ до неговото.

Доминик се опита за момент да се съпротивлява, но целувката му твърде властна и усещането за твърдостта на пениса му в стомаха ѝ стопяваше волята ѝ.

— Коул? — отново се чу гласът на Лутър от другата страна на затворената врата. — Кога ще отплаваме?

Коул освободи Доминик от властната си прегръдка. Той се отдръпна назад и погледна към нея. Клепките ѝ бяха наполовина спуснати, под тях очите ѝ блестяха от желание. Устните ѝ бяха разтворени, леко подпухнали и влажни.

— Аз ще те защита от всичко — или всеки, който те плаши толкова в Даусън Сити. Ще останем там само за да разтоварим стоката и след това потегляме, преди ледът да е покрил реката. Няма даже да напускаш кораба, ако искаш — каза той пресипнало.

Тя не отговори.

— Поеми командата, Лутър — изкрещя Коул към вратата. Чу отдалечаващите се стъпки на Лутър. Доминик гледаше към вратата със странен израз на лицето. Студена тръпка премина през тялото му. Какво се бе случило в Даусън Сити, споменът за което бе предизвикало толкова явно чувство на ужас у нея? Той се надяваше да разбере това, преди да достигнат до града, за да знае как да я защити.

Обсипвайки я със страстни целувки, Коул я накара отново да легне. Трябваше да минат няколко минути, преди тя да си възвърне същата степен на възбуда, до която бе достигнала, преди Лутър да ги прекъсне, но постепенно, за негово облекчение, тя започна да отвърща на целувките му с желание. Когато той се облакът над нея върху леглото, тя вече го целуваше без колебание. Той се вмъкна между бедрата ѝ и нагласи ханша си така, че върхът на пениса му да се допира до нея, готов да влезе. Известно време Коул я дразнеше, натискайки, без да влиза навътре. Тя се извиваше под него, стенеше и най-накрая повдигна ханша си с отчаяна няма молба.

Коул вече не можеше да се сдържа. Той стремително влезе в нея и изненаданото ѝ — и страстно изохкване достигна до ушите му. Тя склучи крака зад гърба му, движейки таза си в такт с неговите движения. Телата — и душите им — се сляха в едно цяло.

Необузданите усещания, които разтърсиха Доминик, не можеха да се сравнят с нищо, което бе изпитвала дотогава. Смяташе, че знае какво я очаква, но нейните чувства и щедростта, с която той сега я

заливаше, отхвърляйки последните си задръжки, направи от тази любовна среща нещо повече, отколкото бе очаквала. Всяка фибра от тялото ѝ сякаш се бе родила за нов живот и усещания. Бе почти като първия път, но много по-хубаво. Тя не искаше той да спира и за нейна радост и облекчение той сякаш също се стремеше да продължи екстаза им колкото може по-дълго.

ГЛАВА 28

Коул се усмихна на жената, която лежеше в прегръдките му. Дългата ѝ черна коса бе разпиляна върху голата му гръд, а бузата ѝ нежно се допираше там, където биеше сърцето му. Доволна усмивка озаряваше лицето ѝ, а крайчетата на дългите ѝ мигли се извиваха леко над скулите ѝ. Коул знаеше, че тя не спеше, но също така и че навярно бе изтощена. Усмивка, подобна на нейната, се появи на устните му. Цяла нощ се бяха любили като побъркани. Часовникът на писалището му показваше, че скоро щеше да се зазори. Коул знаеше, че трябваше да стане и да поеме командването на кораба. „Лутър ще да се справи“ — си каза той, като хвана няколко от гарвановочерните ѝ кичури и започна леко да я гъделичка по носа. Тя потърка лицето си, без да отваря очи.

— Тези проклети арктически комари! — по дразни я Коул. Очите ѝ се отвориха. Той се засмя. — Там в дивата гора не ни беше чак толкова зле само двамата, нали?

Веждите ѝ се намръщиха замислено. Тя погледна към грозния белег на ръката му.

— Не бих искала да срещна пак някоя гризли, нито пък онези комари, от които не можехме да си намерим място.

— А какво ще кажеш за останалото? — попита той закачливо.

Доминик си помисли за останалото и за детето, което бяха създали от останалото. Може би тази нощ те отново бяха заченали нов живот, си помисли тя. Мисълта предизвика странна болка в слабините ѝ. Мълчанието ѝ привлече вниманието на Коул.

— Толкова ли беше зле? — попита той възмутено.

Доминик се опита да прогони спомените от съзнанието си.

— Не, господине, съвсем не беше зле — каза тя.

Тя се претърколи и се облакът с една ръка върху гърдите му, разглеждайки лицето му на светлината на газената лампа. Любовта ѝ към него ставаше все по-силна, но с нея се засилваше и страхът ѝ. Докъде щеше да ги доведе всичко това и какво щеше да стане, ако

забременее отново? Мечтата на Коул да се любят по слънчеви плажове бе красива, но далеч от действителността. Доминик знаеше по-добре от всеки друг, че най-накрая действителността отново можеше да ги настигне.

— За какво мислиш? — попита Коул. Той си играеше с дългата ѝ коса, усуквайки около пръстите си копринените кичури. Понякога той забелязваше странна тъга в очите ѝ. Питаше се дали все още си спомняше времето, когато я бе изоставил.

Доминик въздъхна тежко и сви рамене. Толкова много мисли препускаха в главата ѝ, но това бяха все неща, които тя не бе готова да обсъжда с него сега.

— Да не би да се тревожиш, че ще срещнеш майка си в Даусън? — попита той, опитвайки се да предположи причината на безпокойството ѝ.

Доминик отвори уста от изненада.

— Откъде знаеш, че майка ми е в Даусън? — тя се надигна от гърдите му и впи очи в неговите. — Бил ли си в Даусън? — попита тя гневно. Как иначе можеше да знае за пристигането на майка ѝ?

Коул забеляза израза на гняв и подозрение на лицето ѝ.

— Не! Ако бях отишъл в Даусън, ти щеше да бъдеш първата, която да научиш. Ти беше единствената причина, заради която реших да се върна там — той протегна ръце и отново я дръпна към себе си. Тя не се съпротивляваше, но не се отпусна както преди. Коул знаеше, че трябваше да побърза да ѝ обясни причината, поради която знаеше за присъствието на майка ѝ в Даусън, преди Доминик да направи изводите си сама. — Аз попаднах на майка ти в Сан Франциско — каза той спокойно. — Тя се готвеше да се качи на борда на „Екселсиор“. Мислех, че ще успея да я изпреваря, за да те предупредя за пристигането ѝ, но се забавих.

Доминик го погледна недоверчиво. Тя нямаше да търпи отново да я лъже, но този път усещаше, че казва истината.

— Пристигането ѝ наистина ме изненада — каза тя, отпусайки се по-спокойно върху тялото му. — Разбира се, всичко, което се случи в Даусън, бе изненада след изненада.

Коул не можеше да отгатне мислите ѝ. Тя изглеждаше толкова тъжна и почти толкова разгневена. Отново изпита чувство на вина. Ако

не беше я оставил сама във Форт Юкон, щеше да ѝ спести всички неприятности, които ѝ се бяха случили в Даусън.

— Искаш ли да говориш за това? — попита той.

Доминик погледна нагоре към мъжественото му лице. Газената лампа хвърляше мека светлина върху златистата кожа. Белегът върху едната буза едва се виждаше. Тя протегна ръка и докосна с пръсти леко подпухналата кожа на белега.

— Тя навярно е умряла хиляди пъти, когато ти е причинила това — каза тя спокойно. — Знам как ме заболя, когато без да искам, порязах ръката ти.

Хлад пропълзя в душата на Коул. Краищата на белега пламнаха.

— Това не беше случайно — каза той горчиво. Мислите му се върнаха към онази нощ, когато Сузана бе използвала собствената му сабя, за да отреже с нея част от лицето му. — Бях млад и буен моряк. Прекалено сигурен в себе си — той се засмя иронично. — Смятах се за непобедим и мислех, че съм влюбен — той спря за момент. Пръстите му пресяваха разсеяно копrienената коса на Доминик. — Лейди Сузана Роуланд беше две години по-възрастна от мен и имаше опит в светския живот — много повече, отколкото аз някога ще имам. Срецнахме се, когато тя пътуваше от Англия за Франция с кораба, на който аз работех като първи помощник-капитан. От момента, в който се видяхме, попаднахме в плен на необуздания ни глад един за друг.

— Като нас двамата ли? — попита Доминик със слаб, тънък глас. Вече не беше сигурна дали искаше да чуе неговата изповед. Представата за Коул в прегръдките на друга жена не бе от най-приятните.

Коул поклати глава.

— Не. Това беше съвсем различно. Аз и Сузана бяхме като разгонени животни. Между нас нямаше нищо друго, освен времето, което прекарвахме в леглото. Когато пристигнахме на френската Ривиера, мислех, че съм полудял от любов. Истината бе, че бях само полудял, това е всичко — той стисна зъби при мисълта какъв глупак се бе оказал тогава. — Лутър се опита да ме предупреди. От самото начало бе разбрал какво представляваше тя — и Сузана знаеше това. Тя не обичаше Лутър и никога не искаше той да идва с нас. Казваше, че той е като трън в очите ѝ, че аз трябва да си подбирам приятели, които да повишават общественото ми положение — груб смях се

изплъзна от устата на Коул. — Бе започнала да ме въвежда в кръга на богатите си аристократични приятели. Винаги се чувствах не на място в тази компания, но правех всичко възможно, за да приличам на тях, защото мислех, че не мога да живея без тази жена — той престана да глади косата на Доминик и отпусна ръката си на гърба ѝ.

— Третираше ме като момче за всичко през повечето време. Аз или бях в леглото ѝ, или се мъчех с всички сили да се държа по подобаващ начин пред приятелите ѝ. Превърна ме в своя играчка, опитвайки се да направи от мене онова, което тя считаше за съвършен мъж. Обличах само дрехи, които тя бе избрала за мен, ядях изискани ястия, за които никога не бях чувал преди, говорех като някое конте, неспособно да мисли със собствения си мозък. Но тогава бях готов на всичко за тази жена. Един ден, когато бяхме се любили три пъти подред, Сузана скочи от леглото, потупа ме по главата както се потупва послушно куче и ми заповяда да стоя настрана от къщата ѝ през останалата, част от деня. Каза, че очаква посещение от страна на един от старите ѝ приятели — принц или херцог, — с една дума, някаква кралска особа — Коул се изсмя кратко и невесело. — Морето вече бе започнало да ми липсва и Лутър губеше търпение да ме чака да дойда на себе си. Той ми говореше нещо за търговски кораб, наемащ моряци, който щеше да отплува за Испания, но аз знаех, че не можех да тръгна с него.

— Защо? — попита Доминик. Тя не можеше да си представи ясно образа, който Коул ѝ описваше. Безгръбначният мъж, за когото ѝ говореше той, въобще не приличаше на този, когото тя познаваше сега.

Коул въздъхна и се усмихна презрително.

— Защото... си мислех, че ако направя всичко възможно, най-накрая щях да успея да задоволя Сузана Роуланд. Тя ми беше казала, че един ден — когато бъде доволна от мене — ще ми купи цял кораб. Така смятах, че ще имам всичко наведнъж: Лейди Сузана Роуланд и мой собствен кораб — Коул почувства напрегнатост в тялото на Доминик. Той нежно погали гладката кожа на гърба ѝ с крайчеца на пръстите си.

— Същата вечер, когато тя очакваше посещението на приятеля си — продължи той саркастично, — аз отидох на пристана, за да се сбогувам с Лутър. Корабът, на който го бяха наели, тръгваше следващата сутрин. Това бе дяволски трудно нещо — да кажа сбогом

на Лутър. Бяхме работили заедно вече няколко години. Но независимо от това аз побързах да си тръгна, защото нямах търпение да се върна при Сузана. Тя обаче съвсем не ме очакваше с нетърпение.

Доминик го слушаше с все по-голямо учудване. Във въображението си се опитваше да изгради образа на този странен Коул, за който той й говореше — който се бе оставил една жена да управлява всяко негово действие.

— Когато се върнах в лятната къща на Сузана, я заварих да забавлява височайшия си гост по единствения начин, по който тя умееше. Мисля, че бях доста разярен и извиках Негово височество да излезе от леглото, което считах за мое, и да се бие с мен на дуел. Той отказа. Дрехите му бяха хвърлени до леглото. Върху тях беше шпагата му, аз я грабнах и го приковах към дюшека...

Доминик прошепна уплашено:

— Прониза го със сабята ли?

— Не — само държах върха на сабята на гърлото му. Сузана мислеше, че щях да го промуша. Тя изскочи от леглото и започна да ми крещи, че никога не съм бил добър в леглото като останалите й любовници. Каза ми, че по-добре било да се върна в Охайо, защото не съм бил достатъчно мъж, за да задоволя една францужойка с гореща кръв като нея. Каза ми също, че никога няма да ми купи кораб, защото мразела морето и моряците. Заслепен от гняв, аз започнах да натискам сабята върху гърлото на височайшата особа в леглото. Той се дръпна и захленчи, умолявайки ме да спра. Кръвта започна да се стича от гърлото му върху възглавницата. Аз продължавах... — почувства, че Доминик трепереше с цялото си тяло. Той също се бе изпотил от напрежение при този спомен.

— Тогава ли разсече лицето ти? — попита Доминик. Усещане за гадене присви стомаха й. Тя преглътна, чувствайки горчив вкус в устата си. Коул кимна с отсъстващ вид, сякаш духът му бе напуснал тялото, връщайки се към онази съдбовна нощ на Ривиерата във Франция.

— Тя се опитваше да ме дръпне настрана. Моята собствена сабя висеше на кръста ми. Продължаваше гръмката си тирада за това, че аз не бях нищо друго, освен дребно украшение в короната й — той млъкна внезапно.

Доминик потръпна от студеното усещане, което премина през тялото ѝ.

— Какво стана после? — попита тя.

Няколко секунди минаха, преди Коул да проговори отново.

— Аз бях наранен, но разбитото ми сърце болеше повече от раната. Сузана бе разбила всичките ми мечти — всичко, което смятах, че бях постигнал. Избягах от къщата ѝ, след това отидох направо при Лутър. Той ме превърза и се погрижи за мен. На сутринта корабът отплава далеч от Ривиерата и от лейди Сузана Роуланд... завинаги. — Той млъкна. В малката каюта стана съвсем тихо.

Сърцето на Доминик се разкъсваше при мисълта за мъката, която бе изпитал. Но в цялата тази история имаше някои неща, които тя все още не разбираше.

— Но след всичко, което тя ти е сторила, защо нарече кораба си на нейно име?

Коул я погледна с немиждащи очи. Той примигна, сякаш се опитваше да прогони нечий нежелан образ от очите си.

— Тя казваше, че мрази всичко, свързано с мореплаването. Реших, че бе много подходящо именно затова да нарека кораба си в нейна чест. Направих и други неща в нейна чест — гласът му стана суров. — След като напуснах Франция, се постарях да правя всичко възможно, за да бъда точно противоположният човек на онзи, който тя искаше от мен да бъда. Освен това, за да докажа, че съм достатъчно мъж за французойките с гореща кръв, сторих всичко възможно да легна с всяка французойка, която се изпречваше на пътя ми. Досега не съм имал друго оплакване.

Доминик седна рязко в леглото и обърна глава настрани, опитвайки се да преглътне думите му. Той протегна ръка, хвана брадичката ѝ и я обърна към себе си, така че тя бе принудена да го погледне в очите.

— Това не бе причината, която ме накара да бъда с теб — добави той и въздъхна примирено. — Може би в началото старите чувства на отмъщение все още се въртяха в главата ми. Но след това разбрах, че с теб бе по-различно. Може би затова толкова се уплаших и избягах.

Думите му продължаваха да я объркват. Тя затвори за миг очи, опитвайки се да разбере.

— Изплаши се от мен, защото съм французойка, така ли?

Коул поклати глава отрицателно.

— Не. Заради всичко останало.

— Всичко останало? — повтори тя като ехо, обърквайки се още повече.

— След Сузана, аз се заклех, че няма да се оставя друга жена да ме притежава и ако някога се влюбя, аз ще бъда този, който ще осигури нещата финансово — той сви рамене, продължавайки: — Ти искаш брак, дом и семейство — всички тези неща, които аз не можех да ти дам.

— Защо тогава реши да се върнеш в Даусън Сити? — попита тя, опитвайки се да изглежда равнодушна. Гласът ѝ обаче издаваше болката и страха, които изпитваше.

Коул погледна встрани, докато тя отпусна ръце в скута си. Никога друг път той не бе раз гол вал душата си пред някоя жена така, както го правеше сега. Почувства се изтощен и победен от чувствата, които бушуваха в него. Погледът му се върна към лицето ѝ. В очите ѝ той виждаше същата тревога, която той самият изпитваше. Знаеше колко много Доминик искаше да води почтен живот и да има всички онези неща, за които му бе говорила. Но той имаше само едно нещо, което можеше да ѝ предложи.

— Върнах се, защото те обичам — каза той.

Те се гледаха в очите една минута, която изглеждаше като вечност. Доминик продължаваше да си казва, че любовта му бе всичко, от което се нуждаеше, че тя бе достатъчна. Но чувството за празнота разбиваше сърцето ѝ... чувство, подобно на онова, което бе изпитала, когато бе изгубила тяхното дете. Нямаше друг избор, освен да приеме тази загуба, но се питаше дали можеше да се откаже и от всички останали свои мечти.

ГЛАВА 29

През следващите няколко дни на Доминик ѝ се струваше, че тя самата бе станала за Коул онова, когато той някога бе представлявал за Сузана Роуланд. Доминик установи обаче, че ролята на негова наложница съвсем не ѝ бе неприятна. Времето бе лошо и Берингово море ставаше все по-опасно за корабите. Лоцманът на кораба трябваше да съсредоточи цялото си внимание, за да може да избегне огромните айсберги, които се виждаха по цялата водна повърхност. Постоянното люлеене на кораба и блискането на вълните в бордовете му всяваха страх у Доминик. Тя отказваше да напусне каютата на Коул, защото това бе единственото място, където се чувстваше поне донякъде в безопасност. Той излизаше само когато чувстваше, че това бе абсолютно необходимо, и се връщаше веднага щом бе възможно. Отново и отново те се отдаваха на любовта си — понякога по цели часове. Доминик се учудваше как тази дейност никога не омръзваше нито на нея, нито на него. Безпокоеше я фактът, че самата тя много често бе инициаторът за това. Неведнъж Коул се бе връщал в каютата с поднос, пълен с храна, но Доминик го бе подтиквала да пренебрегне храната и да обърне внимание на това, което тя му предлагаше. Изглежда, в нещо поне винаги щеше да върви по стъпките на майка си, си мислеше тя.

— Ще бъдем в Даусън късно следобед — каза Коул, натъпквайки края на ризата в панталоните си. Той погледна към леглото, където още си почиваше Доминик. Розовият ореол на тяхното неотдавнашно любене сякаш още витаеше над лицето и тялото ѝ. Когато забеляза погледът му да се плъзва по хълмчетата на гърдите ѝ, а след това и по-надолу, Доминик стана стеснителна и се скри под одеялото до шия.

— Няма да напускам кораба — каза тя твърдо. Брадичката ѝ стърчеше упорито над одеялото. Видя въпросителния му поглед, но се надяваше, че той нямаше да продължи да я разпитва за причините на нежеланието ѝ да слезе на брега. Даже и вероятността да попадне на Джек Скрогинс да бе малка, тя не искаше да рискува. Не искаше да

вижда и майка си, след като бяха изказали чувствата си една към друга на сбогуване, когато бе тръгнала с „Екселсиор“ преди няколко дни. Ади, напротив, бе човекът, когото би се радвала да види. Копнееше да ѝ каже какво се бе случило за краткото време, откакто бе напуснала Даусън. Знаеше, че Ади щеше да се изненада, като научи, че отново е в Даусън Сити — заедно с Коул. Но в момента Ади и Франк трябваше да са напуснали Даусън и да са вече на парцела си. Твърде много време щеше да ѝ отнеме пътуването до Елдорадо Крийк и това щеше да увеличи вероятността да срещне Джек. Доминик се бе примирила с факта, че нямаше да може да види Ади при това пътуване.

— Ще те заведа на вечеря във „Феървью“ и ще ти поръчам най-големия стек, който сервират там — каза — Коул със закачлив тон. — Можем да останем там през нощта — дяволита усмивка се появи на устните му. Сребристи искри проблясваха в сивите му очи. — Там има вани, които са достатъчно големи за двама, и...

— Знам — прекъсна го Доминик. — Била съм във „Феървью“ — добави сухо тя. — Нали каза, че мога да не напускам кораба.

Коул смръщи вежди, продължавайки да я гледа. Нещо лошо, наистина много лошо, ѝ се бе случило по време на пребиваването в Даусън и Коул започваше да мисли, че това бе нещо, за което той трябваше да знае.

— От какво си уплашена? — попита той направо. Тя избягваше погледа му и той разбра, че ако не продължи да настоява, нямаше да получи отговор.

— Нещо свързано с майка ти?

Доминик въздъхна и поклати отрицателно глава. Долната ѝ устна леко трепереше.

— Ти си уплашена, че ще я срещнеш и всеки в Даусън ще знае, че тя е твоя майка.

— Не ме интересува какво ще си помисли всеки в Даусън — отговори Доминик. Тя седна на леглото и хвърли предизвикателен поглед към Коул. Можеше цял ден да я измъчва, но тя нямаше да му каже, защо се страхуваше да слезе в града.

Коул продължаваше да я гледа втрещено. Нежеланието ѝ да говори започваше да го дразни. След това изведнъж нещо проблесна като светкавица в мозъка му. Може би тя наистина бе изплашена от някой друг, не от майка си.

— Златотърсачът — каза той тихо и видя трепването ѝ. — Това е — златотърсачът!

Доминик се опита да прикрие неудобството, което изпитваше.

— Господи! — каза тя. — Държиш се наистина странно. Защо не започнеш да разтоварваш кораба, за да можем да отпътуваме от това ужасно място веднъж завинаги? — Тя се опита да се усмихне съблазнително. — Аз ще пазя топло леглото за тебе.

Опитът ѝ да го заблуди го ядоса още повече, но заедно с това той изпитваше и чувство на страх.

— Какво ти направи той? Нещо толкова ужасно, че да не можеш да кажеш даже на мен ли? — опитът ѝ да изобрази отрицание на лицето си му каза повече, отколкото той искаше да знае. Прегърна я и погледна в очите ѝ. Имаше нещо в тях — нещо толкова дълбоко скрито, че ѝ причиняваше болка даже и сега. Яростта, която изпита в този момент, го накара да забрави всичко останало, макар да виждаше, че тя се страхуваше от неговия гняв. — През цялото време, когато бях далеч от тебе, се страхувах, че може да ти се е случило нещо лошо. Ако нещо наистина се е случило — ако този златотърсач те е наранил по някакъв начин, трябва да знаеш това!

От гняв очите му бяха станали по-тъмни. В този момент цветът им бе почти като на Джек Скрогинс. Тя се опитваше да разбере причината за внезапното му раздразнение, но ѝ бе трудно да си обясни защо реагираше толкова силно.

— Джек не ме е наранил, Коул. Ти си този, който ме нарани — тя видя, как гневният израз на лицето му се смени със страдалческо изражение. — Извинявай — добави тя, — не исках да кажа, че...

— Вярно е — каза Коул. Той свали ръце от раменете ѝ и наведе глава. Когато погледна отново в очите ѝ, разбра, че се опитваше да прехвърли на някой друг вината за болката, която сам ѝ бе причинил. — Аз съм този, който трябва да се извини — каза той, след това добави: — Вероятно трябва да бъда благодарен, че не ти се е наложило да страдаш повече, отколкото си изстрадала досега. Искам да кажа... — очите му отново срещнаха нейните — когато те оставих във Форт Юкон, имах налудничавата мисъл, че може да си бременна от мен. Не знам как влезе тази мисъл в главата ми, но наистина бях убеден в това, докато не те видях в Сейнт Майкъл. Благодаря на Бога, че това не е

било вярно — Коул видя, как кръвта се оттегли от лицето ѝ. За момент си помисли, че тя щеше да припадне.

— Ти... ти си мислил, че може да съм бременна? — каза Доминик, задъхвайки се. Как бе могла да се заблуждава, че можеше да обича един мъж, който бе способен да напусне жената, за която е мислил, че носи детето му? — И все пак ме изостави? — Френският акцент така силно се чувстваше в гласа ѝ, че той едва разбираше думите, които тя изричаше.

Коул разбра, че бе казал най-лошото възможно нещо и че не можеше да върне думите си назад. Можеше единствено да опита да я накара да разбере.

— Мислех, че ще искаш да се омъжиш за злато търсача, и аз... аз реших, че той навярно щеше да се погрижи добре за детето... — Грешка! Изразът на лицето ѝ му каза, че отново бе казал не онова, което трябваше. Спомни си за реакцията на Лутър, когато му бе казал същото. Защо не си бе спомнил за това по-рано, преди да изтърси това глупаво обяснение за втори път?

— Ти... ти си мислел, че... — прошепна Доминик. Тя почувства, че пред очите ѝ притъмнява и тъпа болка свива сърцето ѝ. Докато се мъчеше да овладее безбройните си мисли, в съзнанието ѝ се появи образът на Джек Скрогинс. Това, че Коул я бе напуснал, защото бе сметнал, че тя и детето ѝ са могли да бъдат по-добре с него, бе нещо, което тя не можеше да си представи. Нямаше значение, че Коул не знаеше какво представляваше Джек. Всичко, което имаше значение за нея, бе фактът, че Коул я бе напуснал, въпреки че бе смятал, че тя е бременна от него.

Коул сви безпомощно рамене. Той мразеше себе си в този момент и ако съдеше по израза на лицето ѝ, Доминик изпитваше същото към него.

— Смятах, че постъпвам добре — каза той.

— Добре за кого? За мен и детето ни? Или добре за теб? — гласът ѝ показваше същото презрение, което блестеше в очите ѝ.

Той отново сви рамене.

— Не бях прав. Извинявай — беше му трудно да каже това отново и той се надяваше извинението да разведри атмосферата, но това не стана.

— Извинявай? Господи! — Доминик хвърли одеялото и профуча покрай Коул. Гола, тя отиде до стола, където бяха струпани дрехите ѝ през последните няколко дни, грабна зимното си долно бельо и започна бързо да надява крачолите. Да остане още дори и едни миг в тази стая с този мъж бе непоносимо.

Коул разбираше гнева и, но му се струваше, че тя прекалява с реакцията си. Той стана от леглото и отиде при нея. Тя бързо закопчаваше фланелената си риза.

— Не мислиш ли, че реакцията ти е прекалена? — попита той.

Доминик не му отговори. Тя беше прекалено ядосана, за да говори, а и последното нещо, което искаше, бе Коул да я види да плаче. Грабна високите си черни ботуши и започна да ги обува. Когато се изправи, Коул я хвана за раменете и я обърна към себе си. Тя гледаше надолу към гърдите му, отказвайки да срещне погледа му, и се взираше в мястото, където трябваше да бъде сърцето му, питайки се дали там нямаше празна дупка в действителност.

— Хайде, жено! — каза Коул. Той отново бе раздразнен от поведението ѝ по този въпрос. Опита се да повдигне брадичката ѝ с ръка, но тя продължаваше упорито да се бори и извърна глава настрани. — Казах извинявай. Казах ти, че бях готов да се върна и да поправа стореното. Това е единствената причина, поради която тръгнах отново към това проклето място. Сега можех да плавам далече на юг в Тихия океан. Но не, по дяволите! Аз се върнах заради тази мисъл, която не ми даваше покой — за теб и детето — той замислено погледна към корема ѝ, добавяйки: — Но след като това не е станало в действителност, защо трябва да се караме за нещо, което не се е случило?

— Мислех, че се връщаш, за да ме предупредиш за майка ми — каза тя рязко. Отчаяно искаше да заплаче, но не трябваше да му доставя сега удоволствието да види колко дълбоко я бе засегнал отново.

Коул изсумтя недоволно.

— Да — и за това също. Но главната причина беше, че трябваше да изпълня задълженията си — мимолетният образ на бременната жена в Сан Франциско премина през съзнанието му. Той си спомни как се бе почувствал, когато мисълта, че Доминик можеше да бъде бременна от него, се бе появила в съзнанието му. Даже и сега усещаше

странен копнеж. Чудеше се дали, след като толкова много се бяха любили през последните няколко дни, не бе възможно тя вече да носи дете от него.

— Но все пак си мислеше, че ще бъде по-добре, ако се омъжа за Джек Скрогинс? — попита тя с недоверие. Неговите егоистични обяснения и извинения само наливаха масло в огъня. Той чу извителния ѝ смях. — По-добре да бях мъртва — добави тя. — Тръсна глава, за да прогони отвращаващата мисъл за възможността да бъде омъжена за Джек, и отново си помисли за странните оправдания на Коул. — Ами ако се бях омъжила за него, тогава какво? Какво щеше да направиш тогава, господине? Просто щеше да пристигнеш в Даусън Сити и да кажеш на Джек да се маха? Наистина ли мислиш, че имаш право да си играеш с моя живот? — яростта ѝ се усилваше, докато думите изскачаха една след друга от устата ѝ. — Но вие бяхте прав за едно, господине. Аз никога не съм и мислела, че ще се радвам за това, че загубих нашето дете, но сега благодаря на Бога, че вече няма дете, за което да се тревожим — тя метна палтото на раменете си, добавяйки през зъби: — Не мога да повярвам, че ти направи всичко това, Коул, и точно сега не мисля, че някога ще мога да ти простя!

Коул я гледаше безмълвно, докато тя му обърна гръб и излезе от каютата. Думите ѝ още висяха във въздуха. Коул едва сега осъзнаваше значението на това, което току-що бе казала. Обзелото го вцепенение го прикова на място за още няколко минути. Какво искаше да каже с това, че бе изгубила тяхното дете? Коул сви юмруци. Цялото му тяло пламтеше в трескав огън и съжаление изпълни сърцето му. Той знаеше — винаги бе знаел, — че тя бе бременна от него, когато я остави във Форт Юкон. Сега разбираше и защо изглеждаше тъй тъжна и с празен поглед, когато я бе срещнал в Сейнт Майкъл. „Колко ли е страдала, когато е изгубила детето? — се запита той и мъчителна болка проряза гърдите му. — И какво искаше да каже с това, че е по-добре да е мъртва?“ Ярост се примеси с мъка. Нима Джек Скрогинс бе направил нещо, което бе довело до загубата на детето? Той трябваше да знае — и трябваше да я убеди да му прости.

Коул грабна ботушите си и ги нахлузи на краката. След това взе шапката и палтото от закачалката и слагайки ги по пътя, се втурна навън към долната палуба. Тревожният му поглед се стрелна към мостика, който водеше към пристана. Екипажът бе зает с

разтоварването на стоката от „Кораба на свободата“. Доминик не се виждаше никъде.

ГЛАВА 30

Когато избяга от Коул, Доминик не знаеше къде отива. Сълзите, които бе успяла да възпре, докато бе с него, сега се стичаха безспирно по бузите ѝ. Как може да постъпи така глупаво в Сейнт Майкъл? Знаеше, че той бе способен отново да я напусне. Това би трябвало да бъде достатъчно, за да я спре — но вместо това тя отново бе повярвала на сладките му приказки. Всъщност не само заради приказките бе останала с него. Порив на самоосъждане я завладя отново. Тя наистина бе достойна дъщеря на майка си, изглежда. Иначе защо щеше да падне така лесно в прегръдките му — и в леглото му?

В края на дългата главна улица на Даусън Доминик спря, за да си поеме дъх. Погледна надолу към калния път, сега покрит тук-там с мръсен сняг. Вятърът гонеше боклуците по пешеходните пътеки. Хората бързаха, стъпвайки по дъските и гредите, с покрити глави, наведени, за да се предпазят от ледения вятър и слабия сняг. Доминик изпита чувство на безизходност. Запита се дали не бе осъдена да остане в този град. Може би никога нямаше да бъде в състояние да се измъкне от това ужасно място. Погледна през рамо назад, където все още се виждаше „Корабът на свободата“. Коул не беше я последвал. Защо ли се надяваше на това?

„Забрави го!“ — си каза тя и отново се обърна към Даусън. Къде щеше да отиде? Какво щеше да прави? Сега бе в същото положение както преди няколко месеца, когато стоеше на главната улица на Даусън Сити: без пари, без подслон, без Коул и без надежда.

Освен това, си помисли тя с горчива ирония, може би сега отново бе бременна. Всичко можеше да се повтори отново. Странно чувство за нещо вече преживяно премина през нея. Острата болка в слабините ѝ напомни за онова, което бе преживяла. Страхът, който я обзе, я накара да се затича надолу по улицата. Имаше само едно място, където можеше да отиде, осъзна тя, докато се насочваше към страничната улица.

Бордеите на Парадайс Стрийт изглеждаха още по-унили, отколкото си ги спомняше Доминик. Даже и чистият бял сняг, който бе започнал да покрива калната улица и покривите на къщите, не можеше да придаде по-приветлив израз на този район на града. Без да се оглежда, Доминик бързаше към бараката, където за пръв път бе видяла майка си заедно с пияния златотърсач. Този път тя не се поколеба и започна силно да удря с юмрук по вратата. Отвътре се чу шум — скърцане на легло и недоволно мърморене на мъж. След това се чу тропот на стъпки през стаята и врата се отвори едва-едва — така, че се виждаше само процеп. Странна жена с рошава червена коса се показва в процепа и се опули срещу нея.

Доминик възкликна изненадано. Но тя бързо си възвърна самообладанието, след като изненадата от това, че виждаше друга жена в бараката на майка ѝ, бе отминала.

— Търся Бриджит Лавал. Преди живееше тук.

Жената сви рамене.

— Мисля, че вече се е издигнала в обществото — жената хвърли преценяващ поглед на Доминик. Мрачна бръчка се появи между веждите ѝ. — Трябва да се връщам на работа — каза тя рязко и започна да затваря вратата.

— Почакайте, моля ви! — извика задъхано Доминик, хващайки се за ръба на вратата. — Тя ми е майка и трябва да я намеря непременно! — Забеляза, че изразът на лицето на жената омекна.

— Чух, че живее в „Кан-Кан“ — каза жената и захлопна вратата.

— Мерси — каза Доминик, въпреки че жената не можеше да я чуе. Продължи да гледа към затворената врата, мислейки за това, което ѝ бе казала жената. „Кан-Кан“? Спомни си, че бе виждала отвън този хотел на главната улица на Даусън. Това бе едно от новите здания, построени по време на кратките летни месеци, и едно от най-известните увеселителни заведения на главната улица. Доминик бързо тръгна обратно натам, откъдето току-що бе дошла. Снегът не се усилваше, но студеният вятър ставаше все по-пронизващ и на Доминик ѝ се струваше, че ще замръзне, преди да достигне до целта си.

Докато бързаше към „Кан-Кан“, Доминик се опитваше да не мисли за Коул Хоукинс. Това обаче бе невъзможно. Каза си, че трябва да намери начин да го забрави и да се примири с факта, че ще прекара зимата тук, в Даусън. Тази мисъл я накара да потрепери по-силно.

Образът на Коул се връщаше в мисълта ѝ всеки път, щом се опиташе да мисли за друго. Съзнанието ѝ прескачаше от страх, че можеше да се сблъска с него тук, на улицата, към страх, че можеше да не го види никога вече.

Дали той просто щеше да махне с ръка и да отплава към Пасифика? Тя спря и огледа главната улица. Изпълни я разочарование, което бе сменено от гняв заради това, че продължаваше да мисли за Коул. Трябваше да го мрази, си помисли Доминик. Трябваше... но не го мразеше.

Вместо това се замисли дали нямаше някаква причина за неестествения начин, по който бе разсъждавал той. Спомни си историята със Сузана Роуланд, която ѝ бе разказал, и за въздействието, което тази жена бе оказала върху живота му. Може би, си каза Доминик, причините, които го бяха накарали да я напусне, не са били изцяло егоистични. Може би с изкривеното си съзнание той наистина бе направил онова, което бе считал, че е било най-добро за нея? Тя спря за момент пред входа на „Кан-Кан“ и погледна назад към пристанището. Въпреки падащия сняг успя да различи далечния силует на „Кораба на свободата“. Беше ли несправедливо от нейна страна да го съди толкова строго? Тя отново си припомни как я бе напуснал, независимо от увереността му, че е била бременна от него. Рязко се обърна и блъсна вратата на хотела. Ако Коул искаше да му прости, трябваше да я моли на колене за това.

Вътрешността на „Кан-Кан“ бе в пълен контраст с мрачния вид на улицата. Кристалните полилеи заливаха централната зала с ярка светлина, чуваше се бърза мелодия на пиано и даже в този късен следобед постоянните клиенти пълнеха залата. Лошото време бе довело много от златотърсачите в града и повечето от тях имаха достатъчно пари за харчене след тежкия труд по време на летните месеци. Доминик огледа просторната зала. Никога не си бе представяла, че в Даусън Сити можеше да съществува такова изискано място. Нищо чудно, че жената, която живееше в бившата барака на майка ѝ, бе казала, че тя се бе „издигнала“. „Кан-Кан“ наистина представляваше значителен прогрес в сравнение с Парадайс Стрийт.

Докато Доминик си пробиваше път към бара, мъжете в салона не я удостоиха с особено внимание. Мократа ѝ коса бе залепнала върху лицето ѝ, мъжките дрехи, които носеше, бяха покрити с топящ се сняг

и очите ѝ бяха зачервени от плач. На бара тя помахаша с ръка, за да привлече вниманието на ниския червендалест барман. Той се приближи до нея с лека усмивка на лицето.

— Работа ли търсиш? — попита той. Погледът му бе бърз и преценяващ. — По-добре да опиташ в бараките на страничната улица.

Разгневена, Доминик погледна право в самодоволното лице на мъжа.

— Аз съм тук, защото търся Бриджит Лавал, и ако си търсех работа, това щеше да е последното място, където щях да погледна!

Устните на бармана се разтегнаха в още по-широка усмивка. Той вдигна ръка и посочи някъде над главата на Доминик. Тя се обърна и погледна натам. Стълбите зад гърба ѝ водеха към балкон, където се виждаше редица от малки ложи. Тежки кадифени завеси висяха от двете страни на всяка ложа. Завесите се използваша тогава, когато двойките в ложите имаха нужда от усамотяване. Всяка ложа бе оградена с парапет, така че обитателите ѝ можеха да гледат, когато поискат, какво ставаше в голямата зала. Доминик си спомни, че бе чувала за нещо подобно. Наричаха ги „златни кралски купета“, но тя никога не ги бе виждала преди. В тези „купета“ героите на златната треска в Клондайк черпеха жените с хайвер и шампанско. Мъже, които бяха известни в района на Юкон и за които пишеха във вестниците, бяха гордите обитатели на златните кралски купета. Тези мъже носеха имена като Големия Алекс, Бил Бързата Вода, Антоан Стендър — всички притежатели на повече от един милион долара, те бяха заслужили правото да наемат една от ложите на горния етаж. Златотърсачите, които още не бяха завоювали тази чест, поглеждаха нагоре към кралете на деня и мечтаеха за времето, когато самите те щяха да изкопаят достатъчно злато от парцелите си. Повечето от тях никога нямаше да получат тази привилегия.

Доминик гледаше изумено нагоре към покритите с кадифе парапети на ложите. В този ранен час много от тях бяха още празни. Но във втората ложа от нейната страна седеше жена с тъмна коса, в която Доминик незабавно позна майка си. Доминик пристъпи крачка напред. Тя протегна врат, за да може да наблюдава майка си в действие. Бриджит бе облечена с красива смарагдово зелена рокля, която за учудване на Доминик изглеждаше почти прилично. Вдигаше с едната си ръка чаша шампанско и усмивка сияеше на лицето ѝ, докато

се навеждаше към мъжа, който седеше насреща ѝ. Погледът на Доминик се спря върху чашата, после се плъзна към лицето на мъжа.

Приглушен вик заседна в пресъхналото ѝ гърло. Мъжът — макар и с чисти дрехи и силно подстригана брада — беше без съмнение Джек Скрогинс! За момент Доминик не бе в състояние да отмести поглед. За нея нямаше значение, че видът му бе малко по-порядъчен, нито това, че заемаше кралското купе, което означаваше, че бе един от най-богатите мъже в района на Юкон. Това си беше Джек Скрогинс и той седеше с майка ѝ!

Доминик се завъртя и без да губи време, се запъти към вратата. Страхът, че майка ѝ или Джек можеха да погледнат надолу и да я видят, я караше да бърза. След като избягаше от това място — и от тях, щеше да реши какво да прави по-нататък.

Когато излезе на улицата обаче, съдбата отново се намеси в живота ѝ. Тя се сблъска с пълна скорост с един мъж, който бързаше към вратата точно срещу нея. Въздухът почти бе излязъл от дробовете ѝ, а мъжът падна назад от удара. В момента, в който той залитна над ръба на пешеходната пътека, тя видя кой бе това. Цялото му тяло — от глава до пети, се потопи в гъстата кал, която още не бе замръзнала при този ранен снеговалеж.

— Коул! — изкрещя тя, когато най-после се оказа в състояние да си поеме дъх. Тя се наведе на края на пътеката, докато той започна бавно да се надига от калта. Изглеждаше като чудовище, излизащо от недрата на ада, помисли си Доминик.

Кашляйки и плюейки, Коул седна в калта и тръсна глава. Мръсотията се стичаше по лицето му и Доминик инстинктивно закри очите си, за да се предпази от пръските лепкава кал, които се разхвърчаха наоколо. Когато отпусна ръце, видя големите му очи, които се бяха втренчили в нея през маската от кал. Преди да може да си помисли колко глупаво изглеждаше, седнал там в тинята, той започна бързо да говори:

— Аз те обичам, Доминик! — извика той, като от устните му хвърчеше кал. — Постъпих неправилно и те моля да ми простиш, и един ден ще мога някак си да достигна до теб. И няма повече да бягаме един от друг — нито аз, нито ти! — той поклати решително глава. Калта отново се разхвърча във въздуха от косите му.

Доминик го гледаше с отворена уста. Не беше паднал на колене, за да я моли за прошка, но тя съобрази, че го бе натикала в калта. Протегна ръка към него. Без колебание той сграбчи ръката ѝ с калните си пръсти. Тя го дръпна, но тинята го всмука обратно. Доминик почувства, че самата тя залита напред към него. Извика, но викът ѝ бе заглушен от звуците на калта, която се разплиска при падането ѝ. Плюейки и бършейки лицето си, тя се опита да се изправи на крака. Беше още твърде изненадана, за да е в състояние да мисли спокойно. Почувства как нечий пръсти нежно бършеха калта от очите ѝ и видя лицето на Коул пред себе си.

— Удари ли се? — попита той. Тя поклати отрицателно глава. — Още ли ми се сърдиш? — този път тя кимна енергично. — Ще можеш ли да намериш в сърцето си сили да ми простиш някога? — гласът му бе почти умоляващ. Ако не бе нежната усмивка на калните му устни, Доминик може би щеше да се поколебае да му отговори — сега обаче тя отново кимна бързо. Коул се усмихна по-широко. Белите му зъби се открояваха ярко на черното му от калта лице. — Хайде да се махаме оттук, по дяволите, преди снегът да ни е засипал — каза той, след което протегна ръце ѝ я вдигна във въздуха. Трябваше да положи всички усилия, за да се измъкне от калта с Доминик в ръцете си. Но не искаше да я остави да му избяга отново. Докато вървеше надолу към пристанището, не си даваше сметка за странната гледка, която представляваха, нито пък за широката кална следа, която оставяха след себе си. Единствената му мисъл бе да напуснат Даусън Сити завинаги — и да остане завинаги с Доминик. Минавайки покрай Лутър, Коул му нареди да вдигнат котва. Видя израза на изненада на лицето на Лутър, но приятелят му не каза нито дума. Той само се усмихна и поклати глава.

Чак когато беше вече на носа, Коул остави Доминик да стъпи до него на палубата. Покрита с калта на Юкон, тя представляваше най-смешната гледка, която Коул някога бе виждал. Но когато тя започна да се смее, той осъзна, че той самият навярно изглеждаше доста забавно. Мелодичният ѝ смях звънтеше в ушите му и той изпита желание да я целуне, но покритите ѝ с кал устни не изглеждаха твърде привлекателни.

— По-добре да отидем да се измием — коза Коул, след като спряха да се смеят.

Доминик кимна в знак на съгласие. Чу се изсвирването на корабната сирена, което възвестяваше, че „Корабът на свободата“ след малко щеше да започне да се изтегля от пристанището. Тя се обърна и хвърли един последен поглед към Даусън Сити.

— Освен това е добре да поговорим — каза тя, след като отново се обърна към Коул. — Разговорът, който все отлагаме — за съвместното ни бъдеще — гласът ѝ бе сериозен.

Коул въздъхна дълбоко. Той взе калната ѝ малка ръка в своята и погледна Доминик в очите.

— Не мога да ти обещаю дом, в който приятели и роднини ще се събират на обяд след неделната служба — той погледна надолу към палубата и отново вдигна очите си към нейните. — Този кораб засега е единственият дом, който мога да ти осигуря. Когато бъдем готови да се установим някъде и да създадем семейство, домът ни може да бъде и сламена колиба някъде по южните брегове на Пасифика или Карибско море — той стисна по-силно ръката ѝ. Искаше му се да види по-добре израза на лицето ѝ, скрит под калната маска. — Но аз мога да ти дам едно от нещата, които ти искаш, Доминик. Ти искаш да водиш почтен живот, аз пък искам да останем заедно завинаги — той падна на коляно пред нея и отметна глава назад, за може да я гледа в очите в момента, в който я запита: — Ще се ожените ли за мен, мадмоазел Лавал?

Нежните му думи и действията му бяха тъй неочаквани, че Доминик не можа да проговори няколко минути. Тя гледаше надолу към мръсното му лице и от чувствата, които се надигаха в нея, палубата се залюля пред очите ѝ. Ако приеме това предложение, трябваше да се откаже от мечтата да живее в такава къща, каквато си беше представляла. Но той наистина ѝ предлагаше почтен живот и, освен това, предлагаше ѝ себе си завинаги... и това „завинаги“ бе всичко, което тя действително бе искала от него. На устните ѝ се появи усмивка.

— Да, господине, ще се омъжа за вас!

„Корабът на свободата“ започна да се изтегля от главното пристанище на Юкон. Коул се изправи на крака. Въпреки калта по лицата им, той знаеше, че решението им да се оженят трябваше да бъде скрепено с целувка.

В далечината червените отблясъци на залеза си пробиваха път през облаците.

Очакваше ги щастливо пътуване към далечни хоризонти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.